

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που θα αντιμετωπίσουν θα είναι ένα χαμόγελο. Η χαρά είναι θανατηφόρα στο εσωτερικό του θεάματος του κεφαλαίου. Όλα εδώ είναι κατηφή και πένθιμα, όλα είναι σοβαρά και σύνθετα, όλα είναι ορθολογικά και προγραμματισμένα, ακριβώς γιατί όλα είναι επίπλαστα και κίβδηλα».

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 38 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Όταν έρθει η άνοιξη στις άκρες κάθε δέντρου τα λουλούδια θα ανθίσουν. Όμως εκείνα τα παιδιά που έπεσαν με τα τελευταία φύλλα του φθινοπώρου ποτέ δεν θα επιστρέψουν.

Τάιγκου Ριόκιν

Αλφρέντο Μπονάννο, Η Ένοπλη Χαρά

Όταν η «κρίση» συνάντησε την καταστολή

«η ολική άρνηση στράτευσης, οι κοινωνικές αντιστάσεις και τα νέα μοντέλα οικονομικής καταστολής»

σελ. 7

Τουριστικοποίηση ενάντια στην κοινωνία

«Από τη μια μεριά ο τουρισμός υπόσχεται καλοπέραση για όσο διαρκούν οι διακοπές κάποιου, από την άλλη κάνει το βίο αβίωτο στους μόνιμους κάτοικους και στους εργαζόμενους μιας τουριστικής περιοχής»...

σελ. 18

Το ζήτημα της καταλανικής αυτονομίας

«Το δημοψήφισμα για το αν οι καταλανοί θέλουν να κάνουν δικό τους κράτος είναι ίσως η πιο σημαντική στιγμή στην μεταφρανκική ιστορία της Ισπανίας»

σελ. 26

Να 'ρθούμε στα μαχαίρια με τη ζωή

Στα μαχαίρια με το υπάρχον, τους υπερασπιστές και τους ψευδείς επικριτές του

«Καθένας από μας μπορεί να πάψει να κλωθογυρίζει στη σκλαβιά των όσων δεν γνωρίζει -και αρνούμενος το δόλωμα των άδειων λέξεων να έρθει στα μαχαίρια με τη ζωή».

~Κ. Μικελστέτερ

Η ζωή δεν είναι παρά μια διαρκής αναζήτηση πραγμάτων που μπορούμε να προσκολληθούμε. Σηκωνόμαστε το πρωί για να ξαναβρεθούμε στο κρεβάτι λίγες μόνο ώρες αργότερα, θλιβεροί εργάτες που διανύουμε το καθημερινό μας δρομολόγιο ανάμεσα στην έλλειψη επιθυμίας και την κόπωση. Ο χρόνος περνά, και οι προκλήσεις του μας αφήνουν ολοένα και πιο αδιάφορους. Οι κοινωνικές μας υποχρεώσεις είναι ένα φορτίο που δεν νιώθουμε πια στην πλάτη μας, μιας και έχουμε συνηθίσει να το κουβαλάμε παντού. Υπακούμε χωρίς καν να μπορούμε στον κόπο να πούμε ναι. Ξεπληρώνουμε τον θάνατο ζώντας, όπως έγραψε ο ποιητής από το δικό του χαράκιμα.

Μπορούμε να ζήσουμε δίχως πάθος ή όνειρα -αυτή είναι η μεγάλη ελευθερία που μας προσφέρει αυτή η κοινωνία. Μπορούμε να εκφέρουμε ό,τι απόψεις θέλουμε, ακόμα και τις πιο παράτολμες και να εξαφανιστούμε πίσω από το μούρμουρητό τους. Μπορούμε να ψηφίσουμε τον υποψήφιο που προτιμάμε, διεκδικώντας ως αντάλλαγμα το δικαίωμα να παραπονιόμαστε. Μπορούμε να αλλάξουμε κανάλι ανά πάσα στιγμή, αν ποτέ αισθανθούμε ότι πάμε να γίνουμε δογματικοί. Μπορούμε να διασκεδάσουμε σε προκαθορισμένες ώρες και να διασχίσουμε θλιβερά πανομοιότυπα περιβάλλοντα με ολοένα αυξανόμενη ταχύτητα.

Η βλακεία μας σίγουρα δεν θα φαίνεται χειρότερη από όλων των υπολοίπων. Δεν έχει σημασία αν δεν μπορούμε να κάνουμε επιλογές, μπορούμε να αφήσουμε άλλους να αποφασίζουν για εμάς. Μετά μπορούμε να πάρουμε θέση, όπως λέγεται στην ορολογία της πολιτικής και του θεάματος. Ποτέ δεν θα λείψουν οι δικαιολογίες, ιδιαίτερα σε ένα κόσμο που μπορεί να καταπιεί τα πάντα.

Σε αυτό το μεγάλο πανηγύρι των ρόλων όλοι έχουμε έναν πιστό σύμμαχο, το χρήμα: Όντας κατεξοχήν δημοκρατικό, δεν κάνει ποτέ διακρίσεις.

Με λίγη εξάσκηση θα μπορούσαμε να βγάλουμε μέρες ολόκληρες χωρίς ούτε μια σκέψη. Η καθημερινή ρουτίνα σκέφτεται αντί για εμάς. Από τη δουλειά μέχρι τον «ελεύθερο χρόνο», όλα εξελίσσονται μέσα στην αδιάλειπτη συνέχιση της επιβίωσης. Πάντα έχουμε κάτι για να προσκολληθούμε. Κατά βάθος το πιο καταπληκτικό χαρακτηριστικό της σημερινής κοινωνίας είναι ότι μπορεί να συνδυάσει τις «καθημερινές ανέσεις» με μια καταστροφή σε απόσταση αναπνοής. Όπως η τεχνολογική διαχείριση του υπάρχοντος, έτσι και η οικονομία τείνει προς την πλέον ανεύθυνη ασυδοσία. Περνάμε από τις διασκεδάσεις

στις μαζικές σφαγές με την πειθαρχημένη απάθεια των προγραμματισμένων κινήσεων. Η αγοραπωλησία του θανάτου εκτείνεται σε όλο τον χρόνο και τον χώρο. Το ρίσκο και η γενναιότητα δεν υπάρχουν πια. Υπάρχει μόνο η ασφάλεια ή η καταστροφή, η ρουτίνα ή η συμφορά. Ή ασφαλείς ή θαμμένοι. Ζωντανοί, ποτέ.

Με λίγη εξάσκηση θα μπορούσαμε να διασχίζουμε τη διαδρομή από το σπίτι στο σχολείο, από το γραφείο στο σούπερ μάρκετ και από την τράπεζα στο κλαμπ, με κλειστά μάτια. Πραγματώνουμε στην εντέλεια το ρητό ενός αρχαίου έλληνα φιλόσοφου: **«ακόμη και οι κοιμισμένοι συνεργούν σε όσα γίνονται στον κόσμο».**

Έφτασε η ώρα να έρθουμε σε ρήξη με αυτό το εμείς που αντανάκλα τη μοναδική σύγχρονη κοινότητα, αυτή της εξουσίας και του εμπορεύματος.

Ένα κομμάτι αυτής της κοινωνίας επιδιώκει να συνεχίσει να βασιλεύει η τάξη, το άλλο την κατάρρευση των πάντων όσο γίνεται πιο γρήγορα. Το πρώτο βήμα είναι να διαλέξεις πλευρά. Παντού όμως υπάρχουν οι υποταγμένοι, η πραγματική βάση του συμβιβασμού ανάμεσα στις δύο πλευρές, οι αναμορφωτές του υπάρχοντος και οι ψευδείς επικριτές του. Παντού, ακόμα και μέσα στη ζωή μας, το πραγματικό πεδίο του κοινωνικού πολέμου, στις επιθυμίες και στην αποφασιστικότητα μας αλλά και στις μικρές καθημερινές υποταγές.

Είναι αναγκαίο να έρθουμε στα μαχαίρια με όλα αυτά, για να έρθουμε επιτέλους στα μαχαίρια με τη ζωή. Και επειδή ακόμα και οι κοιμισμένοι συνεργούν σε όσα γίνονται στον κόσμο, ήρθε η ώρα να ακονίσουμε τα μαχαίρια...

✍/ Αωνόμων

Ένθετο: Μιλιταρισμός και αντιμιλιταρισμός στην ισραηλινή κοινωνία

► Για τις πρόσφατες εξελίξεις σχετικά με τα μεταλλεία της Β.Α Χαλκιδικής
σελ. 17

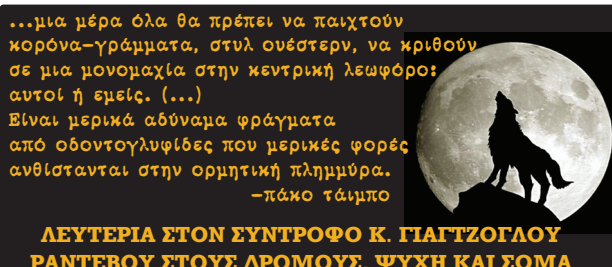
► Δίκτυο Αλληλεγγύης Σιάτλ
σελ. 24

► Ενάντια στην ανάπτυξη τους ΟΧΙ αεροδρόμιο στο καστέλι
σελ. 20

► Η πρώτη ληστεία χρηματοποστολής και οι Ρεντζαίοι
σελ. 33

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

apatris.info

editorial

Η κοινωνία φαίνεται να μην βλέπει πια καμία προοπτική, κανένα μέλλον όπως λέει για τα παιδιά της... «Μα αφού δεν υπάρχει κράτος, ρε παιδιά» συμπεραίνει συχνά. Κι όμως κράτος υπάρχει. Μια χαρά καλά κρατεί και δεν είναι, ούτε ήταν βέβαια μόνο του ποτέ. Χέρι-χέρι με το κεφάλαιο χρόνια τώρα εδραιώνουν την κυριαρχία τους με αυταρχισμό και ολοκληρωτικό έλεγχο σε όλα τα επίπεδα των ζών μας. Έχουν δημιουργήσει μια σχέση εξάρτησης, ανάγκης και βολής που βιώνεται ως η μοναδική πιθανή συνθήκη κοινωνικής οργάνωσης. Μια συνθήκη ριζωμένη και παγιωμένη ως αντίληψη, από την οποία υποτίθεται ότι δεν μπορούμε να ξεφύγουμε, καθώς το κράτος ως μηχανισμός υφίσταται ως κάτι το φυσικό, το δεδομένο, το αναγκαίο, το ουδέτερο, το δίκαιο. Και όταν δεν είναι δίκαιο τότε αυτόματα χρειαζόμαστε ένα καλύτερο διαχειριστή του.

Η τωρινή όμως άχρηστη για πολλούς κυβέρνηση, καθόλου άχρηστη δεν είναι. Ξέρει να είναι χρήσιμη στον ρόλο που πάντα έχουν οι κυβερνήσεις. Με τη σειρά της μπαίνει στο παιχνίδι της εξουσίας και την απολαμβάνει χωρίς αριστεριστικές προοδευτικές, δήθεν ηθικές αναστολές. Πώς παίζει; Με τα γνωστά όπλα και κόλπα που έχει στο τσεπάκι. Με το παραμύθι της ανάπτυξης, της καταστολής και του αποπροσανατολισμού.

Ο βωμός της καπιταλιστικής ανάπτυξης όμως, πάνω στον οποίο θυσιάζονται κοινωνικές κατακτήσεις, τοπικές κοινότητες και περιβάλλον, έχει χτιστεί με ένα πολύ ευπροσάρμοστο υλικό. Την ελπίδα. Ένα υλικό που παρουσιάζεται διαρκώς ως μια υπόσχεση για καλύτερες μέρες, ως μια αναλαμπή στο σκοτεινό τούνελ της κρίσης. Η ανάπτυξη θα φέρει επενδύσεις, θέσεις εργασίας, κεφαλαιακή επάρκεια στο τραπεζικό σύστημα, δυνατότητα δανεισμού και μεγαλύτερη κατανάλωση. Και τότε όλα τα πράγματα υποτίθεται ότι θα μπουν στη θέση τους. Με αυτά τα ελπιδοφόρα τεχνάσματα διατηρείται στην εξουσία η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κι αποδεικνύεται μέρα τη μέρα, πως ήταν η ιδανική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου για την διαχείριση του κρατικού μηχανισμού. Από τη μια, τα κυβερνητικά του στελέχη, από τον Τσίπρα μέχρι τα τελευταία κομματόσκυλα σε κάθε χωριό, προβάλλουν με τη στήριξη των ΜΜΕ τους επενδυτές και τις υγιείς επιχειρήσεις. Πιάνουν από το χέρι τους εκμεταλλευτές και δηλώνουν πως θα είναι δίπλα τους στην εθνική προσπάθεια για ανάπτυξη της οικονομίας. Από την άλλη, δημιουργούν αριστερά προπετάσματα καπνού, με νομοσχέδια για την ανασφάλιστη εργασία, την επιλογή φύλου και νέα κοινωνικά μερίσματα. Με το ένα χέρι δηλαδή κάνουν πως χαϊδεύουν και με το άλλο συνεχίζουν αλύπητα τις καρπαζιές.

Το φαινόμενο αυτό όμως δεν είναι φυσικά μόνο ελληνικό. Με την ίδια ελπιδοφόρα διγλωσσία ένας ολόκληρος πληθυσμός στην Καταλονία ξεσηκώθηκε για να αγωνιστεί για

μια αυτοδιάθεση που ποτέ δεν έγινε. Δέχτηκε την καταστολή από το ισπανικό κράτος, για μια Καταλονία που θα μπορούσε να «σταθεί στα δικά της πόδια», να αναπτυχθεί με βάση τον τουρισμό και τη βιομηχανία της. Η καταστολή μέσω της αφομοίωσης των προσδοκιών, μπορεί να είναι ορισμένες φορές αποτελεσματικότερη από τα γκλομπς.

Κι αν και αυτό δεν πιάνει για όλους, η γλώσσα της εξουσίας ρητορεύει: τι θα σας τα-ίσουμε δηλαδή τώρα για να μην μας ενοχλείτε και πολύ; Πάρτε ας πούμε λίγη θεωρία των δύο άκρων που ζέχνει ύπουλα και πάλι στα καθεστωτικά. Έχουμε έτσι, τον «εχθρό» να παίζει μπάλα σε δύο πλασματικά στρατόπεδα πολέμου και τον κόσμο φυσικά να μην πρέπει να ανήκει σε κανένα από αυτά. Γιατί το πλασάρισμα της αναπόλησης της εθνικής ενότητας και της ειρήνης που ήρθε να άρει η αστική δημοκρατία εύκολα χωνεύεται από τους πεινασμένους. Και αν τα ψίχουλα που σας πετάμε δεν είναι αρκετά, ξεγελαστείτε με lifestyle, επίπλαστες ανέσεις που αν γλείψετε καλά εκεί που φτύνουμε, κάποτε θα μπορέσετε και εσείς να καταναλώσετε. Αποχαυνωθείτε, σφαχτείτε μεταξύ σας υπάλληλοι, δούλοι, ντόπιοι, ξένοι και τα ρουθούνια τα δικά μας καθόλου δεν θα ανοίξουν. Εντωμεταξύ τα βρώμικα λεφτά μας επιτρέπεται να σας προκαλούν αρκεί να μην φτάσετε στα άκρα και μας προκαλέσετε και εσείς. Γιατί φροντίσαμε η διεκδίκηση, η αντίσταση και η αυτοοργάνωση να είναι εγκλήματα ποινικά κολάσιμα. Και ποτέ μην ξεχνάτε ότι η βία επίσης είναι δικό μας μονοπώλιο.

Σε αυτό το θέατρο του παραλόγου που ενορχηστρώνει η εξουσία, υπάρχουν διάφοροι ρόλοι και θέσεις. Υπάρχουν αυτοί -δυστυχώς αρκετοί- που έχουν αποστηθίσει άσογα τα λόγια και τις πράξεις που οφείλουν να παρουσιάσουν, τα αναπαράγουν πειθήνια και ακολουθούν πάντα τις εντολές του σκηνοθέτη. Υπάρχουν εκείνοι, που αυτοσχεδιάζουν λίγο, τα ψιλοκαταφέρνουν αλλά δεν ξεφεύγουν ποτέ από το πλαίσιο. Ακόμη, υπάρχουν αυτοί που γλείφοντας προσπαθούν να πάρουν έναν καλύτερο ρόλο. Κάποιοι άλλοι, καθαρίζοντας συνέχεια τα καμαρίνια, ελπίζουν πως θα λάβουν λίγη από τη δόξα των πρωταγωνιστών. Τίποτα όμως δεν θα ήταν όλοι αυτοί αν δεν υπήρχαν οι σιωπηλοί θεατές. Δεν έχει σημασία που κάθονται, ούτε αν πλήρωσαν το εισιτήριο. Σημασία έχει ότι με την δική τους συγκατάθεση αποκτά κάποιο νόημα το έργο. Δίχως ριζικές αλλαγές στις κοινωνικές σχέσεις, οι αλλαγές που συμβαίνουν στο πλαίσιο του καπιταλισμού, μπορούν εύκολα να μετριαστούν από τους μηχανισμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Τα ρήγματα -χωρίς να υποτιμούμε την σημασία τους- δεν αρκούν για να γκρεμίσουν το οικοδόμημα. Ενίοτε μάλιστα το τροφοδοτούν.

Αυτό που απαιτείται είναι οι συλλογικές και οι συνειδητές ρήξεις.

Σε αυτό του θέατρο του παραλόγου, ο καθένας κι η κάθε μία, επιλέγει τη θέση του. Κι εμείς δεν έχουμε βρεθεί σε αυτό, ούτε για να πάρουμε κάποιο ρόλο, ούτε για να αλλάξουμε το σενάριο. Βρισκόμαστε εδώ για να καταστρέψουμε εκ θεμελίων ολόκληρο το θέατρο. Κι ίσως έτσι, ο παραλογισμός που γεννά η εξουσία, να αποτελέσει παρελθόν.

■/ Συντακτική Ομάδα Ιωαννίνων

«Δεν τρέφω αυταπάτες για μια κοινωνία χωρίς ανισότητες, κάτι τέτοιο είναι αντίθετο στην ανθρώπινη φύση, όσοι το επιχειρήσαν καταστράφησαν τελικά την ίδια τη δημοκρατία και τα ατομικά δικαιώματα».

«Την Ελλάδα που οραματίζομαι την χτίζουν μαζί και από κοινοί εργαζόμενοι και επιχειρηματίες. Κοινά είναι τα συμφέροντα. Κοινοί οι στόχοι».

~Κυριάκος Μητσοτάκης

«Στον γενικό κανόνα της ανθρώπινης ισότητας, λειτουργούν ως εξαιρέσεις οι σπάνιες μεγαλοφυΐες και οι εντελώς ηλίθιοι»

Μιχαήλ Μπακούνιν, 1866

Η ΑΠΑΤΡΙΣ είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

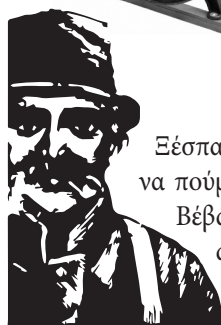
★ Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

Στις 9 Νοεμβρίου του 2017 πήρε διήμερη άδεια μετά από 16 χρόνια συνεχούς φυλάκισης το φυλακισμένο μέλος της 17 Νοέμβρη Δημήτρης Κουφοντίνας, με περιοριστικούς όρους να εμφανίζεται δύο φορές την ημέρα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής όπου θα διαμείνει.

«Πώς είναι δυνατόν να δίνουν άδεια στο πιστόλι της 17 Νοέμβρη; Ο κ. Κουφοντίνας θα γυρίζει αύριο στην Αθήνα ελεύθερος;»

~Ντόρα Μπακογιάννη

Ξέσπασε η θύελλα για της άδειες του Δ. Κουφοντίνα. Εμείς από τη μεριά μας, έχουμε να πούμε ότι η «θύελλα» άργησε, καθώς οι άδειες θα έπρεπε να δωθούν νωρίτερα. Βέβαια, όλη αυτή η «θύελλα» ξεσπά, λέγοντας στην κοινωνία ότι αυτή κινδυνεύει από την έξοδο του Δ. Κουφοντίνα από τη φυλακή, ενώ ξεχνά και την κοινωνική αποδοχή της συγκεκριμένης οργάνωσης, αλλά και τα πολύ στοχευμένα χτυπήματά της, ενάντια στην εγχώρια αλλά και διεθνή ελίτ κατά την περίοδο της δράσης της. Έτσι, καμία κοινωνία και κανένας άνθρωπος που αντιλαμβάνεται τα τεκταινόμενα, δεν ανησύχησε με την έξοδο του Δ. Κουφοντίνα από τη φυλακή.

Έτσι, γίνεται εύκολα αντιληπτό από ποια μεριά του «οδοφράγματος» είναι ο καθένας και ποιοι φοβήθηκαν όντως την έξοδο ενός αγωνιστή από τη φυλακή, έστω και για δύο ημέρες. Και εμείς είμαστε πεισμένοι, ότι είμαστε στη σωστή μεριά του «οδοφράγματος» και αυτό αποδεικνύεται κάθε μέρα, στους αγώνες, στις συνελεύσεις, στους δρόμους...

Ανεμένουμε με χαρά την επόμενη άδεια, αλλά και κάθε άλλη άδεια, όπως και τις αποφυλακίσεις τόσων δεκάδων αγωνιστών, αναρχικών ή μη, από τα κελιά της δημοκρατίας...

■/ αστική ευγένεια

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Σάκοι με κοκαΐνη σε πλοίο έλληνα εφοπλιστή που είχε βραβέψει ο Νίκος Δένδιας «για την προσφορά του στην ελ.ας»

121 κιλά καθαρής κοκαΐνης βρέθηκαν στο πλοίο DIMITRIS C, της εταιρίας ελληνικών συμφερόντων Danaos Shipping, της οποίας ηγείται ο εφοπλιστής Γιάννης Κούστας, στο λιμάνι Πο του Περού. Η εταιρία με ανακοίνωσή της ισχυρίζεται πως το φορτίο ανακαλύφθηκε από το πλήρωμά της, στα πλαίσια τακτικών επιθεωρήσεων σε ύποπτα για διακίνηση ναρκωτικών λιμάνια, όπως προβλέπεται από την «πάγια πολιτική της». Το φορτίο βρέθηκε στις 14 Σεπτέμβρη, ακολούθησε έφοδος αστυνομικών και τελωνιακών του Περού, και μετά από έρευνα και ανάκριση του πληρώματος, η διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 17 του μήνα. Το πλοίο και το πλήρωμα βρέθηκαν αθώοι, με αποτέλεσμα το πλοίο να μπορεί να αποπλεύσει την ίδια μέρα.

Να σημειώσουμε πως ο πρόεδρος της Danaos Shipping, Γιάννης Κούστας, είχε βραβευθεί το 2013 από τον τότε «υπουργό προστασίας του πολίτη», Νίκο Δένδια, για την προσφορά του στην ελληνική αστυνομία. Ουδέν σχόλιο τόσο για τις σχέσεις (ελληνικού) εφοπλιστικού κεφαλαίου και (εγχώριου) πολιτικού προσωπικού όσο και για την παράμετρο «ναρκωτικά», που όταν μπαίνει στο παιχνίδι πολλαπλασιάζει τα κέρδη αμφότερων!

Νέα επίθεση κατά του ΣΥΡΙΖΑ, σχετικά με την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στον ραδιοφωνικό σταθμό «Στο Κόκκινο», εξαπολύουν οι εργαζόμενοι του, με αφορμή την παραίτηση του μέχρι πρότινος διευθυντή, Μάκη Μηλάτου.

Οι εργαζόμενοι, σχολιάζοντας το γεγονός ότι «καθιερώθηκαν» οι καθυστερήσεις στις καταβολές δεδουλευμένων (αν και έχουν αποχωρήσει 13 συνάδελφοί τους), καθώς και ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αρνείται να παρουσιάσει ένα συνολικό πλάνο για τον σταθμό, οδηγώντας τον στην απαξίωση, εξέδωσαν την ακόλουθη ανακοίνωση:

«Από το ραδιόφωνο απέναντι, και το ραδιόφωνο που ακούει, έχουμε περάσει στο ραδιόφωνο που καρκινοβατεί. Η πρόσφατη παραίτηση του Μάκη Μηλάτου από τη θέση του διευθυντή και από τη θέση του παραγωγού (σοβαρή απώλεια με επιπτώσεις στους ακροατές) είναι αποτέλεσμα μιας πορείας διαρκούς απαξίωσης και αδυναμίας του ιδιοκτήτη του, του ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή, να δώσει λύσεις.

Επομένως, δεν είναι παράλογο το ερώτημα, εάν μαζί με τις οικονομικές δυσκολίες υπάρχει και πολιτική επιλογή.

Όταν σου ζητάνε να τραβήξεις κουπί, περιμένεις να σου δώσουν και τα κουπιά. Ήλπιζα για 9 μήνες, δυστυχώς μάταια. Η υπομονή μου εξαντλήθηκε, και παραιτήθηκα από διευθυντής του σταθμού και κατ' επέκταση από παραγωγός». Καλύτερα χωρίς δουλειά παρά χωρίς αυτοεκτίμηση, το σκεπτικό της παραίτησης του Μάκη Μηλάτου, που αποτυπώνει την πραγματικότητα του ΚΟΚΚΙΝΟΥ σε ένα τοπίο στα ΜΜΕ που αλλάζει.

Για τα αίτια που φτάσαμε ως εδώ μπορεί ο καθένας μας να δώσει τη δική του απάντηση. Για το αποτέλεσμα ωστόσο, η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι κοινή.

Απουσία ενδιαφέροντος, και συνεχής μετάθεση των αναγκών απαντήσεων που αντικειμενικά οδηγούν στο μαρasmus του ραδιοφώνου, και με μαθηματική ακρίβεια στην πτώση. Πώς αλλιώς μπορεί να μεταφραστεί, αν όχι με πολιτική βούληση αποδυνάμωσης:

-Η παραπομπή διαρκώς στις ελληνικές καλένδες της παρουσίας του σχεδίου του ιδιοκτήτη για το ΚΟΚΚΙΝΟ, -Η κανονικότητα στην καθυστέρηση καταβολής δεδουλευμένων που φτάνει τους 2,5 με 3 μήνες, παρά τις αποχωρήσεις 13 εργαζομένων τον τελευταίο χρόνο,

-Η απογύμνωση της ιστοσελίδας stokokkino.gr, στην οποία έχουν μείνει μόνο δύο εργαζόμενοι, παρότι είχε φτάσει σε πολύ αξιόλογα επίπεδα επισκεψιμότητας,

-Οι κραυγαλέες ελλείψεις στην υλικοτεχνική υποδομή,

-Η παραχώρηση στην 24 MEDIA (συμφερόντων Μάρη) της συχνότητας «Μωβ», στη Θεσσαλονίκη, που ήταν ιδιοκτησία του ΣΥΡΙΖΑ, και έως τότε παρέμενε αναξιοποίητη. Έτσι, απέναντι από το ΚΟΚΚΙΝΟ Θεσσαλονίκης βρέθηκε ο σταθμός News 24/7. Την ίδια ώρα, το ΚΟΚΚΙΝΟ Θεσσαλονίκης που υποφέρει οικονομικά, ενοικιάζει τη συχνότητα από την οποία εκπέμπει,

-Οι αθετήσεις δεσμεύσεων.

Τα περιθώρια έχουν εξαντληθεί. Οι εργαζόμενοι στο ΚΟΚΚΙΝΟ ζητούν άμεσα σαφείς απαντήσεις για τις προθέσεις του ιδιοκτήτη σχετικά με το μέλλον του ραδιοσταθμού, που βγήκε στα ερτζιανά σε δύσκολους για τον ΣΥΡΙΖΑ καιρούς, και έχει ήδη κλείσει 11 χρόνια ζωής.

Σε κάθε περίπτωση, οι εργαζόμενοι που έχουν δώσει αρκετά δείγματα εργασιακής αντοχής, είναι διατεθειμένοι να χρησιμοποιήσουν όλα τα όπλα που έχουν στη διάθεση τους, για να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και να κρατήσουν ζωντανό το ΚΟΚΚΙΝΟ».

Καταδίκη σε φυλάκιση για άρνηση πληρωμής διοδίων

Καταδίκη 40 ημερών φυλάκισης σε άνεργο που είχε αρνηθεί να πληρώσει διόδια Καλαμάτα-Αθήνα. Ο Στράτος Δασκαρόλης πήρε την πολιτική απόφαση να αρνηθεί τον συμβιβασμό των 1000 ευρώ, υπερασπίστηκε την άρνησή του να πληρώνει διόδια ως παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του και επικαλέστηκε το ακροτελεύτιο άρθρο του Συντάγματος.

Οι αλληλέγγυοι συμπολίτες του θέλησαν να αναλάβουν την εξαγορά της ποινής, μα ο ίδιος ήταν κατηγορηματικά αρνητικός καθώς για αυτόν ήταν θέμα παραβίασης του συντάγματος κ της ελεύθερης διακίνησης των πολιτών.

Η καταστολή κάθε είδους (οικονομική, φυσική, ψυχολογική κλπ) υπάρχει για να μας φοβίζει, για να μας κάνει να σταματήσουμε και να αφήσουμε τους δίκαιους αγώνες μας. Σε όλα τα μέτωπα, να μην κάνουμε ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

Το νερό δεν είναι μπάλα, τζόγος και ευρώ (για τη δίκη στις 9 Οκτώβρη στον Βόλο)

Απόσπασμα από την ανακοίνωση της «ανοιχτής συνέλευσης αλληλεγγύης στους διωκόμενους για το ΝΕΡΟ»:

Στις 13/3/2015, εκατοντάδες πολίτες από τα χωριά του Πηλίου και τον Βόλο συγκεντρώθηκαν έξω από το κτήριο της ΔΕΥΑΜΒ στον Βόλο, για να παραστούν στη συζήτηση του Δ.Σ. της ΔΕΥΑΜΒ, που αφορούσε στον κανονισμό της άρδευσης, δηλαδή στους ίδιους τους αγρότες. Ο τότε δήμαρχος, Μπέος, είχε αποκλείσει την είσοδο του κτηρίου με αστυνομικές δυνάμεις με εξοπλισμό μάχης, με σεκιουριτάδες και φουσκωτούς, δείχνοντας την πρόθεση του, οι όποιες αποφάσεις να εφαρμοστούν με τη μέθοδο «αποφασίζουμε και διατάσσουμε».

Ποινικοποιώντας τον αγώνα των πολιτών, συναγωνιστής αγρότης κατηγορείται και δικάζεται από αναβολή στις 9/10/2017. Αιτία της αναβολής, η απουσία του κύριου μάρτυρα κατηγορίας. [...]

Το σημαντικότερο στοιχείο αυτής της δίκης (που αναβλήθηκε), ήταν το πλήθος του κόσμου από την πόλη και τα χωριά, που με την παρουσία του εξέφρασε την αλληλεγγύη και την υποστήριξη του στον συναγωνιστή, στο τοπικό κίνημα ενάντια στο ξεπούλημα των νερών, και την αυταρχική πολιτική της τοπικής και κεντρικής εξουσίας.

Το μέγεθος και η δυναμική της συμπάραστασης έφερε σε

αμχανία τόσο τον πρόεδρο του δικαστηρίου όσο και τις αστυνομικές δυνάμεις, ένστολες και μυστικές, που επιστρατεύτηκαν για την... τήρηση της «τάξης» μέσα και έξω από την αίθουσα. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά και θετικά η επιθετικότητα του προέδρου απέναντι στην υπεράσπιση, τον κόσμο και το κίνημα.

Ο κόσμος που βρίσκονταν μέσα και έξω από την αίθουσα φάνηκε ψύχραιμος, ήρεμος και δυναμικά αλληλέγγυος όταν ακριβώς χρειάστηκε. Προπάντων, έστειλε ένα μήνυμα προς όλες τις κατευθύνσεις: Η αστυνομική και η δικαστική καταστολή δεν πρόκειται να κάψουν τη δυναμική του κινήματος. Αντίθετα, αυτές οι μεθοδεύσεις γιγαντώνουν και δυναμώνουν το κίνημα, που κλείνει 6 χρόνια ζωής, με παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις που έχουν κρατήσει μακριά το ξεπούλημα του νερού στην περιοχή μας.

Γιατί, απλά, η λεηλασία και η εμπορευματοποίηση των φυσικών αγαθών και βασικών ανθρωπίνων αξιών από τον καπιταλισμό ήδη έχει μπει στην άγρια φάση της, με βασικά της όπλα την αστυνομική και δικαστική καταστολή απέναντι σε όσους αντιστέκονται, ενώ παράλληλα εντείνεται ο εκφασισμός της κοινωνίας, μιας κοινωνίας όπου το ιδιωτικό μετατρέπεται σε δημόσιο και το δημόσιο σε ιδιωτικό.

Γιατί το χαράτσωμα, που ήδη ανακοινώθηκε με τεράστιες αυξήσεις στην άρδευση και ύδρευση, απειλεί με εγκατάλειψη της γης, εκτοπισμό των κατοίκων της περιφέρειας, και στέρηση του δικαιώματος της ελεύθερης πρόσβασης στο νερό στα χωριά και κυρίως στην πόλη.

Η ανάγκη να ορθώσουμε οδοφράγματα σε αυτή την πολιτική δεν αφήνει περιθώρια για χαλάρωση και εφησυχασμό. Η αλληλεγγύη, λοιπόν, είναι το όπλο μας σε αυτή τη μάχη. Και πρέπει να εκφράζεται σε κάθε περίπτωση, που κοινωνίες ή άτομα είναι στο στόχαστρο αυτής της ληστρικής καπιταλιστικής πολιτικής.

Για την ιστορία, η εκδίκαση της υπόθεσης βρήκε τον κατηγορούμενο αγρότη αθώο.

Το site της «Κίνησης Κατοίκων Πηλίου και Βόλου για το Νερό»: <https://watervolo.blogspot.gr/>

Δολοφονία Ζαφειρόπουλου

Τι είναι η δολοφονία ενός δεξιού αστού δικηγόρου; Σίγουρα μία ευχάριστη είδηση! Πολύς ντόρος έγινε γύρω από τη δολοφονία του Ζαφειρόπουλου, τα κίνητρα, τους δράστες κλπ., παράλληλα με τα κροκοδείλια δάκρυα του δεξιού εσμού (Μεϊμαράκης, Μητσοτάκης, Κικίλιας κ.α.). Τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη συνελήφθη ο εκτελεστής, ο οποίος μία μέρα μετά ομολόγησε τη δολοφονία, αναφέροντας πως σκοπό είχε να εκφοβίσει τον δικηγόρο, και όχι να τον σκοτώσει. Ο εκτελεστής φαίνεται να έχει σχέση με «βαρυποινίτες» με ιστορικό «συμβολαίων θανάτου» και άλλων δολοφονιών.

Οι εικασίες, από την πρώτη στιγμή της δολοφονίας, την συσχέτιζαν με τα σκάνδαλα των τελευταίων χρόνων (Energa Hellas Power, αποθεματικά του ΙΚΑ στο χρηματιστήριο), ενώ, μετά τη σύλληψη του εκτελεστή, τα περισσότερα καθεστωτικά ΜΜΕ συνδέουν την υπόθεση με απόπειρα δολοφονίας άλλου δικηγόρου στην Πεντέλη, το 2014, που και πάλι έχει να κάνει με την Energa Hellas Power. Όπως και να 'χει, είτε πρόκειται για πιο «προσωπικές» υποθέσεις σκατανθρώπων, είτε όντως το αστικό στρατόπεδο βιώνει ένα εσωτερικό ξεκαθάρισμα πάνω στο σκάνδαλο, τα νέα είναι ευχάριστα.

Και βέβαια, οι θεωρίες περί συγκοινωνούντων δοχείων, που δίνουν και παίρνουν πάντα μόνο σε περιπτώσεις πολιτικών διώξεων, εδώ είναι που επιβεβαιώνονται. Το πολιτικό προσωπικό, τα υψηλά στελέχη και όχι μόνο, είναι αυτό που σχετίζεται με «ποινικούς», και μάλιστα κάνει χρυσές

δουλειές. Καθόλου περίεργο αν σκεφτεί κανείς πως η μαύρη οικονομία δεν μπορεί να λειτουργήσει ανεξάρτητα από το -νομοταγές- Κεφαλαίο. Στην ουσία πρόκειται για δύο τομείς κερδοφορίας που πορεύονται συμπληρωματικά, με πολλά πρόσωπα να αποτελούν τα σημεία τομής, συνθέτοντας αυτό που γνωρίζουμε ως «οικονομία».

Τέλος, για άλλη μια φορά, στη μιντιακή αφήγηση ενσωματώθηκαν και τα Εξάρχεια. «Η δολοφονία έγινε στα Εξάρχεια», ανομία, «το κέντρο εκτός ελέγχου» κλπ... Η ρητορική αυτή εμφανίζεται συνεχώς και με κάθε ευκαιρία, ακόμα και όταν η πραγματικότητα είναι διαφορετική· ακόμα και αν η εκτέλεση του δικηγόρου έγινε στο γραφείο του, στα σύνορα των Εξαρχείων με το Κολωνάκι, πολύ μακριά από αυτό το κομμάτι της περιοχής που το κράτος έχει στοχοποιήσει ως το πιο «επικίνδυνο».

Οι φασίστες ξεμυτίζουν... για να πάρουν τις απαντήσεις που τους αρμόζουν

Στις 15 Οκτώβρη, με αφορμή το νομοσχέδιο για την αλλαγή φύλου, ένα κομμάτι της ακροδεξιάς βρήκε ευκαιρία να κατέβει στον δρόμο, με σκοπό να διαδηλώσει «ενάντια στην ανωμαλία», «εμπλουτίζοντας» το κάλεσμά τους με ένα πλήθος «ιερών» ευφυολογημάτων, από την ορθοδοξία, τον ελληνισμό, την καθαρότητα του έθνους αλλά και την αντίθεση στο ηλεκτρονικό εισιτήριο. Είχαν εμφανιστεί στο προσκήνιο λίγες μέρες πριν με διαμαρτυρία στη Θεσσαλονίκη, με αφορμή τη θεατρική παράσταση «Η ώρα του διαβόλου», ενώ στις 30 του Οκτώβρη επανεμφανίστηκαν, αυτή τη φορά για την παράσταση «Εκκλησιάζουσες».

Στο κάλεσμά τους λοιπόν στις 15/10, το οποίο έγινε στο

Σύνταγμα, πραγματοποιήθηκαν δημόσια ανακοινωμένες αντι-συγκεντρώσεις ενάντια στην τρανσφοβία, αλλά και τον φασισμό. Από νωρίς το πρωί εκείνης της Κυριακής, η πλατεία Συντάγματος περιφρουρούνταν από αντιφασίστες, αναρχικούς, lgbtquia+ και αλληλέγγυους, ενώ το κάλεσμα του χριστιανοφασιστικού συνονθυλεύματος μεταφέρθηκε στο Ζάππειο, υπό την αιγίδα της ΕΛ.ΑΣ. Διάφοροι φασίστες πέρασαν από την πλατεία, θεωρώντας πως είναι ένας ασφαλής χώρος για αυτούς: Κάποιοι με χρυσαυγίτικα tattoo, και κάποιοι που προτίμησαν να εκφραστούν ανοιχτά και δυνατά υπέρ της πατρίδας. Όλοι τους άρπαξαν τις ψιλές και τις χοντρές τους. Αργότερα το απόγευμα, κατά την αποχώρηση από το Σύνταγμα, ομάδα συντρόφων συνάντησε περίπου 10 από αυτούς, εκ Θεσσαλονίκης ορμώμενους, στον σταθμό του μετρό στο Μοναστηράκι, όπου και κυριολεκτικά ισοπεδώθηκαν.

Μερικές σκέψεις:

Α) Δεν πρέπει να ξεχνάμε, μέσα στο γενικό αντιφασιστικό κλίμα, πως το διακύβευμα της Κυριακής 15/10, εκτός από την ανύσχεση της φασιστικής παρουσίας στον δρόμο, ήταν και παραμένει ο αγώνας για την κοινωνική αναγνώριση όλων των ατόμων που η σεξουαλικότητά τους ξεφεύγει από το straight πατριαρχικό δίπολο «άντρας/γυναίκα», και το δικαίωμα στον σεξουαλικό αυτοπροσδιορισμό. Ένας αγώνας ο οποίος δεν μπορεί να δοθεί μόνο θεσμικά, αλλά κυρίως σε κοινωνικό επίπεδο, μέσα από παρεμβάσεις, συζητήσεις, ζυμώσεις, συγκεντρώσεις, προκλήσεις, ξύλο σε πουριτανούς φασίστες κλπ.

Β) Ο φασισμός πάντα θα τσακίζεται στον δρόμο. Όχι μόνο στον δρόμο, αλλά και στον δρόμο. Πρόκειται για ένα από

τα πιο ιδιαίτερα εργαλεία στο οπλοστάσιο του Κεφαλαίου, που μολύνει μυαλά, ριζοσπαστικοποιεί την «αντίδραση» και την αντεπανάσταση, προτείνοντας πάντα (φαινομενικά) βάρβαρες λύσεις, που όμως εξασφαλίζουν την επιβίωση και την κυριαρχία του καπιταλισμού. Όσο τετριμμένο και αν ακούγεται, λοιπόν, ο αντιφασιστικός αγώνας είναι αγώνας ταξικός· αγώνας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο· αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, για τη συνολική χειραφέτηση.

Γ) Η αυτοθυματοποίηση των φασιστών τις επόμενες ημέρες είναι εντυπωσιακή και πληθωρική: Με συνεντευξεις γεμάτες θλίψη για το «ότι δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν πια» (<https://www.youtube.com/watch?v=w39Z1vLHDoU> ο συγκεκριμένος έφερε μαιάνδρια tattoo και αφού άρπαξε μερικές φώναζε «Χρυσή αυγή» πίσω από τα ΜΑΤ), με ανάρτηση ολόκληρου του βίντεο του ξυλοδαρμού τους, όπου διακρίνονται κάποιοι να τις τρώνε και κάποιοι να τρέχουν φοβισμένοι και να τους αφήνουν πίσω, αλλά και με διάφορα post απελπισίας στα διάφορα ηλεκτρονικά μέσα για το ξύλο που έφαγαν, τη στάση των μπάτσων κλπ. Η κατάσταση αυτή είναι καταρχάς γελοία. Επιπλέον όμως αντανάκλα και τη δυναμική που υπάρχει αυτή τη στιγμή σε μεγάλο ποσοστό στο εσωτερικό αυτών των μορφωμάτων: Ηττοπάθεια, απελπισία και γραφικότητα. Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που προσπαθούν να αναβιώσουν την έντονη περίοδο της ακροδεξιάς, και την θέρμη των προηγούμενων ετών. Οι αντιφασιστικές απαντήσεις προς το παρόν τους έχουν κρατήσει πολύ χαμηλά, στις τρύπες τους, και ο αγώνας ενάντια στον φασισμό συνεχίζεται, όπως συνεχίστηκε και τα προηγούμενα -πιο δύσκολα- χρόνια.

■ Σχετικά με τον ενδεχόμενο εξοπλισμό της αεροπορικής βάσης στον Άραξο με πυρηνικά όπλα

«Η γενικευμένη κρίση του κόσμου του κράτους και των αφεντικών οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε έναν δρόμο, αν δεν συγκροτηθεί ένα πλατύ και διεθνές μέτωπο αγώνα κι αντιστάσεων. Στις εμπόλεμες κοινωνίες, στην γενίκευση και την όξυνση των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των πολεμικών επιχειρήσεων έως τα όρια ενός μεγάλου πολέμου, και στη μονιμοποίηση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης ως σιδερένιου πλέγματος ελέγχου και καταστολής κάθε πτυχής της κοινωνικής δραστηριότητας».

«Πόλεμος και φασισμός, αυτή είναι η «απάντηση» του συστήματος στη συνολική και βαθιά του κρίση, στις ίδιες του τις αντιφάσεις, που τις προκαλεί η αθεράπευτη σύγκρουση που επιβάλλει η βασική του αρχή, η εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο».

~Αποσπάσματα από τη διακήρυξη του 2ου συνεδρίου της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Η πρόσφατη επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στις ΗΠΑ επισφράγισε με τον χαρακτηριστικότερο τρόπο την ανανεωμένη αμυντική συμφωνία Ελλάδας-ΗΠΑ, που υπογράφηκε στις 29 Αυγούστου 2017. Εκτός της δέσμευσης της ελληνικής κυβέρνησης για την αναβάθμιση των αεροσκαφών F-16, αξίας 2 δις ευρώ, επιβεβαιώθηκαν οι πληροφορίες σχετικά με την αναβάθμιση της ΝΑΤΟικής βάσης της Σούδας, και του ρόλου της στην ευρύτερη περιοχή, όπως και η μεταφορά «ειδικών όπλων» (στην πολεμική ορολογία) -πυρηνικών όπλων επί της ουσίας- στη βάση του Αράξου. Ήδη, εδώ και μερικούς μήνες έχουν αρχίσει οι προετοιμασίες για την αναβάθμιση της

συγκεκριμένης βάσης, με την ενίσχυση της συρματοφραξής και με εργασίες στο εσωτερικό της. Πρόσφατα μάλιστα, διέρρευσε απόρρητο έγγραφο-επιστολή, από τη σύνοδο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, προς το ελληνικό Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, το οποίο καθορίζει τις λεπτομέρειες για προετοιμασία της βάσης του Αράξου ώστε να υποδεχθεί πυρηνικά όπλα, ενώ αεροφωτογραφίες από τη βάση που δημοσιεύθηκαν στα ΜΜΕ το τελευταίο διάστημα, επιβεβαιώνουν τη σχετική προετοιμασία.

Η βάση του Αράξου έχει εδώ και 50 χρόνια αποτελέσει χώρο σποραδικής εναπόθεσης πυρηνικών όπλων των ΗΠΑ, ενώ η ευρύτερη περιοχή της Δυτικής Ελλάδας (αεροπορικές βάσεις Αράξου, Ανδραβίδας και Ακτίου, λιμάνια Πάτρας και Ηγουμενίτσας) έχουν χρησιμοποιηθεί ως ορμητήριο των αμερικανοΝΑΤΟικών στρατευμάτων για τις πολεμικές επιχειρήσεις τους στην περιοχή των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής. Τα πυρηνικά όπλα απομακρύνθηκαν τελικά το 2001, ύστερα από μακροχρόνιους αγώνες του αντιπολεμικού κινήματος, με μυστική επιχείρηση του ΝΑΤΟ, αρχικά προς την Ιταλία, και στη συνέχεια προς άγνωστη κατεύθυνση. Σήμερα, συζητιέται έντονα η επαναφορά των πυρηνικών βομβών B61 στον Άραξο, οι οποίες βρίσκονται στο Ιντσιρλίκ της Τουρκίας. Άλλωστε, η βάση βρίσκεται, σύμφωνα με τον ΝΑΤΟικό σχεδιασμό, πάντα σε ετοιμότητα για να υποδεχτεί αεροσκάφη που φορτώνουν τέτοιες βόμβες, ενώ κατά καιρούς πραγματοποιούνται ασκήσεις δοκιμαστικής λειτουργίας των υπόγειων πυρηνικών αποθηκών της.

Επιπλέον, στη συνάντηση Τσίπρα-Τραμπ συζητήθηκε η επέκταση της συμφωνίας για τη χρήση της βάσης της Σούδας, καθώς και η πιθανότητα δημιουργίας νέας βάσης στη

Ενάντια στην εγκατάσταση,
πυρηνικών όπλων
στην αεροπορική βάση Αράξου

Η γενικευμένη κρίση του κόσμου του κράτους και των αφεντικών οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε ένα δρόμο, αν δεν συγκροτηθεί ένα πλατύ και διεθνές μέτωπο αγώνα κι αντιστάσεων. Στις εμπόλεμες κοινωνίες, στην γενίκευση και την όξυνση των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των πολεμικών επιχειρήσεων έως τα όρια ενός μεγάλου πολέμου και στην μονιμοποίηση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης ως σιδερένιου πλέγματος ελέγχου και καταστολής κάθε πτυχής της κοινωνικής δραστηριότητας

Διεθνιστικός αγώνας
ενάντια στον πόλεμο
την εξαθλίωση και τον σύγχρονο
Ολοκληρωτισμό

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ - ΠΙΟΡΕΙΕΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 6/11 - 18.30 - ΠΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 12/11 - 11.00 - ΣΤΟΝ ΑΡΑΞΟ
αναρχική ομάδα "Αυσήνιος Ίππος" - μέλος της Α.Π.Ο.
Ipposd.wordpress.com

νότια Κρήτη. Η επίσημη ατζέντα αυτής της συνάντησης (αντίστοιχη με αυτή της επίσκεψης Ομπάμα στην Αθήνα έναν χρόνο πριν) προσδιορίζει τις πραγματικές προεκτάσεις της στο πεδίο της εξουσιαστικής διαχείρισης, επιβολής και ανταγωνισμού: Γεωπολιτικοί συσχετισμοί, προσφυγικό, οικονομία, ενέργεια.

Οι κλυδωνισμοί στις σχέσεις ΗΠΑ και Τουρκίας, ύστερα από την πρόσφατη στροφή της τουρκικής κυβέρνησης Ερντογάν προς τη Ρωσία και το Ιράν σε μια σειρά από

τομείς, έχουν οδηγήσει στην αναβάθμιση του ρόλου του ελληνικού παράγοντα στην ευρύτερη περιοχή. Αυτό γίνεται φανερό από τη σχεδιαζόμενη μεταφορά πολεμικού εξοπλισμού από τη βάση του Ιντσιρλίκ στην Τουρκία προς τη βάση της Σούδας στην Κρήτη, αλλά και μέσα από την ανάληψη ενεργούς πρωτοβουλίας της Ελλάδας στις περιφερειακές εξελίξεις, και την αναβαθμισμένη συνεργασία που προωθεί με μια σειρά γειτονικών χωρών. Απόδειξη αυτού είναι και οι τριμερείς (Ελλάδα - Κύπρος - Ισραήλ, Ελλάδα - Κύπρος - Αίγυπτος) και τετραμερείς (Ελλάδα - Σερβία - Βουλγαρία - Ρουμανία) διασκέψεις και οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ.

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός πως σε παγκόσμιο επίπεδο τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, ανηλεή επίθεση εναντίον των λαών και των περιοχών της καπιταλιστικής περιφέρειας, επίθεση που περιλαμβάνει πολεμικές επιχειρήσεις, επιβολή δικτατορικών-θεοκρατικών καθεστώτων και ανατροπή άλλων, υποκίνηση εμφύλιων συγκρούσεων, καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών, οικονομική αφαίμαξη ολόκληρων πληθυσμών, περιβαλλοντική καταστροφή ολόκληρων περιοχών, και φυσικά τεράστιο αριθμό ανθρώπινων απωλειών. Μία συνθήκη που διαμορφώνει απέραντους «κρανίου τόπους», έτοιμους να λεηλατηθούν και να «ανασυγκροτηθούν» με γνώμονα τον έλεγχο πληθυσμών και περιοχών, την αύξηση των κερδών και τη διεύρυνση των οικονομικών δραστηριοτήτων των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ, αλλά και την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στα πλαίσια των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων.

Η αναβάθμιση των στρατιωτικών βάσεων (στην Ελλάδα και αλλού), καθώς και η αναβάθμιση του ρόλου της Frontex και του NATO, είναι μέρος της προετοιμασίας για τη γενίκευση του πολέμου που έχει κηρύξει η κυριαρχία, αρχικά στο πεδίο όπου εκφράζονται κυριότερα σήμερα οι ανταγωνισμοί των ισχυρότερων μπλοκ εξουσίας, δηλαδή στη Μέση Ανατολή και τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, καθώς η ζοφερή προοπτική μίας παγκόσμιας σύρραξης επανέρχεται στο προσκήνιο και τους σχεδιασμούς των στρατιωτικοπολιτικών επιτελείων.

Σε αυτό το πλαίσιο, το κράτος των Η.Π.Α. αποτελεί την ηγέτιδα δύναμη του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, έχοντας πρωτοστατήσει στην εκστρατεία εγκαθίδρυσης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού διεθνώς. Στην ίδια κατεύθυνση, το ισχυρό «αμυντικό» μπλοκ του οποίου ηγεμονεύουν οι ΗΠΑ, το NATO, -με ιδεολογικό όχημα τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας»- επιχείρησε την εξάπλωση της δύναμής του και την επέκταση του «ζωτικού του χώρου», βάζοντας διαρκώς «φωτιά σε πυριτιδαποθήκες», με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα τους δύο πολέμους στο Ιράκ, τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και το Αφγανιστάν, αλλά και τη δημιουργία του κράτους του σύγχρονου απαρτχάιντ στο Ισραήλ.

Οι πολεμικές επιχειρήσεις στην καπιταλιστική περιφέρεια, καθώς και η εμβάθυνση του ελέγχου και της καταστολής στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών, η όξυνση της λεηλασίας της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας και η καταστροφή του φυσικού κόσμου, είναι αποτέλεσμα των διαχρονικών επιδιώξεων -και των ανεπίλυτων αντιφάσεων που συνεπάγονται- του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος.

Σε αυτή την επιχείρηση αποικιοποίησης κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής από την εξουσιαστική βαρβαρότητα, το αμερικανικό κράτος πρωτοστατεί εδώ και δεκαετίες, έχοντας κεντρικό ρόλο στην ενδυνάμωση των παγκόσμιων διαδικασιών αναδιάρθρωσης του κρατικού-καπιταλιστικού κόσμου, μέσω της δημιουργίας και της αναβάθμισης υπερεθνικών εξουσιαστικών μηχανισμών,

λειτουργώντας ως «πρότυπο» κατασταλτικό εργαστήριο. Οι «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες που έχουν προκαλέσει χιλιάδες θανάτους και μαζικό ξεριζωμό μεγάλων πληθυσμών, οι αθρόες δολοφονίες μαύρων Αμερικανών, η θεσμική θωράκιση του καθεστώτος μέσω ειδικών νόμων, φυλακών και στρατιωτικοποιημένων σωμάτων καταστολής, είναι αρθρώσεις του γενικευμένου πολέμου που έχει

κηρύξει το αμερικανικό κράτος τόσο εντός της επικράτειάς του, όσο και διεθνώς, ως πρωτοπόρο τμήμα της παγκόσμιας κυριαρχίας, η οποία απαντάει στην γενίκευση της κρίσης μέσω της επίθεσης στους φτωχούς και τους απόκληρους.

Μια επίθεση που διεξάγεται με αυξανόμενη ένταση από την πλευρά των διεθνών πολιτικο-οικονομικών ελίτ, αναπόσπαστο μέρος των οποίων είναι και το ελληνικό κράτος. Κοινή βάση αυτής της ανισομερούς συμμαχίας είναι η διατήρηση της εξουσιαστικής οργάνωσης των κοινωνιών, η όξυνση των συνθηκών της σύγχρονης σκλαβιάς, η απονεύρωση και η καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, καθώς και η διατήρηση της πρωτοκαθεδρίας του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας και η ενίσχυση της δύναμής του στο πεδίο του διεθνούς γεωπολιτικού ανταγωνισμού. Ο στρατιωτικός, πολιτικός, οικονομικός και πολιτισμικός επεκτατισμός του Δυτικού Εξουσιαστικού Μπλοκ επιχειρεί να αντλεί νομιμοποίηση και συναίνεση από την αθλιότητα που το ίδιο παράγει παγκοσμίως: Ο πόλεμος, ο ξεριζωμός, η φτώχεια, ο κοινωνικός κανιβαλισμός, είναι ταυτόχρονα παράγωγα του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος και τα φόβητρα απέναντι στις εξαθλιωμένες μάζες. Η ιδεολογική πτυχή αυτού του επεκτατισμού εμπεριέχει την προβολή του κρατικού-καπιταλιστικού κόσμου ως αναπόδραστης πραγματικότητας, εντός της οποίας μπορούν να υπάρξουν μόνο αστικοδημοκρατικά ψευτο-διλήμματα διαχείρισης της γενικευμένης εξουσιαστικής σήψης.

Το ελληνικό κράτος, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO, είναι σταθερά προσανατολισμένο στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικο-οικονομικής ελίτ της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα. Η σημερινή κυβέρνηση (όπως και όλες οι προηγούμενες) εκπλήρωσε και συνεχίζει να εκπληρώνει την αποστολή της στο αθέτη, που δεν είναι άλλη από τη διαρκή προσπάθεια, στο κομμάτι που της αναλογεί, για την ανεμπόδιστη επιβολή της σύγχρονης δικτατορίας του Κράτους και του Κεφαλαίου, του Σύγχρονου Ολοκληρωτισμού. Αυτή η κοινή επιδίωξη, που ενώνει ακατάλυτα το ελληνικό και το αμερικανικό κράτος, είναι η βάση κάθε εξουσιαστικής συμμαχίας.

Η πλήρης ταύτιση των κατευθύνσεων των διεθνών οικονομικών και πολιτικών ελίτ με των ντόπιων σκιαγραφεί τη ζοφερή πραγματικότητα των καταπιεσμένων: Φτώχεια και εξαθλίωση, διαρκής ευτελισμός της ανθρώπινης ζωής, είτε εκφερόμενος ως βουβός αυτοκτονικός θάνατος στα διαμερίσματα της μητρόπολης, είτε ως κραυγαλέος πνιγμός στα ανοιχτά του Αιγαίου ή στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ανεργία και άμισθη σκλαβιά για τους μεν, μισθωτή σκλαβιά με ωράρια γαλέρας προς πενταροδεκάρες για τους υπόλοιπους.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα έχουμε χρέος να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας. Να θέσουμε αναχώματα στους σχεδιασμούς των παγκόσμιων κυρίαρχων που υπόσχονται μόνο θάνατο, φτώχεια, πολέμους, προσφυγιά, μιζέρια και εξαθλίωση. Πιάνοντας το νήμα από τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις παλαιότερων χρόνων, και αντλώντας έμπνευση από αυτές, να οικοδομήσουμε ένα ισχυρό διεθνιστικό κίνημα από τα κάτω ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Στην κατεύθυνση της οικοδόμησης αυτού του κινήματος, η αντίσταση στην εγκατάσταση πυρηνικών όπλων στη βάση του Αράξου, όπως και στην ευρύτερη απόπειρα αναβάθμισης του ρόλου του ελληνικού κράτους στο διεθνές πολεμικό σκηνικό, θα είναι μια ακόμα σημαντική μάχη που πρέπει να δοθεί.

Αυτή είναι η εποχή που πρέπει να συνδεθούμε πολιτικά με τους συντρόφους και τους αγωνιζόμενους διεθνώς, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε την κοινή επίθεση την οποία δεχόμαστε. Από κοινού, όλοι οι εκμεταλλεζόμενοι και καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου να αντισταθούμε στους δολοφονικούς σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Να οικοδομήσουμε ένα πλατύ και διεθνές μέτωπο αγώνα και αντιστάσεων ενάντια στον πόλεμο, τον φασισμό, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, τον ρατσισμό, την κρατική και παρακρατική τρομοκρατία.

Απέναντι στην επίθεση του παρηκμασμένου εξουσιαστικού κόσμου έχουμε να αντιπαραθέσουμε την αλληλεγγύη των κοινών μας αγώνων. Απέναντι στην δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όπου η μεγάλη πλειοψηφία εξαθλιώνεται και υποτάσσεται, αντιπαραθέτουμε την ελευθεριακή κοινωνία, που οργανώνεται μέσα από τα ομόσπονδα κοινωνικά συμβούλια «για την Ελευθερία του καθενός και την Ισότητα όλων».

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ,
ΤΑ ΝΤΟΠΙΑ
ΚΑΙ ΥΠΕΡΕΘΝΙΚΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

■/ **αναρχική ομάδα «δυσήνιος ίππος»,
μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης**

Πάτρα, 3 Νοέμβρη 2017

■ Έχετε δει την ταινία «Χορεύοντας στο σκοτάδι» με την Μπιορκ;

Το σενάριο της ταινίας επαναλήφθηκε με κάποιες μικρές παραλλαγές στη δίκη της Π.Α. στο Ναύπλιο, την Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου 2017.

Μια 22χρονη κοπέλα ζει στα παγκάκια στην Κόρινθο. Έχει φύγει από το σπίτι της, γιατί ο πατέρας της δέρνει τη μητέρα της, και δεν αντέχει άλλο αυτή την κατάσταση. Πάντα μπαίνει στη μέση για να τους χωρίσει, και τις τρώει. Ο πατέρας άνεργος και αλκοολικός. Η μητέρα άνεργη με καρκίνο. Δεν τολμάει να φύγει από το σπίτι. Όλο το σπίτι είναι σπασμένο, δεν έχει αφήσει ούτε ποτήρι όρθιο ο πατέρας. Η κοπέλα έχει ελαφρά νοητική στέρωση. Κατάφερε όμως να φτάσει μέχρι και το γυμνάσιο. Δεν είχε βοήθεια από πουθενά. Μερικές φορές ζητούσε χρήματα από την εκκλησία για να πάρει να φάει. Κάποιες φορές έκανε μεροκάματα στα καλαμπόκια. Είχε μια κολλητή φίλη λίγο μικρότερή της. Μερικές φορές τριγυρνούσαν μαζί τα βράδια. Κάποιες άλλες έμενε και σπίτι της παρέα. Κυκλοφορούσε με μαχαίρι στην τσάντα, διότι φοβόταν τα βράδια που έμενε έξω.

Ένα βράδυ, αργά, κάθονται στον πεζόδρομο σ' ένα παγκάκι οι δυο τους. Τους πλησιάζει ένας μεθυσμένος άντρας αρκετά μεγαλύτερός τους, κοντά στα πενήντα. Δεν τον ξέρουν. Στέκεται μπροστά τους, και με απειλητική διάθεση αφήνει σεξουαλικά υπονοούμενα. Λέει στη μικρότερη κοπέλα, «εσένα σε ξέρω, πού μένεις και τους γονείς σου». «Θα σας γαμήσω», τους λέει και πιάνει τα στήθη της μικρής. Εκείνες αντιδράνε. Πιάνει την 22χρονη από τα μαλλιά. Πάει να βγάλει κάτι από την κωλότσεπής του. «Κρατάει μαχαίρι», φωνάζει η μικρότερη κοπέλα. Τότε η 22χρονη βγάζει από τη μικρή άσπρη τσάντα που κρατούσε ένα μαχαίρι. Τον χτυπά με αυτό. Πανικοβάλλονται. Φεύγουν τρέχοντας. Πετούν το μαχαίρι λίγα μέτρα παρακάτω.

Παίρνει τηλέφωνο την οικογένειά της η 22χρονη. «Πατέρα σκότωσα άνθρωπο». Την βρίσκουν με αφρούς στο στόμα, να κλαίει και να χτυπιέται. «Δεν το ήθελα, δεν ξέρω πώς έγινε».

Αυτή είναι μια ακόμη ιστορία σεξουαλικής παρενόχλησης, όμως αυτή τη φορά οι γυναίκες αντιστάθηκαν, αμύνθηκαν και υπερασπίστηκαν τις εαυτές τους.

Αυτή είναι μια ιστορία που δείχνει πώς το δικαστήριο επιβάλλει 15 έτη και 4 μήνες στο θύμα, μην αναγνωρίζοντας πως αμύνθηκε για να προστατέψει εκείνη και τη φίλη της.

Αυτή είναι μια ιστορία που αποδεικνύει τον παραλογισμό του δικαστικού συστήματος, την ατιμωρησία της ενδοοικογενειακής βίας, τη δικαίωση του κάθε σεξιστή-βιαστή από τη «Δικαιοσύνη», την καταδίκη όσων γυναικών αντιστέκονται.

Η Π.Α., στον 1,5 χρόνο που βρίσκεται στις φυλακές Κορυδαλλού, έχει κάνει ήδη κάποιες απόπειρες αυτοτραυματισμού. Το δικαστήριο που την καταδίκασε είναι ο ηθικός αυτουργός για την όποια συνέχεια.

«Πρόεδρος: Γιατί δεν χτυπήσατε ποτέ τον πατέρα σας που σας κακοποιούσε;

Π.Α.: Τον φοβόμουν. Τον τρέμω τον πατέρα μου».

Ο πατέρας ελεύθερος, το θύμα φυλακή, η δικαιοσύνη σας είναι βαθιά πατριαρχική.

Πηγή: fylosykis.gr

Καταδίκη 15 χρόνια και 4 μήνες για την κοπέλα που αμύνθηκε με μαχαίρι σε σεξουαλική επίθεση

Όχι μόνο δυσφορία, αλλά και προβληματισμό προκάλεσε στην κατάμεστη, από φεμινιστικές και κουίρ οργανώσεις και ομάδες, αίθουσα, ότι το δικαστήριο, παρά την κατανόηση που έδειξε σε σχέση με τις τραγικές συνθήκες στις οποίες είχε μεγαλώσει η 22χρονη κοπέλα, αναγνωρίζοντας

της μάλιστα ελαφρυντικό, αρνήθηκε ωστόσο πεισματικά -τόσο η έδρα όσο και η εισαγγελέας- να δεχτεί ότι προηγήθηκε απόπειρα βιασμού. Έκρινε ότι η πράξη της δεν ήταν στο πλαίσιο της αυτοάμυνας, στηριζόμενο στην εκ των υστέρων απόδειξη ότι το θύμα δεν κρατούσε μαχαίρι, όπως αρχικά θεώρησαν οι δύο κοπέλες. Με λίγα λόγια, η έδρα έδωσε μια μάλλον προβληματικά στενή ερμηνεία σε σχέση με το ποιο είναι το σημείο που μια σεξουαλική επίθεση θεωρείται απόπειρα βιασμού.

Ως πρώτη μάρτυρας κατηγορίας κατέθεσε η μητέρα του θύματος, η οποία αναφέρθηκε στη ζωή και τον χαρακτήρα του, αρνούμενη να δεχτεί ότι ο γιος της αποπειράθηκε να βιάσει τις δύο κοπέλες. Αμέσως μετά κατέθεσε η φίλη και περιστασιακή ερωμένη του θύματος, η οποία εισέφερε στην διαδικασία ότι από τη μία τα μεσάνυχτα μέχρι και τις τρεις παρά τέταρτο -ελάχιστα λεπτά πριν το περιστατικό- της τηλεφωνούσε ζητώντας της να επανασυνδεθούν ερωτικά. Σε αυτό το σημείο στάθηκε η συνήγορος υπεράσπισης, η οποία τόνισε την ιδιαίτερη ψυχολογική κατάσταση υπό το καθεστώς επίμονης αναζήτησης ερωτικού συντρόφου, στην οποία βρισκόταν το θύμα εκείνη την ώρα.

Έπειτα, ο αστυνομικός Μ.Δ. κατέθεσε ότι 20 μέτρα από τη σωρό του θύματος βρέθηκε ένα μαχαίρι κουζίνας με εμφανή ίχνη αίματος, και ότι το θύμα είχε πάνω του όλα του τα υπάρχοντα, όπως το κινητό του τηλέφωνο και το πορτοφόλι του. Αφού στην υπηρεσία του επισκόπησαν το υλικό από τις κάμερες, και εντόπισαν σε αυτό δύο κοπέλες να τρέχουν, ρώτησαν τα γύρω μαγαζιά, και όταν μια μάρτυρας κατονόμασε τις δυο κοπέλες, οδηγήθηκαν τελικά στη σύλληψή τους. Με δεδομένα τα παραπάνω στοιχεία, η συνήγορος υπεράσπισης ρώτησε τον αστυνομικό αν διακρίνει κάποιον είδους επαγγελματισμό για να πάρει την απάντηση: «Κατά την κρίση μου όχι».

Κατέθεσαν επίσης η μητέρα και ο αδελφός της 17χρονης, καθώς επίσης και οι γονείς της 22χρονης. Από το μεγαλύτερο μέρος των καταθέσεων προέκυψε η εφιαλτική κατάσταση στην οποία ζούσε η Π.Α. τα τελευταία τουλάχιστον δέκα χρόνια, αφού ο πατέρας της κακοποιούσε τόσο την ίδια, όσο και τη μητέρα της, καταλήγοντας (η Π.Α.) να μένει για μεγάλα διαστήματα στον δρόμο.

Κατέθεσε επίσης η Ι.Τ., που δήλωσε ότι επικοινωνεί δι' αλληλογραφίας με την 22χρονη από τη στιγμή της σύλληψης, καθώς ξέρεi ότι θα μπορούσε αυτή ή οποιαδήποτε γυναίκα να βρίσκεται σε αυτή τη θέση, δεδομένου ότι τέτοια περιστατικά σεξουαλικών επιθέσεων συμβαίνουν κάθε μέρα. Αφού περιέγραψε τον τρόπο -όπως της τον περιέγραψε μέσω της αλληλογραφίας τους- που βίωσε η Π.Α. εκείνο το βράδυ, κατέληξε στην επισήμανση ότι είναι συνηθισμένο οι γυναίκες να έχουν μαχαίρι ή άλλα μέσα αυτοπροστασίας πάνω τους, καθώς πρέπει να αμύνονται αν χρειαστεί. Στην ερώτηση του προέδρου της έδρας για το αν θεωρεί την επίθεση αυτή απόπειρα βιασμού, η απάντηση ήταν σαφής: «Δεν μπορείς να ξέρεις πότε ξεκινάει και πού φτάνει. Το επιθετικό άγγιγμα προφανώς μπορεί να αποτελεί αρχή».

Τέλος, κατέθεσε η Σ.Β., η οποία συμπαραστέκεται στην Π.Α., και την επισκέπτεται στη φυλακή. Αναφέρθηκε στο δύσκολο περιβάλλον στο οποίο ζούσε, και έκανε λόγο για καθεστώς ακραίας βίας και φτώχειας, που βίωνε στο σπίτι της η 22χρονη. Συγκεκριμένα, περιέγραψε ένα σπίτι γεμάτο σπασμένα πιάτα και ποτήρια. Εξήγησε ότι όταν μιλάμε για αυτοάμυνα, προφανώς δεν εννοούμε τον φόνο, αλλά πως στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται για ατύχημα. Είπε επίσης ότι όνειρο της Π.Α., όταν βγει από τη φυλακή, είναι να βρει μια δουλειά, και να φύγουν με τη μητέρα της από το σπίτι.

Η Π.Α. ξεκίνησε την απολογία της λέγοντας: «Φοβήθηκα πολύ εκείνο το βράδυ. Είδα τον Ζ. να πιάνει το στήθος της φίλης μου. Σηκωθήκαμε να φύγουμε. Μου είπε (η 17χρονη φίλη της) «κρατάει μαχαίρι». Δεν κατάλαβα πού τον χτύπησα με το μαχαίρι μου. Δεν τον είχα ξαναδεί». Ακολούθησαν οι εξής ερωτήσεις από τον πρόεδρο της έδρας:

-Πρόεδρος: Γιατί δεν φύγατε;

-Π.Α.: Με τράβηξε από το μαλλί.

-Πρόεδρος: Ήταν μεθυσμένος, δεν μπορούσατε να τον σπρώξετε;

-Π.Α.: Ήταν σωματώδης. Δεν ήθελα να τον σκοτώσω.

Επανερχόμενη πάλι στην περιγραφή του περιστατικού, ανέφερε: «Φοβήθηκα πολύ. Η φίλη μου είπε ότι κρατάει μαχαίρι. Είπε στην φίλη μου «ξέρω τον μπαμπά σου, τι ρούχα είναι αυτά που φοράς; Θα σας γαμήσω». Πραγματικά λυπάμαι για ό,τι έγινε. Θέλω να ζητήσω συγγνώμη από την οικογένεια. Ζητάω μια δεύτερη ευκαιρία».

Προβληματισμό στο ακροατήριο προκάλεσε η αγόρευση της εισαγγελέως, η οποία διατύπωσε ορισμένες μάλλον νεολομπροσικές απόψεις, όπως ότι η κατηγορούμενη, λόγω του περιβάλλοντος φτώχειας στο οποίο έχει μεγαλώσει, «δεν μπορεί να αντιληφθεί την αξία της ανθρώπινης ζωής όπως εμείς, που είμαστε άλλου μορφωτικού επιπέδου», και ότι «δεν σέβεται τη ζωή μπροστά στο ένστικτο επιβίωσης», καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι «το θύμα πρέπει να παραδοθεί λευκό, χωρίς το στίγμα που του αποδίδει η κατηγορούμενη».

Πρότεινε ωστόσο το ελαφρυντικό των μη ταπεινών ελατηρίων, καθώς ενήργησε με βάση τον αξιακό της κώδικα όπως περιγράφηκε παραπάνω, και δεδομένου ότι στο θύμα βρέθηκαν όλα τα προσωπικά του αντικείμενα, και επομένως η πράξη δεν συνδέεται με κλοπή.

Ενδιαφέρον, κατά μια έννοια, παρουσιάζει και η αγόρευση του συνηγόρου πολιτικής αγωγής, ο οποίος μεταξύ άλλων ανέφερε ότι αφού δεν υπάρχουν ίχνη πάλης, δεν υπάρχει και απόπειρα βιασμού, στενεύοντας κατά πολύ την έννοια της απόπειρας, καταλήγοντας στο συμπέρασμα πως «αν το σενάριο του βιασμού είναι αληθές, τα δυο έννομα αγαθά, της λεκτικής κακοποίησης και της ανθρωποκτο-

νίας είναι αναντίστοιχα». Πρότεινε τελικά να καταδικαστεί η κατηγορούμενη για ανθρωποκτονία από πρόθεση, μεταξύ άλλων γιατί «καθώς βρισκόμαστε σε οικονομική κρίση, η κοινωνία πρέπει να πάρει το μήνυμα ότι δεν μπορεί να επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας».

Στην αγόρευση της η συνήγορος υπεράσπισης ξεκαθάρισε ότι κανείς δεν αρνείται ότι πρόκειται για μια τραγωδία. Για το θύμα, για την οικογένειά του, αλλά και για την κατηγορούμενη. Κανείς δεν αμφισβητεί την αξία της ανθρώπινης ζωής, πρόσθεσε.

Στάθηκε αρκετά στο σημείο της διαγνωσμένης νοητικής ανεπάρκειας της κατηγορούμενης, όχι για να της αναγνωριστεί, όπως είπε, μειωμένος καταλογισμός, αλλά για να γίνει σαφές ότι αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο πιο έντονα. Κανείς δεν ξέρει πού ξεκινάει και πού τελειώνει μια σεξουαλική επίθεση.

Σημείωσε επίσης ότι κινήθηκαν κάτω από κάμερες, άφησαν DNA και το μαχαίρι με τα αποτυπώματά τους. Δεν πήραν μέτρα αυτοπροστασίας, κάτι που δείχνει ότι δεν υπήρχε δόλος, και ότι δεν προκύπτει ούτε σχεδιασμός, ούτε εμπειρία. Νόμιζε ότι βρισκόταν σε άμυνα, και ακόμα και αν δεχτούμε ότι δεν υπήρχε άμυνα, είναι σίγουρα νομιζόμενη, γιατί πίστευε ότι υπάρχει μαχαίρι. Δεν προσπάθησε καν να διαφύγει. Κάθε γυναίκα θα είχε τρομοκρατηθεί, κατέληξε.

Μετά από διακοπή περίπου μιάμισης ώρας, ο πρόεδρος της έδρας ανακοίνωσε την απόφαση, λέγοντας πως το δικαστήριο έλαβε υπόψη του τους ισχυρισμούς της κατηγορούμενης σε σχέση με τις κατηγορίες, και την εν γένει συμπεριφορά της δράσης της σε σχέση με το θύμα, και το κατά πόσο το θύμα οδήγησε εκεί τα πράγματα. Έλαβε επίσης υπόψη τους ισχυρισμούς της σε σχέση με την άμυνα, και κατέληξε ομόφωνα πως δεν πείστηκε ότι βρισκόταν σε άμυνα ή νομιζόμενη άμυνα ή από δικιά της πλάνη, που θα οδηγούσε σε μείωση του καταλογισμού. Πείστηκε όμως ότι τέλεσε τις πράξεις όχι από ταπεινά αίτια. Όχι στο πλαίσιο άμυνας, αλλά για να προστατέψει τα αγαθά, όπως τα κατανοεί μέσα από τον δικό της κώδικα. Διέκρινε τους λόγους που την οδήγησαν σε αυτή την πράξη, και την έκρινε ένοχη για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, οπλοφορία και οπλοχρησία, αναγνωρίζοντας το ελαφρυντικό των μη ταπεινών ελατηρίων, επιβάλλοντας της τελική ποινή κατά συγχώνευση 15 έτη και 4 μήνες.

Πηγή: *omniatv.com*

Ας μην ξεχνάμε μια παρόμοια περίπτωση «απόδοσης» δικαιοσύνης που ήρθε ξανά στην επικαιρότητα ύστερα από επίθεση του Ρουβίκωνα στα δικαστήρια της Λάρισας. Σύμφωνα

φωνα με ανακοίνωση της οργάνωσης: «Στα τέλη Σεπτεμβρίου, το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Λάρισας καταδίκασε ομόφωνα σε 12 χρόνια κάθειρξης στρατιωτικό που βίαζε επί σειρά ετών την κόρη του. Παρ' όλα αυτά η έφεση είχε ανασταλτικό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα ο στρατιωτικός να αφεθεί ελεύθερος. Γι' αυτό το λόγο σήμερα, Κυριακή 5/11/2017 το μεσημέρι, πραγματοποιήσαμε επίθεση με μπογιές στα δικαστήρια Λάρισας». Πιο συγκεκριμένα, τον περασμένο Σεπτέμβρη το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο κλήθηκε να εξετάσει την υπόθεση κεκλεισμένων των θυρών σε μια πολύωρη διαδικασία. Τα τοπικά δημοσιεύματα έγραφαν χαρακτηριστικά «Όλα γίνονταν στην πόλη της Λάρισας πριν πολλά χρόνια. Τόσα μάλιστα που ήταν στο όριο της παραγραφής του αδικήματος. Η καταγγελία έγινε πριν από μερικούς μήνες και τελικά οδήγησε τον πατέρα στο εδώλιο. Όχι όμως για όλες τις πράξεις αλλά για όσες ήταν εντός 15ετίας. Για τις υπόλοιπες που αφορούσαν σε παλαιότερα έτη, και ειδικά για τότε που το κορίτσι ήταν ανήλικο, επήλθε η παραγραφή του». Τα διάφορα καθεστωτικά έσπευσαν να ειρωνευτούν τις «εκδρομές» του Ρουβίκωνα, χωρίς όμως να σταθούν στο ίδιο το γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση. Το γεγονός ότι ο επιφανής στρατιωτικός-βιαστής παιδευαστής τη γλίτωσε πολύ φτηνά.

Δεύτερος αερολιμένας στην Κέρκυρα (ή Η Fraport λυμαίνεται τη λίμνη Κόλλα)

Σκοπός του κειμένου αυτού είναι να αναδείξει ένα τοπικό θέμα που έχει ανακύψει στην Κέρκυρα σε ενεστώτα χρόνο. Ένα περιβαλλοντικό θέμα, ένα ενδιαμέσο δηλαδή ζήτημα, από αυτά που λειτουργούν ως πόλος έλξης για ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά κομμάτια.

Πιο συγκεκριμένα, το κείμενο αφορά στη λίμνη Κόλλα. Η αναφερθείσα λίμνη βρίσκεται πίσω από το αεροδρόμιο της Κέρκυρας. Η Fraport, εταιρεία κολοσσός στην οποία ανήκει το αεροδρόμιο, έχει αποφασίσει το μπάτζωμα της λίμνης με σκοπό να φτιάξει έναν δεύτερο αερολιμένα. Γύρω από αυτή τη βάση έχει δημιουργηθεί η «συνέλευση ενάντια στο μπάτζωμα της λίμνης Κόλλα», μια ανοικτή συνέλευση που στέκεται ενάντια στις ορέξεις της Fraport για μπάτζωμα της λίμνης.

Εμείς από την μεριά μας επιλέγουμε να μην δούμε το περιβαλλοντικό ζήτημα ξεκομμένο από την πολιτική του μήτρα. Αντιλαμβανόμαστε αφενός ότι από την αποστράγγιση και εν συνέχεια από το μπάτζωμα θα πληγούν άμεσα τα πουλιά που διαβιούν εκεί. Γνωρίζουμε αφετέρου ότι το κεφάλαιο, όντας στο διηνεκές αντικοινωνικό και βάρβαρο, δεν διστάζει να πατήσει επάνω σε οτιδήποτε για να μπορεί να εξασφαλίσει αέναα την κερδοφορία του. Ως εκ τούτου, δεν διστάζει να πατά επάνω, τόσο στις ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες, όσο και στο φυσικό περιβάλλον.

Από τη στιγμή λοιπόν που ένα από τα βασικά υποσυστήματα του περιβάλλοντος είναι και ο άνθρωπος, υπεισέρχεται και ο κοινωνικός παράγοντας με ό,τι αυτό συνεπάγεται: Τις κοινωνικοοικονομικές εξελίξεις και την ιστορική εξελικτική διαδικασία τους. Τίποτα πλέον στο περιβάλλον δεν είναι αποτέλεσμα μόνο βιολογικών και

φυσικών Νόμων, αλλά και κοινωνικών, οι οποίοι προκαλούνται στη βάση του καπιταλιστικού ιδιωτικού κέρδους.

Στο ζήτημα του περιβάλλοντος έχουν διαμορφωθεί δύο εντελώς διαφορετικές αντιλήψεις που συγκρούονται μεταξύ τους: Αλλιώς αντιλαμβάνεται την έννοια του περιβάλλοντος ο κόσμος του μόχθου, της δουλειάς, της δημιουργίας, και με εντελώς διαφορετικό τρόπο συμπεριφέρονται απέναντί του, με τις πολιτικές που υλοποιούν, οι κυρίαρχες δυνάμεις, το πολυεθνικό και ντόπιο κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις που τις εκφράζουν, και ολόκληρο το σύστημα που τις υπηρετεί.

Οι πρώτοι, όλο και πιο πολύ συνειδητοποιούν ότι αυτό που ονομάζεται περιβάλλον, δηλαδή ο άμεσος, ο ευρύτερος, αλλά και ο πλανητικός χώρος όπου εργάζονται, δημιουργούν, ονειρεύονται, ξεκουράζονται, χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα. Χρειάζεται την υπεράσπισή τους για την προστασία και την αναβάθμισή του. Ο αγρότης για παράδειγμα, ο οποίος ζει κυριολεκτικά μέσα στη φύση, δεν θα την αντικρύσει ποτέ με τον αποστασιοποιημένο και αισθητικοποιημένο τρόπο που αναπτύσσει ο νεωτερικός αστικός κόσμος.

Οι δεύτεροι, παρά τις κατά καιρούς «ρηξικέλευθες» δηλώσεις, «διαβεβαιώσεις» και «δεσμεύσεις», με τη δράση τους αποκαλύπτουν ότι το περιβάλλον δεν είναι τίποτα παραπάνω γι' αυτούς, παρά η πηγή (κάθε άλλο παρά ανεξάντλητη) άντλησης και καταλήστευσης φυσικών πόρων. Ο φυσικός χώρος όπου ασκούν την ανεξέλεγκτη δραστηριότητά τους, και απορρίπτουν κάθε είδους απόβλητα (υγρά, στερεά, αέρια) της δραστηριότητάς τους αυτής. Ο ιδιαίτερος επικερδής τομέας παραγωγικών επενδύσεων, μόνο για τους ιδίους. Εδώ ενσαρκώνε-

ται και η διαστροφή της έννοιας της φύσης μέσα στον καπιταλισμό, που τη θέλει ως απεριόριστα αναλώσιμη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο νεωτερικός αστικός κόσμος αναπτύσσει τη ψυχосύνθεση του κυνηγού απέναντι στη φύση. Αντιπροσωπεύει το έσχατο σημείο πανηγυρισμού της νέας κυριαρχίας πάνω στη φύση, το όπλο του οποίου είναι η νέα τεχνοεπιστήμη.

Η δυνατότητα των διεθνικών μονοπωλίων να αναπτύσσουν με ευνοϊκούς γι' αυτά όρους τις ληστρικές για το περιβάλλον και τους φυσικούς πόρους δραστηριότητες, διασφαλίζεται μέσα από ένα πλήθος διεθνών και εθνικών νομικών ρυθμίσεων (Συνθηκών, Πρωτοκόλλων, Συμφωνιών, Οδηγιών, Νόμων κ.ο.κ.), που θεσπίζουν οι πολιτικοί εκφραστές τους, διεθνείς οργανισμοί και κυβερνήσεις. Βασικό κριτήριο των ρυθμίσεων αυτών παραμένει πάντα η μεγιστοποίηση των κερδών, η οποία κυριαρχείται από «αρχές» όπως: «Ανταγωνιστικότητα» (το ξεζούμισμα δηλαδή των εργαζομένων), «εμπορευματοποίηση» (κάθε κοινωνική ανάγκη υποταγμένη στη κοινωνική σχέση του κεφαλαίου, ικανοποιείται δηλαδή μόνο μέσω της αγοράς, ως εμπόρευμα) και «ο ρυπαίνων πληρώνεται» (δηλαδή ο ρυπαίνόμενος πληρώνει το κόστος της όποιας αντι-ρύπανσης και ο ρυπαίνων πληρώνεται, μέσω κινήτρων για να περιορίσει τη ρύπανση). Αποτέλεσμα των ρυθμίσεων αυτών, άρρηκτα δεμένων με τον καπιταλιστικό τρόπο ανάπτυξης, είναι να μεγαλώνει καθημερινά, παρά τα όποια μέτρα ανάσχεσης παίρνονται, η περιβαλλοντική υποβάθμιση και παραπέρα απειλή κατά του πλανήτη και των ανθρώπων που τον κατοικούν, και θα ήθελαν να συμβιώσουν μαζί του.

Όσο για τα ευφυολογήματα για θέσεις

εργασίας που θα ανοίξουν στην περίπτωση επέκτασης των υποδομών του αεροδρομίου, δεν έχουμε παρά να επισημάνουμε ότι όταν ένα κακόγουστο αστείο διατυπώνεται για νιοστή φορά, φλερτάρει τότε έντονα με την τραγωδία. Αναγκαίο σε αυτό το σημείο είναι να πούμε ότι είμαστε φύσει και θέσει ενάντια στην ανάπτυξη του κεφαλαίου. Μια ανάπτυξη που για άλλη μια φορά θα πατήσει επάνω στα ανθρώπινα και μη όντα, χωρίς δισταγμό να τα μετατρέψει σε πτώματα. Τα αφεντικά μιλούν για θέσεις εργασίας, αλλά εμείς γνωρίζουμε ότι πίσω από αυτές κρύβονται (αν δεν διατυμπανίζονται και εντελώς φανερά πλέον) πενιχρά μεροκάματα, ευέλικτα ωράρια, ατομικές συμβάσεις εργασίας ή μαύρη εργασία, καμένα δικαιώματα σε απεργία. Μια δυστοπική πραγματικότητα, η οποία επιδιώκει να προσλάβει μόνιμο χαρακτήρα σε εποχές βίαιης φτωχοποίησης· μια τέτοια είναι και η δική μας εποχή.

Θέλουμε από την μεριά μας να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν θα βάλουμε πλάτες ούτε στη λεηλασία της φύσης ούτε και της ζωής μας. Από τις λίμνες μέχρι τα δάση, και από τα πάρκα μέχρι τις πλατείες, θα φροντίσουμε οι δημόσιοι χώροι να παραμείνουν δημόσιοι, γεμάτοι ζωή ενάντια στην ασφυξία που προκαλεί το κεφάλαιο.

Να ενδυναμώσουμε τους τοπικούς ενδιαισμούς αγώνες, να δημιουργήσουμε την κουλτούρα των κοινοτήτων αγώνα, χωρίς να ξεχνάμε το μεγάλο κάρδο: Την κοινωνική απελευθέρωση. Να συνδεθούμε με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, αγωνιζόμενοι συνεχώς για γη και ελευθερία.

■/ Συντακτική ομάδα Κέρκυρας

Η πετρελαιοκηλίδα στον Σαρωνικό είναι μέρος της ζοφερής πραγματικότητας που μας επιβάλλουν κεφάλαιο και κράτος

Ο Σαρωνικός, ένας κλειστός κόλπος με ζεστά νερά, ιδανικός για μπάνιο, με όμορφα τοπία στην ακτογραμμή του και πλούσιο οικοσύστημα, εδώ και δεκαετίες έχει δεχτεί ασταμάτητα κάθε είδους επιβάρυνση και μόλυνση από τις βιομηχανικές, λιμενικές, πετρελαϊκές, ναυπηγοεπισκευαστικές μονάδες που εγκαταστάθηκαν και επεκτάθηκαν σταδιακά στις ακτές του, εξαντλημένος παράλληλα από την υπερεντατική αλίευση.

Η βιομηχανική ανάπτυξη, με αφετηρία τις περιοχές του Πειραιά έναν αιώνα πίσω, συνδυάστηκε με την αποβολή κάθε είδους αποβλήτων στη θάλασσα, από εργοστάσια όπως αυτά του Μποδοσάκη στη Δραπετσώνα (Διπάσματα, γυαλάδικο), το τσιμεντάδικο (παλαιότερα ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ, σήμερα LAFARGE) και τις μονάδες κατεργασίας δέρματος (τα βρωμερά ταμπάκια). Αντίστοιχη υπήρξε η επιμόλυνση από τα εργοστάσια στον βιομηχανικό άξονα Σκαμαγκά-Ασπρόπυργου-Ελευσίνας, με ναυπηγεία, χαλυβουργίες, τσιμεντάδικα, βιομηχανίες πετρελαίου, διυλιστήρια.

Εξίσου μεγάλη επιβάρυνση έχει αθροίσει η διαρκής μεγέθυνση του λιμανιού του Πειραιά, με αύξηση των θαλάσσιων μετακινήσεων τουριστών προς τα νησιά, με τον ελλειμνισμό κρουαζιερόπλοιων, με κατακόρυφη αύξηση των φορτηγών πλοίων μετά τη μετατροπή του σε διαμετακομιστικό κέντρο (κύρια ευρωπαϊκή πύλη εμπορευματοκιβωτίων) και την αντίστοιχη αύξηση των δεξαμενών και δεξαμενόπλοιων ανεφοδιασμού με καύσιμα των εμπορικών και φορτηγών πλοίων.

Παράλληλα, το κράτος και οι αρμόδιες υπηρεσίες του αποφάσισαν για χρόνια τα απόβλητα της διογκούμενης μεγαλούπολης να χύνονται ανεξέλεγκτα και πάλι στο Σαρωνικό. Ενώ ακόμα και μετά τα μέσα της δεκαετίας του '90, που φτιάχτηκε η μονάδα επεξεργασίας λυμάτων στην Ψυτάλλεια, μεγάλος όγκος λυματολάσπης αποβαλλόταν στη θάλασσα λόγω διαρκών υπερχειλίσεων. Σήμερα όλο και περισσότερες περιοχές της συνεχώς διευρυνόμενης Αττικής συνδέονται με το δίκτυο της εδώ και καιρό υπερκορεσμένης μονάδας στην Ψυτάλλεια.

Πλάι σε όλα αυτά, την τελευταία διετία ξεκίνησε η λειτουργία της μονάδας επεξεργασίας πετρελαϊκών κατάλοιπων πλοίων OILONE του Μελισσανίδη στη Δραπετσώνα, που θέλει να επεκταθεί και στην αποθήκευση και εμπορία καυσίμων (ανεφοδιασμός πλοίων από δεξαμενές).

Η βύθιση, λοιπόν, του δεξαμενόπλοιου ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ II -της εταιρείας FOS Petroleum, του Θ. Κουντούρη, με έδρα το Πέραμα- και η πετρελαιοκηλίδα που απλώθηκε από τη Σαλαμίνα μέχρι το Σούνιο και

ολόκληρο τον Σαρωνικό, με ανυπολόγιστες ακόμα συνέπειες σε βάθος τουλάχιστον μίας δεκαετίας, δεν ήταν «ατύχημα». Είναι η κορυφή του παγόβουνου αντίστοιχων «ατυχημάτων» μικρότερης κλίμακας, προδιαγεγραμμένο συμβάν και εικόνα από το ζοφερό μέλλον που μας επιφυλάσσουν τα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά, η περιβόητη «ανάπτυξη» και οι «επενδύσεις» με τα οποία μας πιπιλίζουν τα αυτιά: Επιθετικότερη λεηλασία και καταστροφή της φύσης, εντατικότερη εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Κατεύθυνση που αποτυπώνεται με τον πλέον ανάγλυφο τρόπο στην Ειδική Οικονομική Ζώνη (ΕΟΖ) που έχουν επιβάλει το εφοπλιστικό, πετρελαϊκό, εμπορικό και τουριστικό κεφάλαιο, από το λιμάνι του Πειραιά, τη Δραπετσώνα, το Κερασί-νι και το Πέραμα μέχρι τον Ασπρόπυργο, την Ελευσίνα και το Θριάσιο: Θαλάσσιες μεταφορές εμπορευμάτων και τουριστών, προβλήτες-σταθμοί εμπορευματοκιβωτίων (COSCO) και αυτοκινήτων, εφοδιαστικές αλυσίδες (logistics), ναυπηγοεπισκευή, πετρελαιοβιομηχανία (όπως τα ΕΛ.ΠΕ. συνιδιοκτησίας Λάτση και ελληνικού κράτους), δεξαμενές και δεξαμενόπλοια καυσίμων (όπως το σαπιοκάραβο Αγία Ζώνη II), επεξεργασία πετρελαϊκών κατάλοιπων πλοίων (μονάδα SLOPS Μελισσανίδη), επεξεργασία των λυμάτων όλου του λεκανοπεδίου Αττικής (μονάδα Ψυτάλλειας).

Το εγχώριο εφοπλιστικό κεφάλαιο, από καταβολής του σύγχρονου ελληνικού κράτους, αποτελεί έναν από τους κύριους τομείς καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας. Κατέχει την πρώτη θέση παγκοσμίως σε στόλο και χωρητικότητα. Παρά τα δυσθεώρητα κέρδη του -τα οποία κατά την περίοδο της «κρίσης» αυξήθηκαν κατακόρυφα- δεν πληρώνει ούτε ένα ευρώ φορολογία. Έχει επιβάλει εργασιακές συνθήκες γαλέρας, εντατικών ρυθμών χαμηλά αμειβόμενης εργασίας. Πραγματοποιεί εκτεταμένο λαθρεμπόριο καυσίμων που εντελώς «τυχαία» διαφεύγει των κρατικών ελεγκτικών μηχανισμών. Συνεχίζει να αξιοποιεί σαπιοκάραβα όπως αυτό που βυθίστηκε, τα οποία επίσης «τυχαία» παίρνουν πιστοποιήσεις αξιοπλοΐας από την αρμόδια διεύθυνση επιθεώρησης πλοίων του υπουργείου ναυτιλίας. Διευρύνει το πεδίο θεσμικής και κοινωνικής επιρροής του, με την απόκτηση δήμων (όπως στην περίπτωση του Πειραιά με τη δημοτική αρχή Μώραλη που είναι υπάλληλος του Μαρινάκη), Ποδοσφαιρικών Α.Ε. και τη δημιουργία ιδιωτικών στρατών οπαδών-μπράβων. Και βέβαια, όλες οι κυβερνήσεις (είτε η σημερινή αριστερή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με το ακροδεξιό δεκανίκι των ΑΝΕΛ, είτε οι προ-

ηγούμενες του κεντρώου ΠΑΣΟΚ και της δεξιάς ΝΔ), προσφέρουν σε όλα τα επίπεδα γη και ύδωρ στους εφοπλιστές. Με τη σταθερή υποστήριξη -μαφιόζικη, κοινοβουλευτική και συνδικαλιστική όπως το λακέδικο σωματείο τους Άγιος Νικόλαος στο Πέραμα- των νεοναζί της χ.α. Οι κρατικοί διαχειριστές, άλλοι με κύρια μέθοδο την καταστολή κι άλλοι με τη συναίνεση, όλοι τους όμως με εργαλείο την εξαπάτηση και πάντα στο όνομα της «εθνικής σωτηρίας και ευημερίας», εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό: Τη διαιώνιση και μεγέθυνση των προνομίων της οικονομικής και πολιτικής ελίτ, πάντα σε βάρος των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και φυσικά της φύσης.

Αντίστοιχα δεδομένα ισχύουν και για την πετρελαιοβιομηχανία. Τα ΕΛ.ΠΕ., με κύριους μετόχους τον όμιλο Λάτση (45,5%) και το ελληνικό κράτος (35,5%), αποτελούν κύριο τροφοδότη των δεξαμενόπλοιων όπως το ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ II και σημείωσαν αύξηση των καθαρών κερδών τους κατά 107,4% στο πρώτο εξάμηνο του 2017. Ενώ αποτελούν τη βιομηχανία με τα περισσότερα θανατηφόρα εργατικά «ατυχήματα» (από εκρήξεις στις δεξαμενές τους), τα οποία με τη συνδρομή των εκάστοτε υπουργών και των media φροντίζουν πάντα να εξαφανίζονται στη σιωπή και τη λήθη. Αν συνυπολογίσουμε την οριοθέτηση θαλάσσιων κρατικών οικοπέδων τα τελευταία χρόνια (Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες - ΑΟΖ) και τη δραστηριοποίηση πολυεθνικών πετρελαϊκών κολοσσών σε γεωτρήσεις για πετρέλαιο και φυσικό αέριο στο Αιγαίο και το Ιόνιο, γίνεται αντιληπτό ότι η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των «θαλάσσιων πόρων» κάνει πιο πιθανό το ενδεχόμενο μιας πολύ μεγαλύτερης κλίμακας θαλάσσιας ρύπανσης.

Δεν αρκεί συνεπώς να αναρωτιόμαστε, έτσι όπως θέτουν αποπροσανατολιστικά τις ερωτήσεις τα ΜΜΕ: Πώς είχε πάρει πιστοποιητικό αξιοπλοΐας το σαπιοκάραβο Αγία Ζώνη II; Πώς είχε μόνο 2 αντί για 12 άτομα προσωπικό και τον καπετάνιο να λείπει; Πώς και πόσο έγκαιρα αντέδρασε η πλοιοκτήτρια εταιρεία και οι κρατικές υπηρεσίες (υπουργείο ναυτιλίας, λιμενικό κλπ);

Το κράτος έχει όντως συνέχεια, όπως με έμφαση έχουν δηλώσει οι σημερινοί κυβερνητικοί εταίροι, όπως δηλώνουν όλοι οι επίδοχοι διαχειριστές του. Γιατί το ίδιο το κράτος, πέρα από τις πολιτικές παραλλαγές του (αστική δημοκρατία, δικτατορικά καθεστώτα, φασισμός, υπαρκτός σοσιαλισμός) είναι το πραγματικό κόμμα της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό και οι εκάστοτε κυβερνήσεις νομοθετούν σύμφωνα με τις επιταγές του κεφαλαίου -είτε για

λογαριασμό συγκεκριμένων επιχειρηματικών μερίδων είτε για την εύρυθμη λειτουργία και συσσώρευση του καπιταλιστικού συστήματος στο σύνολό του- ενώ οι ελεγκτικοί μηχανισμοί είναι φτιαγμένοι και εκπαιδευμένοι να κάνουν τα στραβά ματιά και να μην παρακωλύουν τις απαραίτητες πιστοποιήσεις, ακόμα και σε σαπιοκάραβα όπως το Αγία Ζώνη II, το οποίο ήταν μονοπύθμενο, και λόγω παλαιότητας είχε «μπαλωθεί» αρκετές φορές στο παρελθόν.

Αντίστοιχα, δεν προκαλεί εντύπωση η απόλυτη σιγή των δημοτικών αρχών των παράκτιων δήμων Κερατσινίου-Δραπετσώνας και Περάματος. Η σιωπή τους είναι αποτέλεσμα της αगाστής συνεργασίας τους με την κεντρική κυβέρνηση και την αντιπεριφέρεια καθώς και των ανταλλαγμάτων σε γη (τμήμα της περιοχής πρώην λιπασμάτων στη Δραπετσώνα και στα καραβάκια στο Πέραμα) που πήραν πέρσι για την ανάλογη σιωπή τους κατά την πώληση του λιμανιού του Πειραιά.

Κανένα «ατύχημα» δεν είναι ατύχημα σε μια καθημερινότητα όπου η συνολική υποβάθμιση της ζωής μπροστά στον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς είναι μια κανονικότητα. Κόμματα και ΜΜΕ τρομοκρατούν και χειραγωγούν συστηματικά τους «από κάτω» πως η μόνη λύση στη διευρυνόμενη ανέχεια είναι η υποταγή στις ορέξεις των κάθε λογής «επενδυτών». Όπως μας προτρέπουν και στην περίπτωση των μεταλλείων χρυσού που θέλει να θέσει σε λειτουργία η ELDORADOGOLD στις Σκουριές Χαλκιδικής, καταστρέφοντας το όρος Κάκαβος και την τοπική κοινωνία. «Δουλίσσα να υπάρχει» ακούγεται συχνά όταν εγείρονται ζητήματα προστασίας των τοπικών κοινοτήτων και της φύσης. Οι κοινωνικές αντιστάσεις παρουσιάζονται σαν μια «επικίνδυνη στάση», η οποία θα «τρομάξει τους επενδυτές», ενώ στην πραγματικότητα αυτοί είναι δυνάστες της ζωής μας. Η αλήθεια είναι, όμως, πως η εξαθλίωση των «από κάτω», η λεηλασία και η καταστροφή της φύσης είναι αποτέλεσμα του κεφαλαιο-κρατικού συστήματος εκμετάλλευσης, ρύπανσης και επιβολής και της «αναπτυξιακής» λογικής του. Να μη ζήσουμε σαν δούλοι. Ζωή, όχι επιβίωση. Αγώνας για τη γη και την ελευθερία.

Ο πολιτισμός της μόλυνσης, της εκμετάλλευσης και της υποταγής δεν διορθώνεται, ανατρέπεται

☛ συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις, αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες από περιοχές του Πειραιά και της Αθήνας

Το χρονικό των 46 εκτοπισμένων που βρέθηκαν στο Ρέθυμνο τον Σεπτέμβρη

Στις 21 Σεπτεμβρίου εντοπίστηκε πλεούμενο που είχε εκπέμψει σήμα κινδύνου λόγω καιρικών συνθηκών και είχε προσαράξει στο σύμπλεγμα βραχονησίδων Παξιμάδια, νότια του νομού Ρεθύμνου. Στις 22 Σεπτεμβρίου το πλεούμενο προσεγγίστηκε και περισυλλέχτηκαν από το λιμενικό 46 άνθρωποι κουρδικής καταγωγής από το Ιράν και το Ιράκ, που είχαν ήδη μείνει χωρίς φαγητό και νερό για δύο ημέρες. Έπειτα μεταφέρθηκαν στο λιμεναρχείο Ρεθύμνου, όπου κρατήθηκαν για περίπου μία εβδομάδα. Κατά το διάστημα της παραμονής τους εκεί, αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι προσπάθησαν να σταθούν δίπλα τους από την πρώτη στιγμή, παρέχοντας υλική και ηθική υποστήριξη, προσπαθώντας να τους ανακουφίσουν, έστω προσωρινά, από τη συνθήκη κράτησης που βίωναν και προστατεύοντας τα έννομα δικαιώματά τους στις νομικές διαδικασίες που ακολουθούνταν. Στις 23 Σεπτεμβρίου έφτασαν εσπευσμένα οι σύζυγοι και τα παιδιά δύο εκ των γυναικών που βρίσκονταν στο λιμεναρχείο, οι οποίοι κατοικούν στην Ευρώπη, αγωνιώντας για την τύχη των δικών τους ανθρώπων, αλλά και των συνταξιδιωτών τους. Στις 26 Σεπτεμβρίου, αρκετοί από τους ενήλικες που κρατούνταν, ξεκίνησαν απεργία πείνας και δίψας επιχειρώντας να διεκδικήσουν τη μεταφορά τους στην Αθήνα και τη διεκπεραίωση των διαδικασιών για αίτημα ασύλου εκεί και όχι σε κάποιο νησί του Αιγαίου (από όπου θεωρούσαν την επαναπροώθηση στην Τουρκία πιο πιθανή). Αυτή η απόπειρα, αν και έγινε μέσα σε φορτισμένο κλίμα, φωνάζοντας συνθήματα για την ελευθερία μέσα και έξω από τα κάγκελα, σταμάτησε σύντομα, όταν εξηγήθηκε από τους δικηγόρους ότι κάτι τέτοιο δεν είναι εφικτό, καθώς από τις διαδικασίες προβλέπεται ότι μεταφορές από την Κρήτη γίνονται μόνο προς τα νησιά(!). Στις 28 Σεπτεμβρίου τους επιδόθηκαν τυπικά έγγραφα στα ελληνικά που γνωστοποιούσαν ότι τελούν υπό απέλαση. Πολλοί από τους κρατούμενους αντέδρασαν αρνούμενοι να τα παραλάβουν, πετώντας κάποια από τα χαρτιά στους αλληλέγγυους για να τους τα μεταφράσουν και φωνάζοντας «no deport». Η αναστάτωση κατευνάστηκε αργότερα, όταν αλληλέγγυοι και μετανάστες καθησυχάστηκαν από δικηγόρους και φορείς ότι επρόκειτο για τυπική διαδικασία που ακολουθείται παράλληλα με την εκδήλωση ενδιαφέροντος για αίτηση ασύλου. Τα ξημερώματα της 29ης Σεπτεμβρίου, εν μέσω καταιγίδας, οι κρατούμενες και κρατούμενοι απήχθησαν ουσιαστικά από την αστυνομία και συνοδεία των μισών αστυνομικών δυνάμεων της πόλης μεταφέρθηκαν στο λιμάνι του Ηρακλείου, για να επιβιβασθούν στο «Champion Jet2» της εταιρίας «Seajets» με κατεύθυνση τις Κυκλάδες και τελικό προορισμό την Κω, όπως κοινοποιήθηκε αργότερα. Μετά τη μεταφορά, δύο ασυνόδευτοι ανήλικοι παρέμειναν κρατούμενοι στο τμήμα από τους μπάτσους, καθώς δε βρισκόταν θέση σε δομή φιλοξενίας για ανήλικους. Ακόμα τρία άτομα που είχαν δηλώσει ότι θέλουν να επιστρέψουν στη χώρα τους και ένα που νοσηλεύονταν στο νοσοκομείο Ρεθύμνου έμειναν πίσω.

Για την κρητική φιλοξενία

Σαν συνέπεια της εφαρμογής της συμφωνίας μεταξύ Τουρκίας-Ελλάδας και ΕΕ, και του περιορισμού περατότητας του Αιγαίου, η ανθρώπινη μετακίνηση αναζητά άλλες οδούς παρακάμπτοντας την Ελλάδα είτε μέσω της Μαύρης θάλασσας είτε, στη Μεσόγειο, μέσω της θαλάσσιας οδού νότια της Κρήτης προς την Ιταλία. Ταυτόχρονα οι συνεχώς μεταβαλλόμενες, επιδεινούμενες καιρικές συνθήκες δυσχεραίνουν τα ταξίδια. Κάπως έτσι μέσα στο μήνα Σεπτέμβριο υπήρξαν τέσσερα διαφορετικά περιστατικά αφίξεων προσφύγων (103 άτομα στις 5/9 και 74 στις 7/9 στο Ηράκλειο, 62 άτομα στις 17/9 στα Χανιά και 44 στις 22/9 στο Ρέθυμνο), τα οποία, λαμβάνοντας λίγο έως πολύ παρόμοια μεταχείριση, μεταφέρθηκαν εκτός νησιού με συνοπτικές διαδικασίες, με την πλειοψηφία των εκτοπισμένων να καταλήγει στην Κω.

Αυτά διαδραματίστηκαν στα πλαίσια των συμφερόντων μιας αδηφάγας τουριστικής βιομηχανίας που θεωρεί ότι τα συμφέροντά της πλήττονται από όσα συνεπάγεται η παρουσία προσφύγων στην Κρήτη και με κοινό παρονομαστή τη στάση των τοπικών αρχών και φορέων. Καθ' όλη την περασμένη χρονιά δήμοι και περιφέρεια έφτιαχναν ένα ανθρωπιστικό προφίλ σχεδιάζοντας και υπογράφοντας, εν μέσω κορονών για την «κρητική φιλοξενία», την έναρξη προγράμματος φιλοξενίας σε σπίτια για αιτούντες άσυλο, χρηματοδοτούμενου από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες και την ΕΕ, το οποίο υποτίθεται πως λειτουργεί από την άνοιξη. Την περίοδο των αφίξεων του Σεπτεμβρίου από τη μία αδημονούσαν να ξεφορτωθούν το ενοχλητικό βάρος, ενώ από την άλλη εμφανίζονταν αδιάφοροι, δηλώνοντας κατά περίπτωση από αδυναμία παροχής κατάλληλου χώρου διαμονής για τους ανθρώπους μέχρι και αναρμόδιοι για το θέμα (δηλώσεις Τ. Βαμβούκα στην ερτ, 27/9). Έτσι πέτυχαν να εξασφαλίσουν ότι τον πρώτο λόγο στη διαχείριση των προσφύγων θα τον έχουν οι μπάτσοι και ικανοποίησαν τόσο τους ξενοδόχους, όσο και τους ρατσιστές ψηφοφόρους τους, ξεπλένοντας παράλληλα τα χέρια τους με ανθρωπιστικές κινήσεις, δικές τους ή άλλων εγχώριων φορέων.

Στο Ρέθυμνο, πριν ακριβώς ένα χρόνο, εκτεταμένα επεισόδια λάμβαναν χώρα έξω από το δημαρχείο (28/9/2016), ενώ μέσα περνούσε από το δημοτικό συμβούλιο το θέμα της φιλοξενίας προσφύγων. Τότε ο κόσμος του αγώνα και της αλληλεγγύης συγκρουόταν με μπάτσους και μία συμμαχία οργανωμένων φασιστών, οπαδών του Σώρρα, ανθρώπων της νύχτας και εθνοπατριωτών με συμφέροντα ντόπιων αφεντικών (ο γνωστός «Σ.Α.Ο.Ρ.», μέλη του οποίου φιγουράρουν τώρα ως συμμέτοχοι στην υπόθεση απαγωγής Λεμπιδάκη). Σήμερα, ο ίδιος κόσμος προσπάθησε, έξω από το λιμεναρχείο, να επιστήσει κάτι από την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που εξαφανίζουν η κρατική διαχείριση των προσφύγων και τα συμφέροντα μικρών και μεγάλων αφεντικών. Οι μπάτσοι και οι αρχές ενεργοποιήθηκαν

με την έλευση των προσφύγων και ακολούθησαν, όπως σε κάθε παρόμοια περίπτωση, τον προδιαγεγραμμένο σχεδιασμό ως επιτηρητές και διαχειριστές ανθρωπινων ζώων. Ρατσιστές και φασίστες εμφανίστηκαν σποραδικά και μεμονωμένα για να ρίξουν μισαλλόδοξα βλέμματα ή να κάνουν χαμηλόφωνα ρατσιστικά σχόλια και η μεγαλύτερη μερίδα της κοινωνίας παρέμεινε απαθής, συνεχίζοντας την κανονικότητα της.

Και κάτι για το ανταγωνιστικό κίνημα

Τα περιστατικά που εξιστορήθηκαν παραπάνω, αποτελούν μόνο ένα μικρό τμήμα από την ιστορία ζωής 46 ανθρώπων, που ακολουθούν παρόμοιο δρόμο με χιλιάδες άλλους, και ταυτόχρονα ένα μικρό παράδειγμα των αδυναμιών και των αδιεξόδων, τα οποία αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζει το κίνημα αλληλεγγύης σε ευρύτερη κλίμακα. Το μικρό παράδειγμα του Ρεθύμνου αναδεικνύει πόσο εύκολος είναι ο εγκλωβισμός στις γραφειοκρατικές διαδικασίες -που είναι σχεδιασμένες ώστε να μην οδηγούν πουθενά-, τις αγκυλώσεις και παγίδες που ενέχουν κάποιοι από τους δρόμους των αλληλέγγυων, καθώς και τα συμφέροντα -υλικά και πολιτικά- που παίζονται στις πλάτες των προσφύγων από την κυριαρχία. Αναδεικνύονται, επίσης, η σημασία της αλληλεγγύης που στηρίζει και δίνει δύναμη σε όσες και όσους τη δέχονται, η δυσaréσκεια των οργάνων τάξης και εξουσίας απέναντι σε αυτά τα φαινόμενα, αλλά και τα όρια που ίσως να πρέπει η αλληλεγγύη να ξεπεράσει. Όμως το πιο σημαντικό που αναδεικνύει το Ρέθυμνο και οφείλει να προβληματίσει το σύνολο του ανταγωνιστικού κινήματος, είναι η σιωπή του μεγαλύτερου κομματιού της κοινωνίας. Αυτή η σιωπή που μπορεί να σημαίνει τη σιωπηλή αποδοχή μιας κατάστασης, όπου οι μπάτσοι και το κράτος είναι αρμόδιοι για να καθορίσουν ποια ζωή αξίζει να βιωθεί και με ποιους όρους. Μιας κατάστασης όπου η απλή φυσική παρουσία κάποιων ανθρώπων σε συγκεκριμένο χώρο, χωρίς τα κατάλληλα μπλε χαρτιά στην τσέπη, σημαίνει ταυτόχρονα ότι αυτοί πρέπει να στερηθούν την ελευθερία τους και να αντιμετωπιστούν με στρατιωτικούς όρους.

«Ποιο κομμάτι του στρατοπεδικού κόσμου έχει πεθάνει και δεν θα επιστρέψει ξανά, όπως η δουλειά και ο κώδικας της μονομαχίας; Ποιο έχει επιστρέψει ή επιστρέφει; Τι μπορούμε να πράξουμε ώστε σε αυτόν τον κόσμο όπου αφθονούν οι απειλές, τουλάχιστον αυτή η απειλή να ματαιωθεί;»

~Πρίμο Λέβι, «Αυτοί που βούλιαξαν και αυτοί που σώθηκαν»

✎ Συντακτική Ομάδα Ρεθύμνου

Πηγές:

- <http://www.efsyn.gr/arthro/meso-tis-anaptyxiakis-irakleioy-i-filoxenia-prosfygon-stin-kriti>
- <http://www.athina984.gr/2017/04/25/programma-axioprepas-charaktirise-o-g-mouzalas-tin-symvasi-giatin-filoxenia-prosfygon-stin-kriti/>
- <http://www.kriti24.gr/ftanoyn-simera-stin-kriti-i-proti-prosfyges-xekina-to-programma-filoxenias/>
- <http://www.ert.gr/perifereiakoi-stathmoi/chania/chania-stin-ko-metaferonte-i-62-prosfyges-pou-filoxenountan-ston-kalatha-audio/>
- <http://www.efsyn.gr/arthro/den-einai-ola-rodina-sti-filoxenia-ton-prosfygon-sto-irakleio>
- <https://athens.indymedia.org/post/1578311/>

■ Όταν η «κρίση» συνάντησε την καταστολή: Η ολική άρνηση στράτευσης, οι κοινωνικές αντιστάσεις και τα νέα μοντέλα οικονομικής καταστολής

Το ελληνικό κράτος γιορτάζει 7 χρόνια κρίσης με ολόένα και περισσότερες καινοτομίες κοινωνικής εκπειθάρχησης και καταστολής. Έχει κάθε λόγο να το κάνει και ας κόπτεται μόνο για το αντίθετο. Η έκτακτη ανάγκη στην οποία έχει περιέλθει από το 2010 έδωσε μια χρυσή ευκαιρία να φέρει στο προσκήνιο παλιά και νέα εξουσιαστικά εργαλεία με σαρωτικούς όρους, ποιοτικά και χρονικά. Να εφαρμόσει νομοθεσίες, να ασκήσει πολιτικές, να πειραματιστεί στην καταστολή, να θεσμίσει νέες κανονικότητες, με σκοπό να μετασηματίσει τις κοινωνικές σχέσεις, με όρους μεγαλύτερης υποτέλειας για τους «από κάτω», καθορίζοντας ταυτόχρονα τα νέα κοινωνικά συμβόλαια.

Η ψηφιοποίηση και χρηματοποίηση της καταστολής, ο φόβος και η κοινωνική καθυπόταξη

Στο περιβάλλον της συστημικής/καπιταλιστικής κρίσης, οι άνθρωποι, πέρα από τον έλεγχο και την επιτήρηση σε κάθε δραστηριότητα της ζωής τους, μετασηματίζονται και οι ίδιοι σε ένα μέγεθος οικονομικό, σε ένα μέγεθος αριθμητικό, σε ένα μοναδικό κωδικό που αντιστοιχεί στον καθένα/μία, ορίζοντας το εύρος των επιλογών που έχουν ή δεν έχουν, σε μια καθημερινότητα όλο και πιο σκληρή. Μια σειρά από νέες οικονομικές υποχρεώσεις, ποινές και χρέη έρχονται να εμπλουτίσουν τις μεθόδους με τις οποίες οι κυρίαρχοι επιβάλλονται στις υποτελείς τάξεις. Μια οικονομίστικη επικυριαρχία που διαχωρίζει και ταξινομεί τους πάντες σε μια λίστα κωδικών (ΑΦΜ, ΑΜΚΑ), όπου οι εκάστοτε διαχειριστές με το πάτημα ενός κουμπιού, ορίζουν και καθορίζουν τον τρόπο ζωής αλλά και σε έναν βαθμό την ίδια τη ζωή. Αυτή η οικονομική φιλοσοφία δεν είναι τυχαία, αφού σκοπός της εξουσίας ήταν και θα είναι ο μεγαλύτερος έλεγχος, η επιβολή και η επιτήρηση ακόμα και στο πιο μοριακό επίπεδο των κοινωνικών σχέσεων. Εκεί δηλαδή όπου εδράζεται η μεγαλύτερη δύναμη (ατομικότητα, συνείδηση, χειραφέτηση) αλλά και η μεγαλύτερη αδυναμία (ατομικισμός, ανταγωνισμός, συμφέρον) των «από κάτω».

Στις μέρες μας, η οικονομική καταστολή αποτελεί ένα προνομιακό πεδίο για την κυριαρχία. Ένα εργαλείο που με τη χρήση του, η επιβολή του φόβου, της ματαιότητας και της παραίτησης γίνεται με έναν ακόμα πιο αόρατο, μαζικό αλλά και εξατομικευμένο τρόπο, χωρίς μάλιστα να καθίσταται ως προϋπόθεση η χρήση φυσικής βίας από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, ασχέτως αν αυτή είναι πάντα διαθέσιμη. Για αυτόν τον λόγο άλλωστε, τα τελευταία χρόνια της αριστερής διακυβέρνησης, η οικονομική καταστολή όχι μόνο δεν έχει αμφισβητηθεί, αλλά απεναντίας έχει ενταθεί, ποιοτικοποιηθεί και αναβαθμιστεί με τόση επιμέλεια και αφοσίωση από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που την καθιστά ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα της «συνέχειας» του κράτους.

Η χρηματοποίηση της καταστολής και η θέσπιση προστίμων για κάθε είδους παραβατικότητα (πολλές φορές στη θέση των έως τώρα ποινικών κυρώσεων) έρχεται χέρι-χέρι με τις ολοένα και πιο επιθετικές εισπρακτικές μεθοδεύσεις και τους οικονομικούς καταναγκασμούς. Η ψηφιακή ενοποίηση των ελεγκτικών και εποπτικών μηχανισμών, η φορολογική ενοποίηση, η πραγματοποίηση συναλλαγών μόνο μέσω του τραπεζικού συστήματος, ο αυτοματοποιημένος μηχανισμός δέσμευσης προσωπικών λογαριασμών, η πραγματοποίηση δεκάδων χιλιάδων κατασχέσεων, είναι μερικά δείγματα της οικονομικής καταστολής που εφαρμόζονται και θα εφαρμοστούν ακόμα πιο διευρυνμένα, με κύρια (αν όχι αποκλειστική) στόχευση τα χαμηλότερα κοινωνικά/ταξικά στρώματα. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι από το σύνολο των 70 δισεκατομμυρίων ευρώ των χρεών προς το δημόσιο, η κρατική πολιτική (είτε στη δεξιά είτε στην αριστερή μορφή της) στρέφεται επισήμως στο 30% του ποσού, το οποίο αντιστοιχεί σε εργαζόμενους/ες

και μικροοφειλέτες, αφήνοντας στο απυρόβλητο περίπου 50 δισεκατομμύρια χρέη που προέρχονται από τη ντόπια αστική τάξη.

Η οικονομική καταστολή στους ανυπότακτους και στους ολικούς αρνητές στράτευσης

Τα νέα «ήθη» της οικονομικής καταστολής αναδύθηκαν μαζί με την κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Σε αυτά εντάσσεται μία ολόκληρη σειρά προστίμων, τόκων, χρηματικών εγγυήσεων, φοροεισπρακτικών τακτικών κ.ο.κ., ενώ ουκ ολίγες φορές η οικονομική καταστολή έχει εφαρμοστεί σε πολιτικές υποθέσεις και σε κοινωνικές αντιστάσεις (στα πρότυπα και άλλων ευρωπαϊκών κρατών). Χαρακτηριστικό και πρώιμο παράδειγμα, από τους πρώτους κιόλας μήνες της «εποχής των μνημονίων», αποτελεί η χρηματοποίηση της καταστολής του ελληνικού στρατού εις βάρος των δεκάδων χιλιάδων ανυπότακτων. Από το 2010, με νόμο του τότε υπουργού άμυνας Βενιζέλου, η ποινή της επιπρόσθετης θητείας για τους ανυπότακτους αντικαθιστάται από χρηματικό πρόστιμο, το οποίο με κοινή υπουργική απόφαση Βενιζέλου-Παπακωνσταντίνου λίγο αργότερα ορίζεται στα 6.000 ευρώ. Πρόκειται για ένα μέτρο που -όπως δηλώνουν ευθαρσώς οι στρατιωτικοί μηχανισμοί αλλά και οι αρμόδιοι υπουργοί-αποσκοπούσε στο να περιοριστεί δραστικά ο αριθμός των ανυπότακτων που επισήμως ξεπερνούσε τους 30.000 σε όλη την επικράτεια. Το διοικητικό αυτό πρόστιμο μπορεί να επιβληθεί περισσότερες από μία φορές, καθώς η ανυποταξία θεωρείται διαρκές αδίκημα. Το πρόστιμο βεβαιώνεται στην εφορία, στο ΑΦΜ του ανυπότακτου, με το χρέος αυτό να τοκίζεται 1% το μήνα. Ένα χρέος που πλέον γίνεται μια κυρίαρχη και εφ' όρου ζωής πραγματικότητα στη ζωή του οφειλέτη, εγκλωβίζοντάς τον σε μια αόρατη φυλακή, από νούμερα, διακανονισμούς, δόσεις, απειλές κατασχέσεων και ποινικές διώξεις.

Με την απόλυτη επίγνωση των κατασταλτικών μηχανισμών, το μέτρο του διοικητικού προστίμου, εφαρμόστηκε (και μάλιστα με περισσότερο «ζήλο») και σε ανθρώπους που συνειδητά αρνούνται να καταταγούν στο στρατιωτικό μηχανισμό χωρίς καμιά διάθεση συνδιαλλαγής, τους ολικούς αρνητές στράτευσης. Γεγονός που υποδηλώνει την πρόθεση των εμπνευστών αυτού του μέτρου να πλήξουν τη ριζοσπαστικότητα αυτών των αρνήσεων, να λειτουργήσουν εκδικητικά και τιμωρητικά προς τους ανυπότακτους και τους αρνητές και τέλος να στρέψουν την ανυποταξία σε θεσμικούς διαύλους-τρόπους διευθέτησης ή αποφυγής της θητείας(τρελόχαρτο, εξαγορά ή τέλεση της θητείας).

Σε αυτό το πλαίσιο, οι ολικοί αρνητές στράτευσης βρέθηκαν και εξακολουθούν να βρίσκονται στην αιχμή της καταστολής. Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική στάση που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θητείας, αλλά στην εναντίωσή της στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του милитарισμού, των εθνών-κρατών. Μια στάση αντιθεσμική που δεν συνδιαλέγεται με το στρατό και τους θεσμικούς διαμεσολαβητές του. Μια στάση ζωής, που προτάσσει την ελευθερία, την ισότητα, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση, και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. Έτσι, οι ολικοί αρνητές αρνούνται να συνδιαλλαγούν με τους φορείς της καταστολής, είτε τη στρατολογία είτε την εφορία, τίθενται στην πρώτη γραμμή της οικονομικής και ποινικής καταστολής, με τα πρόστιμα των 6.000 ευρώ να επιδίδονται 2 και 3 φορές, με δεσμεύσεις ή κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών, με οικονομικές διώξεις ως «οφειλέτες του δημοσίου» και φυσικά με την ταυτόχρονη καταστολή εκ μέρους της αστυνομίας και των στρατοδικείων. Μια καταστολή που σκοπό έχει να από-πολιτικοποιήσει και να χρηματοποιήσει τις αρνήσεις και τις κοινωνικές αντιστάσεις, να πλήξει και να

φθείρει την καθημερινότητα των ολικών αρνητών, δυσχεραίνοντας όλα τα πεδία ζωής και επιβίωσης και εξωθώντας τους στο κοινωνικό περιθώριο. Καθώς αρνούμενοι τη θητεία, το σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού και κατ' επέκταση την αποδοχή του οποιουδήποτε διοικητικού προστίμου, εξωθούνται στα «ψηφιακά ξερονήσια» χωρίς ημερομηνία επιστροφής, αφού το χρέος - με ό,τι περιορισμούς φέρνει στην καθημερινότητα - τους ακολουθεί εφ' όρου ζωής. Ένα χρέος που σε βάθος χρόνου επιχειρεί την εξάντληση και την παραίτηση του αρνητή.

Πρόστιμα και οικονομική καταστολή σε κοινωνικούς αγώνες

Το νέο αυτό οικονομικό μοντέλο καταστολής, δεν αφορά μόνο τους ανυπότακτους του ελληνικού στρατού και τους ολικούς αρνητές στράτευσης. Οι πολιτικές αρνήσεις αλλά και οι αρνήσεις γενικότερα απέναντι στο κυρίαρχο «υπόδειγμα» θα βρίσκονται πάντα στο στόχαστρο, και θα αντιμετωπίζονται με την ίδια φιλοσοφία καταστολής. Από ένα σύστημα εξουσίας που χρηματοποιεί τα πάντα, που διαχωρίζει τους πάντες και καταστέλλει αμείλικτα, οι κινήσεις από αγωνιστές/στρίες ή κοινωνικές ομάδες οι οποίες σηκώνουν το βάρος μιας άρνησης, αποκτούν όλο και μεγαλύτερη σημασία. Η άρνηση της επικύρωσης εισιτηρίου, η εναντίωση στα συστήματα ελέγχου στα ΜΜΜ, η άρνηση πληρωμής στα διόδια, οι απαλλοτριώσεις ρεύματος κ.ο.κ., δηλώνουν ξεκάθαρα ότι τα πεδία και τα περιεχόμενα των αντιστάσεων και της αλληλεγγύης είναι ανοιχτά, θέτοντας στο επίκεντρο την άρνηση στην οικονομική/ταξική ληλασία και την αντίστοιχη καταστολή, καθώς επίσης και τους συλλογικούς αγώνες ενάντια στη (ψευδ)αίσθηση της ματαιότητας και στον κοινωνικό αυτοματισμό.

Οι αντιστάσεις αυτές βρίσκονται διαρκώς στο επίκεντρο των καινοτομιών της καταστολής, καθώς αναδεικνύουν και εκθέτουν συνεχώς τα νεοφιλελεύθερα σχέδια εξαθλίωσης και υποδούλωσης των από κάτω από την εκάστοτε πολιτική εξουσία. Σχέδια που από τη μία περιστέλλουν τις κρατικές παροχές για την υγεία, την ενέργεια και τη μετακίνηση στην πόλη μετακυλώντας το κόστος στους ολοένα και περισσότερο φορολογημένους φτωχούς/εργαζόμενους/ανέργους, και από την άλλη εκτοξεύουν τα ποσοστά του προϋπολογισμού για τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και τις αμυντικές δαπάνες (η Ελλάδα αποτελεί στις «αριστερές» μέρες μας τη 2η χώρα του ΝΑΤΟ σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς σε ποσοστό επί του ΑΕΠ). Πολιτικές, όπου στη βάση του «εθνικού καθήκοντος» και της «εθνικής συστράτευσης», συστηματικά επιδίδονται στην καλλιέργεια πολεμικού κλίματος διατρανώνοντας συνεχώς την ανάγκη ενός ακόμα πιο αξιόμαχου δολοφονικού μηχανισμού, ενώ παράλληλα προχωρούν σε χιλιάδες κατασχέσεις ακινήτων και λογαριασμών μισθοδοσίας για να διατηρηθεί η ρευστότητα και η εύρυθμη λειτουργία των «εθνικών» τραπεζών.

Το θεσμικό πλέγμα της οικονομικής καταστολής (ή «όταν οι εφορίες γίνονται παραρτήματα της στρατολογίας...»)

Η οικονομική καταστολή δεν είναι μια αφαιρετική συμφορά, αλλά μια κρατική στρατηγική πίσω από την οποία βρίσκονται τα υποκείμενα υλοποίησής της. Είναι η στιγμή που οι φορείς και εντολείς της κρατικής εξουσίας συνεργάζονται μεταξύ τους για να πλήξουν και να καταστείλουν τους «από κάτω» αυτού του κόσμου και αυτούς/ές που αμφισβητούν την εξουσία. Είναι η στιγμή που οι αστυνομικές, στρατιωτικές και δικαστικές αρχές θα συνεργαστούν με τα δημοτολόγια, τις Δ.Ο.Υ. και τις τράπεζες. Από τους στρατολόγους που αποστέλλουν στους εφοριακούς σημειώματα για την επιβολή προστίμων σε ανυπότακτους μέχρι τους δικαστές που τους εξαναγκάζουν

σε εξαγορά των συσσωρευμένων ποινών τους. Από τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων που εντοπίζει τους οφειλότες των οικονομικών προστίμων και δίνει εντολές εκτέλεσής τους με δεσμεύσεις και κατασχέσεις των τραπεζικών τους λογαριασμών μέχρι τη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων που διαχειρίζεται τα στίγματα των ζωνών εκατομμύρια ανθρώπων και με το πάτημα ενός κουμπιού στέλνει εντολή στην εκάστοτε τράπεζα να δεσμεύσει λογαριασμούς και ενίοτε να κατάσχει μισθούς, επιδόματα και επιστροφές φόρων. Από τους διευθυντές των εφοριών που υπογράφουν και επιδίδουν φακέλους ενημέρωσης και διευθέτησης του χρέους των οφειλετών μέχρι τον μπάτσο της γειτονιάς που θα συλλάβει τον οφειλέτη. Από τα δικαστικά τμήματα των εφοριών μέχρι τα διοικητικά δικαστήρια που νομιμοποιούν τα πρόστιμα.

Οι αρνήσεις μας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας για την ελευθερία

Σε αντίθεση με όλους αυτούς τους ιθύνοντες νόες ή αυτοργούς που ποτέ δεν ανέλαβαν την ευθύνη για την ποινική ή οικονομική ομηρία όσων αγωνίζονται ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, σε αντίθεση με όλους αυτούς που κρύβονται πίσω από τα γραφεία ή τα πληκτρολόγια τους και υλοποιούν την κοινωνική/ταξική λεηλασία εκ μέρους του κράτους και των αφεντικών, οι ολικοί αρνητές στράτευσης και ο κόσμος του αγώνα αναλαμβάνουν διαρκώς την ευθύνη των αρνήσεών τους. Σε πείσμα των παλιών και νέων κατασταλτικών μεθοδεύσεων, θα συνεχίσουν να αντιστέκονται όχι μόνο ενάντια στους στρατούς και τους πολέμους, το κράτος και τα

αφεντικά, αλλά και σε όσους έχουν από επιλογή ταυτιστεί με τους κρατικούς μηχανισμούς και θεσμούς, σε όσους εν τέλει παράγουν και αναπαράγουν τη βαρβαρότητα του κράτους και του κεφαλαίου. Συνειδητά, ριζοσπαστικά και αδιαπραγμάτευτα με μόνη δύναμη αυτήν της αλληλεγγύης και του συλλογικού, καθημερινού, αυτοοργανωμένου αγώνα, για έναν κόσμο ελευθερίας και ισότητας.

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ/ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ ΣΕ ΕΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟ

■/ Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης,
Ιούνιος 2017

16χρονος στην εντατική μετά από αστυνομικό βασανισμό

Στις 16 Σεπτέμβρη, ημέρα διαδηλώσεων μνήμης για τον Παύλο Φύσσα, συνελήφθη στις συγκρούσεις στα Εξάρχεια ο 16χρονος Κ. Μπ.. Από τη θέση μας ως αγωνιζόμενοι/ες αρνούμαστε να μπορούμε σε μία στείρα δημοσιογραφική διαδικασία περιγραφής των γεγονότων. Ο 16χρονος βασανίστηκε πριν καν τη μεταγωγή του στη Γ.Α.Δ.Α. Η κατασταλτική βαρβαρότητα όμως δε σταμάτησε εκεί. Το αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί σοβαρά χτυπημένος μέσα στα πλαίσια αυτού του βασανισμού. Και βέβαια δεν πρόκειται για μεμονωμένο γεγονός..

Συγκεκριμένα, ο Κ. Μπ. βασανίστηκε σε διάρκεια και συστηματικά τη στιγμή της σύλληψης δεμένος πλέον πισθάγκωνα. Υποβλήθηκε σε βασανισμό πλήρους αναλογίας με άλλες εποχές, που έχουν παρέλθει. Ενώ ήταν σιδεροδέσμιος στο πάτωμα από τη διμοιρία, που τον συνέλαβε στη Χαριλάου Τρικούπη και Βαλτετσίου, του πατούσαν τα χέρια με τις αρβύλες και τον κλωτσούσαν. Τα σκουπίδια της ΕΛ.ΑΣ. τον ξυλοκόπησαν, κυρίως στο κεφάλι, μέχρι λιποθυμίας. Σύμφωνα με πληροφορίες, που διασταυρώνονται, αφού μεταφέρθηκε αναίσθητος μέχρι τη γιάφκα της ΕΛ.ΑΣ. και πριν τον οδηγήσουν στα κελιά, εκείνος βρήκε τις αισθήσεις του μέσα στο περιπολικό και στην προσπάθειά του να διαφύγει από τους βασανιστές του, τον τραυμάτισε σοβαρά διερχόμενο όχημα. Το αποτέλεσμα ήταν η κράτηση του στα κελιά να ανασταλεί, να μεταφερθεί εσπευσμένα στο ΚΑΤ και να εισαχθεί σε μονάδα εντατικής θεραπείας. Για να ανταπεξέλθει ο οργανισμός του στη σφοδρότητα των χτυπημάτων και λόγω των πολλαπλών καταγμάτων, υποβλήθηκε σε τεχνητό κώμα για μέρες. Η εξέλιξη της πορείας του συλληφθέντα δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι αποτελεί ένα άρτια οργανωμένο έγκλημα του κρατικού μηχανισμού. Ένα έγκλημα, που δείχνει με τον πιο κυνικό τρόπο, πως τα χέρια των προστατών του κράτους και του κεφαλαίου είναι βαμμένα με το αίμα των εργατών, των μεταναστών, των εξεγερμένων νέων και των αγωνιζόμενων, που βιώνουν αυτή την τρομοκρατία από την εμπροσθοφυλακή κράτους-κεφαλαίου σε κατασταλτικό, δικαστικό και νομοθετικό επίπεδο.

Σαφώς και καθόλου τυχαία δεν είναι η προσπάθεια συγκάλυψης του γεγονότος από τους κυβερνητικούς μηχανισμούς, οι

οποίοι φοβούμενοι τις αντιδράσεις, που θα μπορούσαν να προκύψουν από «ένα νέο Γρηγορόπουλο», έδρασαν άμεσα. Γνωρίζουμε, ότι ο Τόσκας μέσα σε μία ώρα από το συμβάν βρέθηκε στο ΚΑΤ στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας. Αυτή η τακτική συνεχίζεται μέχρι σήμερα με την επιμονή στη μη δημοσιοποίηση υλικού από τη λεωφόρο Αλεξάνδρας και την απόκρυψη της ιατροδικαστικής εξέτασης.

Αρνούμεστε κάθε αφήγηση, που προσπαθεί να υποβαθμίσει τη γνώριμη σε όλους τους αγωνιζόμενους αστυνομική βία σε ένα τροχαίο. Κάθε τέτοια αφήγηση είναι μία προσπάθεια εξιλέωσης της κρατικής καταστολής και δε θα την επιτρέψουμε. Άλλωστε, το γεγονός, ότι το συγκεκριμένο πλήρωμα ΕΚΑΒ σε συνεργασία με τους μπάτσους, αρνήθηκε να του βγάλει τα δεσμά, η ύπαρξη μπάτσου στη ΜΕΘ και η επιμονή να ολοκληρωθεί η ανακριτική διαδικασία όσο ο 16χρονος ήταν ακόμα σε σοκ, παρά τις κινήσεις του αλληλέγγυου κινήματος, επιβεβαιώνουν περίτρανα τη θέση μας και αναδεικνύουν την επιτακτική ανάγκη να απαντήσουμε συλλογικά και επιθετικά σε αυτή τη συγκυρία. Ο σκοπός είναι να δοθεί ένα ξεκάθαρο μήνυμα, ότι τέτοια περιστατικά δε θα μείνουν αναπάντητα και ότι κανείς δεν είναι μόνος.

Το κίνημα αλληλεγγύης έκρινε ως βασική αναγκαιότητα αρχικά να λειτουργήσει ως ανάχωμα στις συνθήκες περίθαλψης του Κ.ΜΠ. μέσα στο αστυνομικοκρατούμενο ΚΑΤ, τη στιγμή δηλαδή, που τη σκυτάλη πήραν οι δικαστικοί μηχανισμοί επιθυμώντας να ολοκληρώσουν το κρατικό-κατασταλτικό πλάνο, που θέλει όποιον αντιστέκεται σε απόλυτο έλεγχο και περιορισμό. Σε αυτή τη λογική φακελώματος των αντιστεκόμενων είχε διαρρεύσει στα καθεστωτικά και η πρόθεση τους να πάρουν DNA από τον 16χρονο.

Η δυναμική μας παρουσία στο νοσοκομείο είχε ως στόχο, να καταδείξουμε ότι πρόκειται για ένα πολιτικό έγκλημα που ξεπερνά την υπόθεση του ίδιου του 16χρονου και αφορά όλους τους αγωνιζόμενους. Επιγραμματικά, έγιναν δύο παρεμβάσεις στο ΚΑΤ για να εξασφαλιστούν οι ομαλές συνθήκες νοσηλείας, να παρεμποδιστεί η ανακριτική διαδικασία και η λήψη του DNA αν προέκυπτε σε δεύτερο χρόνο. Σε αυτό συνέβαλε και η στάση του σωματείου σε συνδυασμό με μεγάλο κομμάτι του προ-

σωπικού. Εκτός βέβαια από τη διοίκηση, που σε αγαστή συνεργασία με τους μπάτσους επιχείρησε να παρατείνει το βασανισμό του κρατούμενου ακόμα και στα πλαίσια της ιατρικής του περίθαλψης. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί και η εγκληματική προσπάθεια συγκάλυψης του γεγονότος με ψευδείς πληροφορίες από τους παραπάνω. Η διοίκηση ευθυγραμμίστηκε δηλαδή, πλήρως με την ελεεινή πρακτική των μηχανισμών της δικαστικής και αστυνομικής εξουσίας. Με τα δικά τους λόγια: «Ξέρετε πως είναι αυτά, η αστυνομία κάνει κουμάντο». Στα ίδια πλαίσια στήθηκε και η διογκωμένη δικογραφία εις βάρος του. Μία δικογραφία, που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακραία βαρβαρότητα και επιθετικότητα εναντίον του, ώστε να δημιουργηθεί μία γέφυρα επικοινωνίας με τα πιο συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας.

Είναι φανερό, ότι σε περιόδους έντονης οικονομικής και πολιτικής αποσταθεροποίησης, το κράτος και το κεφάλαιο δε θα μπορούσε παρά να απαντά με ένα συνδυασμό καταστολής και ευρύτερης επιθετικότητας στους καταπιεσμένους. Πάγια πολιτική, η οποία υπηρετεί μία διαχρονική προϋπόθεση για το τσάκισμα των κοινωνικών κραδασμών, που προκαλούνται από τις εκάστοτε κυβερνητικές πολιτικές. Στην προκειμένη περίπτωση σε βάρος του 16χρονου συλληφθέντα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο λοιπόν, της ολοένα και αυξανόμενης κοινωνικής ερημοποίησης, δε θα μπορούσαμε να μη δούμε και την προέκταση της ακραία κατασταλτικής πολιτικής απέναντι σε όσους μάχονται ενάντια σ' αυτήν και πώς αυτό αντανakλάται μέσα στα πλαί-

σια του αναρχικού κινήματος.

Ένα κίνημα το οποίο οφείλει και αξιώνει να είναι επαναστατικό πρέπει να δει καθαρά με ποιο τρόπο αναλύει, απαντά και στέκεται απέναντι στην υπάρχουσα πραγματικότητα. Η κρατική γιάφκα από την οποία εκτελούνται τα κατασταλτικά σχέδια, εκείνη που αποτελεί το καταφύγιο των βασανιστών αλλά και τη φυλακή των καταπιεσμένων, η γενική αστυνομική διεύθυνση Αττικής στέκεται σαν προπύργιο του κρατικού-εξουσιαστικού μηχανισμού προστατεύοντας τους εχθρούς όποιου αγωνίζεται, αντιστέκεται και υποφέρει κάτω από την ασφυκτική πίεση του κράτους και του κεφαλαίου.

Απαντώντας συλλογικά και δίκαια στην ασυδοσία και την επέλαση της βαρβαρότητας του κρατικού μηχανισμού, βλέπουμε ως άξια πολιτική απάντηση τη στοχοποίηση της ΓΑΔΑ με μία μαζική και δυναμική διαδήλωση. Καλούμε όλους/ες όσους/ες βιώνουν αλλά και αναγνωρίζουν την προσπάθεια επιβολής του ολοκληρωτικού ελέγχου σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας τους, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους, μετανάστες, άνεργους και όποιο κομμάτι της κοινωνίας αγωνίζεται και έχει εναντιωθεί στην καταστολή έμπρακτα στο παρελθόν (Αλ. Γρηγορόπουλος, Π.Φύσσας) να πλαισιώσουν μία συλλογική και συσπειρωμένη απάντηση στην κρατική καταστολή.

Κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν.

Βία στη Βία της εξουσίας.

Κανένας μόνος στα χέρια του κράτους.

■/ Ανοιχτή συνέλευση αλληλεγγύης
στον Κ. Μπ.

When the city is Burning

Για την επίθεση στο Α.Τ. Πεύκης (25/10/17)

Βαρύτατα τραυματισμένος [ο 16χρονος Κ. Μπ., βλ. σελ. 11] μεταφέρεται δεμένος πισθάγκωνα στο ΚΑΤ και εισάγεται στη ΜΕΘ, λόγω της κρισιμότητας της κατάστασής του. Ενώ βρίσκεται σε τεχνητό κώμα, δίνοντας μάχη για τη ζωή του, φρουρείται από ασφαλίτες εντός του δωματίου της ΜΕΘ, με τις ευλογίες του διοικητή του νοσοκομείου Νίκου Κοντοδημόπουλου. Σε παρέμβαση αλληλέγγυων που διαμαρτύρονταν για τις συνθήκες νοσηλείας, εκείνος είπε πως «η αστυνομία είναι υπεράνω όλων –και του ιδίου– και μόνο εκείνη μπορεί να κρίνει». Τον δικό τους ρόλο έπαιξαν και τα μμε (όπως πάντα άλλωστε) παρουσιάζοντας το γεγονός ως τροχαίο. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, τη Δευτέρα 25/9 και ενώ ο Κώστας Μπ. αρχίζει να επανέρχεται, ανακριτής επισκέπτεται το νοσοκομείο, με τις διαρροές να μιλούν μέχρι και για λήψη γενετικού υλικού. Τελικά αυτή η διαδικασία εμποδίζεται απο συγκέντρωση αλληλέγγυων. Για να εκτονωθούν οι αντιδράσεις ο Κώστας Μπ. αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, με βαρύτατο βέβαια κατηγορητήριο.

[...] την Τετάρτη το βράδυ, όταν και επιτεθήκαμε με πλήθος εμπρηστικών μέσων στο α.τ. Πεύκης στην οδό Κονίτσης, πυρπολώντας την είσοδο, τη σκοπιά, ένα αυτοκίνητο της ασφάλειας, τα προσωπικά οχήματα μπάτσων μπροστά από το τμήμα (δύο αμάξια και μια μηχανή μικρού κυβισμού). Αυτοί ήταν εξαρχής οι στόχοι μας και όχι βέβαια το εσωτερικό του τμήματος, γεγονός που θα μπορούσε να εκθέσει σε κίνδυνο τους κρατούμενους, κάτι που εσκεμμένα δόθηκε ως πληροφορία στα μμε από τους μπάτσους. Οι πυροβολισμοί των μπάτσων από το παράθυρο του τμήματος δεν επηρέασαν σε καμία περίπτωση την επίθεσή μας.

Οι πράξεις ανταρσίας, όπως αυτή στο α.τ. Πεύκης, αποδεικνύουν έμπρακτα πως το Κράτος και οι μηχανισμοί του δεν είναι άτρωτοι –όσο και αν μοιάζουν τέτοιοι– αλλά μπορούν να δεχθούν πλήγματα που τσαλακώνουν το προφίλ τους. Είναι μια απόδειξη πως στην περίοδο κοινωνικής νηνεμίας που διανύουμε, υπάρχουν ακόμα αυτοί και αυτές που απεργάζονται το τέλος αυτού του κόσμου και τον ερχομό ενός νέου.

Είναι μια ενέργεια που κρατά ζωντανή τη φλόγα της οργής για αυτούς και αυτές που ξυλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν, βιάστηκαν και δολοφονήθηκαν από τα καθάρματα της ελληνικής αστυνομίας. Είναι μια επίθεση που αφιερώνεται στη μνήμη του Σ. Ισιδωρόπουλου, της Αν. Τσιβίκα, του Χρ. Κασσίμη, του Β. Τσιρώνη, της Στ. Κανελλοπούλου και του Ια. Κουμή, του Μιχ. Καλτεζά, του Χρ. Τσουτσουβή, του Χρ. Μαρίνου, του Αλ. Γρηγορόπουλου και του Λ. Φούντα που έπεσαν από τα χέρια των μπάτσων, στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο.

link: <https://apatris.info/analipsi-efthynis-gia-tin-epithesi-sto-t-pefskis/>

*

Επίθεση με μολότοφ στη διερχόμενη κλούβα στην οδό Αγίου Δημητρίου

Από την περίπτωση του Κώστα Μπ. μέχρι τις τυχαίες εκπυροστροφές, από την «διαχείριση» του προσφυγικού

μέχρι τον χημικό πόλεμο στις διαδηλώσεις, από την προστασία των φασιστών μέχρι την δημοσιοποίηση φωτογραφιών οροθετικών και από την στοχοποίηση αγωνιστών με μόνο στοιχείο το DNA μέχρι την συνεχή παρουσία στον αστικό ιστό ο ρόλος της αστυνομίας είναι πάντα ο ίδιος. Εμπέδωση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, τσάκισμα των αντιστάσεων στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση, επιβολή της εθνικής ενότητας.

Η ολοένα αυξανόμενη παρουσία των μπάτσων στο ΑΠΘ με πρόφαση τη διακίνηση ναρκωτικών τα τελευταία χρόνια δεν μπορεί να ιδωθεί ξέχωρα από τα παραπάνω. Το κάμπο είναι ένας χώρος όπου το μονοπώλιο της κρατικής βίας αμφισβητείται έμπρακτα μέχρι και σήμερα ενώ έχει αποτελέσει πεδίο συνάντησης (ενίοτε μαζικής) υποκειμένων με ανατρεπτικές διαθέσεις.

Έτσι στις 3/11 επιτεθήκαμε με βόμβες μολότοφ στη διερχόμενη κλούβα στην οδό Αγίου Δημητρίου.

link: <https://apatris.info/epithesi-molotov-tin-dierchomeni-klouva-stin-odo-agiou-dimitriou/>

*

Για την επίθεση στη συμβολαιογράφο Ιωάννα Ζαγκανά (2/11/17)

Η ΣΤΕΓΑΣΗ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΑΘΟ

Όλο και περισσότερο, ο δημόσιος λόγος περιστρέφεται γύρω από το θέμα των πλειστηριασμών, ηλεκτρονικών ή μη. Είτε αναφερόμαστε στον πρώτο αγώνα, τα ειρηνοδικεία, είτε τώρα με τη νέα τους μορφή και τις δράσεις ενάντια στους ηλεκτρονικούς. Φυσικά, για εμάς σημασία έχει η κατάσχεση της Α' κατοικίας, πράγμα που είναι γεγονός, όσο και αν το κράτος και οι λοιποί κατασχετές επιχειρούν να μας πείσουν ότι κατάσχονται μόνο βίλλες και σκάφη.

Εχθές, Πέμπτη 2 Νοέμβρη, επιτεθήκαμε στο γραφείο της συμβολαιογράφου Ιωάννας Ζαγκανά, στον πρώτο όροφο στην οδό Μπότση 12 στα Εξάρχεια, η οποία έχει διεκπεραιώσει πλειστηριασμούς και θα συμμετέχει στην ηλεκτρονική εφαρμογή τους. Η κ. Ζαγκανά, αντιλαμβανόμενη τον αντικοινωνικό της ρόλο, και φοβισμένη από τις επιθέσεις που έχουν προηγηθεί σε συμβολαιογράφους, δεν μας άνοιξε όταν χτυπήσαμε, με αποτέλεσμα να σπάσουμε την πόρτα του γραφείου της, να εισβάλουμε και να το καταστρέψουμε. Όσο και να οχυρώσουν τα γραφεία τους, τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τη δίκαιη κοινωνική οργή.

link: <https://apatris.info/analipsi-efthynis-gia-tin-epithesi-sti-symvoleografo-ioanna-zagkana/>

*

Για το σαμποτάρισμα εκδοτικών μηχανημάτων σε περιοχές της Αττικής (3/11/17)

Μία έκπληξη περίμενε το επιβατικό κοινό τον μήνα Οκτώβρη που συνεχίζεται μέχρι και τον Νοέμβρη. Οι ουρές στα εκδοτήρια είναι ατελείωτες και αμείωτες, οι εντάσεις μεταξύ επιβατών-εργαζομένων δεν λείπουν, αλλά το μέτρο του ηλεκτρονικού εισιτηρίου φαίνεται να εισέρχεται πια ολοκληρωτικά στη ζωή και την καθημερινότητά μας. Και όλο αυτό γίνεται πολύ βιαστικά, γιατί η αλήθεια είναι ότι έχει καθυστερήσει, με βάση τα πλάνα του υπουργείου. Μία καθυστέρηση που οφείλεται αφενός στις αντιστάσεις των από τα κάτω να πειθαρχήσουν στο νέο μέτρο ελέγχου, και αφετέρου, στα συγκρουόμενα συμφέροντα μεταξύ υπουργείου και μερίδας εργαζομένων. Επίσης, ακόμη δεν έχει ανακοινωθεί ακριβής ημερομηνία για το πότε θα κλείσουν εντελώς οι μπάρες εισόδου-εξόδου (τα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι θα γίνει στις 15 Νοέμβρη), καθώς για κάποιο

καιρό θα υπάρχουν μερικές ανοιχτές μπάρες για κάποιες ειδικές κατηγορίες επιβατών. Έτσι, κράτος και ΟΑΣΑ πιέζουν με ποικίλους τρόπους προς όλες τις κατευθύνσεις

Για εμάς, η πολύμορφη αντίσταση στα νέα συστήματα ελέγχου και αποκλεισμού στα ΜΜΜ είναι συνυφασμένη με τον συνολικότερο αγώνα ενάντια στην υποτίμηση όλων μας, εργαζομένων και επιβατών. Και δεν μπορούμε να παραμείνουμε σιωπηλοί όταν μπροστά μας εκτυλίσσεται ένα οργανωμένο σχέδιο στιγματισμού ολόκληρων κλάδων ως «βολεμένων», τη στιγμή που πάνω στις πλάτες τους χτίζεται και η δική μας υποτίμηση. Και αντίστροφα, δεν μπορούμε να παραμείνουμε σιωπηλοί όταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ παίζει το πιο ύπουλο χαρτί απέναντι στις συλλογικές διεκδικήσεις και τους κοινωνικούς αγώνες, αυτό της υπονόμευσης και του τεμαχισμού, του αποπροσανατολισμού και του καναλιζαρίσματος των αντιστάσεων σε ακίνδυνες για τα σχέδια τους ατραπούς.

Γι' αυτό, τα βράδια της Παρασκευής και της Δευτέρας, 3 και 6 Νοέμβρη αντίστοιχα, σαμποτάραμε με διάφορους τρόπους (εισαγωγή αφρού πολυουρεθάνης στις σχισμές και σπάσιμο των οθονών τους) 13 εκδοτικά μηχανήματα παλαιού και νέου τύπου, σε διάφορα μέρη της Αττικής, όπως σε Νέα Σμύρνη, παραλιακή σε διάφορους σταθμούς του ΤΡΑΜ, σε σταθμούς ΗΣΑΠ, στο Παγκράτι, το Χαλάνδρι και τους Αγίους Αναργύρους.

link: <https://apatris.info/gia-sabotarisma-ekdotikon-michanimaton-se-perioches-tis-attikis/>

*

Ανάλυση ευθύνης για επίθεση σε γραφεία του Σώρρα και στον σύλλογο απόστρατων σωμάτων ασφαλείας, Βέροια (4/11/17)

[...] επισκεφτήκαμε, συγκεκριμένα τα γραφεία του Σώρρα καθώς επίσης του συλλόγου απόστρατων σωμάτων ασφαλείας, στολίζοντας τις κατάλληλα και πετυχένοντας υλικές ζημιές.

link: <https://apatris.info/analypsi-efthynis-gia-epithesi-se-grafia-tou-sorra-ke-ston-syllogo-apostraton-somaton-asfalias-veria/>

*

Επίσκεψη σε εργολαβία που έσπασε την περσινή απεργία των συμβασιούχων (5/11/17)

Την προηγούμενη Κυριακή επισκεφθήκαμε την εργολαβική τεχνική εταιρεία του Χριστόφορου Καιρίδη στη περιοχή Χαριλάου στη Θεσσαλονίκη και με τα απλά καθημερινά εργαλεία της δουλειάς σκίσαμε τα λάστιχα και διαβρώσαμε τα χρώματα σε 3 αυτοκίνητα.

Η συγκεκριμένη εταιρεία, μετά από διαγωνισμό, είχε επιλεγεί για να μαζέψει τα σκουπίδια κατά τη διάρκεια της μαζικής απεργίας των συμβασιούχων του δήμου το περασμένο καλοκαίρι. Μπροστά στον ωμό εκβιασμό της ιδιωτικοποίησης, μπροστά στο επικοινωνιακό πόλεμο των Media, των δήμων, του κράτους για την εικόνα που δημιουργούν τα σκουπίδια για τους τουρίστες αλλά και μπροστά στον εκβιασμό των εργατοπατεράδων, η απεργία έσπασε. Αποτέλεσμα του φόρτου εργασίας μετά την απεργία για να σωθεί η «χώρα» ήταν δεκάδες τραυματίες και 2 νεκροί σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

link: <https://apatris.info/episkepsi-se-ergolavia-pou-espase-tin-persini-apergia-ton-symvasiouchon/>

■ Αποδοχή της επιλογής φύλου σημαίνει αποδοχή του Άλλου

Κι αν με ρωτούσατε, θα σας απαντούσα
ότι η ομαλότητα
είναι ένα τετράπλευρο τρίγωνο
ή ένας τετραγωνικός κύκλος...

~Thomas Szasz

Ανέκαθεν η κυρίαρχη ιδεολογία πα-
ρουσίαζε την ομοφυλοφιλία ή την
διεμφυλική διαφορά ως μια μορφή
(ψυχο)παθολογίας, με τους ομοφυλόφι-
λους άνδρες και γυναίκες να θεωρούνται
το νοσηρό προϊόν μιας «διαταραγμένης»
ανατροφής οι οποίοι χρήζουν θεραπευτική
«μεταστροφή».

Οι απόπειρες να προσδιοριστεί η φυσιο-
λογικότητα χρονολογούνται ήδη από τους
προϊστορικούς χρόνους, κι έχουν προταθεί
πολλά κριτήρια για τη χάραξη διαχωριστι-
κών γραμμών μεταξύ «ομαλών» και «μη-
ομαλών» -σκέψεων, συναισθημάτων, συ-
μπεριφορών, καταστάσεων- κανένα από τα
οποία δεν είναι δυνατόν αυτόνομα να κα-
λύψει τις αυξομειούμενες αποστάσεις μετα-
ξύ των δύο καταστάσεων, ενώ ακόμη και η
συνδυαστική τους χρήση δεν φαίνεται να
οριστικοποιεί λύσεις. Ως Αλληλέγγυοι Λει-
τουργοί Υγείας θέλουμε να διευκρινίσουμε
σχετικά με διάφορες «θεσμικές» ιατρικές,
ψυχιατρικές ή άλλες «επιστημονικές» το-
ποθετήσεις συλλόγων, φορέων, ειδικών και
υπεύθυνων για την «δημόσια υγεία»:

Το στατιστικό κριτήριο περιθωριοποιεί,
αν όχι εξισώνει, με μια λογική στο όνομα
μιας κατ' ευφημισμόν νόρμας εφήμερων
συχνοτήτων ομοιότητας, η οποία μάλλον
θα μεταγραφόταν ακριβέστερα ως θλιβερή
σύμβαση.

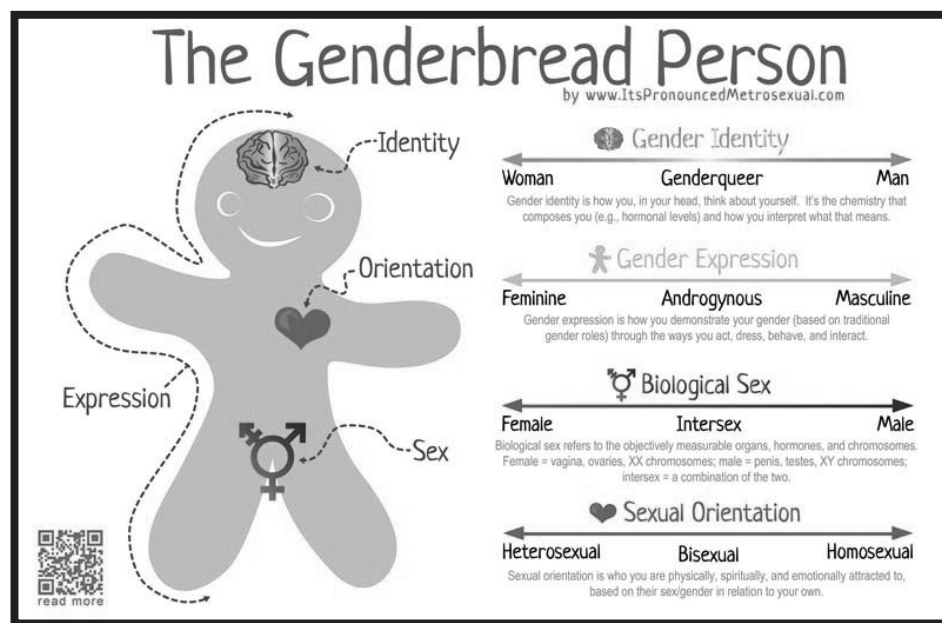
Το κριτήριο κοινωνικής αποδοχής προϋ-
ποθέτει την απουσία ενδο- (ή/και δια-) πο-
λιτισμικών ή έμφυλων διαφορών. Αποτελεί
στην ουσία την αποδοχή μιας ιστορικής
στασιμότητας, προς χάριν μιας ύποπτης
εξουσιοδότησης της αυτοαποκαλούμενης
ως πλειοψηφίας για εξοστράκιση ή τον
εγκλεισμό με κάθε τρόπο των στιγματισμέ-
νων Άλλων.

Ομοίως, το ηθικό κριτήριο προϋποθέτει
για ένα δήθεν θεμελιώδες και οικουμενικά
παραδεκτό σύστημα αξιών. Η βιωσιμότητα
αυτού θα ήταν αδιαμφισβήτητη, αν η πολυ-
μορφία της ανθρώπινης φύσης συρρικνω-
νόταν στην εναρμόνιση με κώδικες πεπε-
ρασμένους από μεταφυσικά αλάνθαστους
κριτές.

Επιπλέον, το κλινικό κριτήριο εμφανίζει
εξ ορισμού του προβλήματα ταυτολογίας,
αφού σύμφωνα με αυτό η απουσία νόσου
ορίζει την υγεία, έτσι και η ετεροφυλία
προσδιορίζει την σεξουαλική κανονικότη-
τα.

Με αυτήν τους την συναυτουργία, οι
κοινωνικές επιστήμες, η ψυχολογία και η
(ψυχ)ιατρική προσέφεραν στα ΜΜΕ μια
«επιστημονική» αιτιολόγηση για την κατα-
πίεση των ομοφυλόφιλων, αλλά και μια νέα
λέξη φόβου στο ελληνικό λεξιλόγιο, αυτή

της φυλομετάβασης. Διαχρονικά χρησι-
μοποιήθηκαν διάφορες κοινωνιολογικές
– ψυχολογικές ή ιατρικές «ενδείξεις» που
στήριζαν τον εγκλεισμό σε ψυχιατρικά νο-
σοκομεία και φυλακές. Δικαιολόγησαν τον
χωρισμό από τους αγαπημένους, την απο-
μάκρυνση των παιδιών, την απόρριψη από
εργασίες ή και την απόλυση. Και γενικά
όσων η σεξουαλική ταυτότητα και επιλογή
δεν ακολουθεί την συμβατική ετεροφυλο-
φιλική νόρμα, τις κατάφωρες διακρίσεις
στο πλαίσιο του νόμου και της κοινωνίας,
συνεπικουρούμενη από τον αναχρονιστι-
κό, ηθικολόγο και υποκριτικό θεσμό
της εκκλησία.

Υπενθυμίζουμε ότι η καταπίεση των
ομοφυλόφιλων και των διεμφυλικών ατό-
μων αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής τους. Υπο-
λογίζεται ότι το 92% των ομοφυλόφιλων
και διεμφυλικών θυμάτων επιθέσεων βίας
είχε γίνει στόχος λεκτικών επιθέσεων και
απειλών στο παρελθόν, ενώ το 75% του
συνόλου της ομοφυλοφιλικής κοινότητας
θεωρούν ότι στο μέλλον θα γίνουν στό-
χος λόγω της σεξουαλικής τους επιλογής
ή ταυτότητας. Οι οικογένειες ειδικά στην
επαρχία αρνούνται να αποδεχθούν ένα
ομοφυλόφιλο μέλος τους, ενώ στον ερ-
γασιακό τομέα υφίστανται διάφορες κυ-
ρώσεις ή στερούνται βασικά δικαιώματα
υπηρεσιών, όπως συντάξεις, επιδομάτων
και αδειών πατρότητας ή μητρότητας· ενώ
σε κοινωνικό επίπεδο η εκκλησία εξαπολύει
σταυροφορίες κατά του «ομοφυλοφιλικού
τρόπου ζωής».

Δεν προκαλεί λοιπόν έκπληξη το γεγο-
νός ότι οι περισσότεροι ομοφυλόφιλοι ή
διεμφυλικοί αποκρύπτουν την σεξουαλική
τους προτίμηση, συστήνοντας τους ερωτι-
κούς συντρόφους ως «φίλους», φτάνοντας
συχνά να επινοούν ή να «αποκτούν ανα-
γκαστικά» μνηστή ή σύζυγο. Όλοι αυτοί οι
διπλανοί αόρατοι άνθρωποι αναγκάζονται
να ζουν εγκλωβισμένοι στο παρασκήνιο,
επειδή «έγκριτες» απόψεις -επιστημών,
παπάδων ή πολιτικών, όλοι τους αφιερωμέ-

νοι στην τάξη και τη «φυλετική» ηθική- θε-
ωρούν ότι «η ομοφυλοφιλία αποτελεί σύ-
μπτωμα νεύρωσης και σοβαρής διαταραχής
της προσωπικότητας. Διότι πίσω από την
«χαρούμενη (gay), εξωτερική εμφάνιση του
ομοφυλόφιλου ατόμου βρίσκονται ο πόνος
και η οργή που ακρωτηρίασαν την ικανό-
τητα για αληθινή ωρίμανση, υγιή ανάπτυξη
και αγάπη». Φυσικά κάτι τέτοιο είναι πέρα
για πέρα ψεύτικο, ανυπόστατο, αντεπι-
στημονικό, αντικοινωνικό και ρατσιστικό.
Αποκορύφωμα αποτελούν οι «θεραπείες
μεταστροφής» για την «ίαση» των ομο-
φυλόφιλων, και την αλλαγή τους σε ετε-
ροφυλόφιλους με προεξέχοντα υπέρμαχο

της εφηβείας, της ενήλικης ζωής αλλά και
της τρίτης ηλικίας.

•Διεκδικήσουν ισότιμα τα ζητήματα πατρό-
τητας ή μητρότητας.

•Προβάλουν την πολιτισμική τους ποικι-
λομορφία.

•Κατοχυρώσουν ισότιμα κοινωνικά, εργα-
σιακά, πολιτικά δικαιώματα.

Η σεξουαλική ταυτότητα που ξεφεύγει από
την ετεροσεξουαλικότητα δεν είναι ούτε
«ατομική παρέκκλιση», ούτε «ψυχικό νό-
σημα», αλλά επιλογή. Δεν είναι «κολλητι-
κή», ούτε επηρεάζει την εργασιακή ή επι-
στημονική ικανότητα, αντίθετα αποτελεί
μια από τις πολλές διαφορετικές πτυχές
της ανθρώπινης διαφορετικότητας.

Όπως και στον αγώνα για τα δικαιώματα
των μεταναστών ή των γυναικών δεν χρει-
άζεται να είμαστε μετανάστες ή γυναίκες,
έτσι και στον αγώνα για σεξουαλική χειρα-
φέτηση δεν απαιτείται να είμαστε σεξουα-
λικά διαφορετικοί – απλά άνθρωποι. Εί-
μαστε μαζί με τους ομοφυλόφιλους άνδρες
ή γυναίκες, γιατί όπως η αλληλεγγύη δεν
γνωρίζει σύνορα, παρομοίως δεν γνωρίζει
φύλο, ούτε ταυτότητες.

Η χειραφέτηση των ανθρώπων είναι
πρωτίστως πράξη πολιτική και όχι απλά
«νομική» ή «ανδρική» ή «γυναικεία» ή
«ετεροφυλοφιλική» υπόθεση, και αφορά
όλους ανεξάρτητα σεξουαλικού προσανα-
τολισμού. Γιατί ο αγώνας για έναν καλύ-
τερο κόσμο ή θα είναι αγώνας από όλους
για όλους ανεξαρτήτως ή δεν θα είναι για
κανέναν!

■/ Αλληλέγγυοι Λειτουργοί Υγείας,
Αυτοοργανωμένη Συλλογικότητα
Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας

solidarityhealthworkers.wordpress.com

τον ελληνορθόδοξης καταγωγής Charles
Socratides. Από τα κρεματόρια, την πυρά
και τον εξοστρακισμό του διαφορετικού, ο
φόβος αποτελεί την βασική συνθήκη στις
«κοινωνίες μεταστροφής» με την ομογενο-
ποίηση να αποτελεί κυρίαρχη αξία.

Αν και κάτω από το βάρος των αγώνων
των κινημάτων, η προσέγγιση της ομοφυ-
λοφιλίας ως παθολογική κατάσταση τείνει
να γίνει εξαίρεση και όχι κανόνας, αυτό δεν
αρκεί. Θα πρέπει η κοινωνία, με στόχο την
απελευθέρωση, να αναθεωρήσει τα στερε-
ότυπα και τις κοινοτυπίες που υπάρχουν
αναφορικά με τον σεξουαλικό προσανα-
τολισμό και τον ρατσισμό που διακατέχει η
ομοφυλοφοβία. Μόνο τότε θα μπορέσουμε
όχι μόνο να μιλάμε, αλλά και να χτίσουμε
ένα καλύτερο κόσμο, ο οποίος δεν θα θεω-
ρεί δεδομένο ότι όλοι είναι ετεροφυλόφι-
λοι, όπως δεν είναι λευκοί, Έλληνες, χρι-
στιανοί, ορθόδοξοι, ή όλα αυτά μαζί.

Η συμπαρασταση στα κινήματα των
ομοφυλόφιλων & διεμφυλικών αφορά όλη
την κοινωνία ανεξάρτητα σεξουαλικής
ταυτότητας, επιλογής, ή προσανατολισμού
ώστε οι εν λόγω συνάνθρωποι μας να:

•Βγουν στο προσκήνιο και να ζήσουν μια
ορατή ομοφυλόφιλη κοινωνική ζωή, απαλ-
λαγμένη από την ομοφοβία τις διακρίσεις
και τον κοινωνικό ρατσισμό.

•Αντιμετωπίσουν ισότιμα τις προκλήσεις

Εργατικά νέα

Νεκρή οδοκαθαρίστρια του Δήμου Ζωγράφου

Ξημερώματα Σαββάτου 1 Ιούλη του 2017 πέθανε η εργάτρια, Ντανιέλα Πρελορέντζου, 62 ετών από ανακοπή καρδιάς, μητέρα τεσσάρων παιδιών, εργαζόμενη οδοκαθαρίστρια, με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου, στην Υπηρεσία καθαριότητας του Δήμου Ζωγράφου, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες της απέναντι στην κοινωνία όπως ζήτησε η Διοίκηση. Η εργαζόμενη βρίσκονταν στο χώρο του Δήμου που στεγάζονται οι Υπηρεσίες καθαριότητας και ξεκινάει οι βάρδιες των πληρωμάτων αποκομιδής σκουπιδιών 12.00-6.00π.μ. Η κανονική βάρδια της ήταν πρωινή, 6.00-10.30 π.μ. στον τομέα οδοκαθαρισμού. Μετά την λήξη των κινητοποιήσεων από την ΠΟΕ ΟΤΑ για το θέμα της μονιμοποίησης των συμβασιούχων, η Διοίκηση του Δήμου Ζωγράφου πιεστικά, κάλεσε όλους τους εργαζόμενους ανεξαρτήτως βάρδιας να πάνε για δουλειά δηλώνοντας ότι αναστέλλονται οι άδειες και όποιος δεν εμφανιστεί θα περάσει από πειθαρχικό, γιατί αυτό που προέχει είναι οι ανάγκες της πόλης. Η δήλωση αυτή, έγινε από την Διοίκηση την Παρασκευή το βράδυ πριν ξεκινήσουν τα πληρώματα και δημιούργησε ένταση στους εργαζόμενους, κάποιοι εξέφρασαν αντιρρήσεις και άλλοι υποχώρησαν στη πίεση που ασκήθηκε. Προφανώς η συνάδελφος καλέστηκε να συνδράμει και στη νυχτερινή βάρδια ως συνοδεία απορριμματοφόρου, ώστε να σκουπίζει τους χώρους γύρω από τους κάδους απορριμμάτων ενώ είχε ήδη δουλέψει στην βάρδια καθαρισμού της λαϊκής την Πέμπτη το απόγευμα, είχε στη συνέχεια καλύψει τη βάρδια της την Παρασκευή το πρωί και μέσα στο ίδιο εικοσιτετράωρο και με 44 κελοίου καλέστηκε να βγάλει και νυχτερινή βάρδια! Κατά την διάρκεια του συμβάντος, υπήρξαν συνάδελφοι εργαζόμενοι οι οποίοι κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια να προσφέρουν τις πρώτες βοήθειες στη συνάδελφο χωρίς όμως να έχουν τον κατάλληλο εξοπλισμό και το υλικό που απαιτείται να διαθέτει η Υπηρεσία! Και χωρίς να έχουν οριστεί συγκεκριμένα άτομα- διασώστες όπως προϋποθέτουν οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας στους εργασιακούς χώρους σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία οδοκαθαρισμού.

Αυτοκτόνησε 42χρονη που ήταν 15 μήνες απλήρωτη στην επιχείρηση «Καρυπίδης»

Αυτοκτόνησε 42χρονη γυναίκα που εργαζόταν στις επιχειρήσεις «Καρυπίδη» (πρώην Αρβανιτίδη). Όπως τονίζει σε ανακοίνωση το Πανελλαδικό Σωματείο των εργαζομένων στις επιχειρήσεις «Καρυπίδη», η 42χρονη έδωσε τέλος στη ζωή της λόγω του ότι παρέμενε 15 μήνες απλήρωτη. Το υπουργείο Εργασίας είχε ξεκινήσει από τον Δεκέμβριο του 2016 διαδικασίες κατά της εταιρίας λόγω της κατάστασης των εργαζομένων.

Όπως αναφέρουν οι εργαζόμενοι του Σωματείου, ο θάνατος της 42χρονης ήταν αποτέλεσμα αυτού του βάρβαρου συστήματος και της πολιτικής που ακολουθεί αυτή η κυβέρνηση και οι προκάτοχοι της, καθώς οι εργαζόμενοι δεν προστατεύονται και στη συγκεκριμένη περίπτωση έχουν βρεθεί απλήρωτοι για περισσότερο από ενάμιση χρόνο. Παράλληλα, προτρέπουν τους εργαζόμενους να μη μένουν μόνοι τους και να συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στις αιτίες που τους φέρνουν σε αυτή τη θέση.

Κλινική «Νέο Αθήναιον»

Στις 23/9 πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο ιατρικό συνέδριο της ιδιωτικής κλινικής της Αθήνας, από απλήρωτους και απολυμένους της κλινικής «Νέο Αθήναιον» καθώς και από αλληλέγγυους στο πλαίσιο του αγώνα τους για την καταβολή των χρημάτων που δικαιούνται. Το συγκεκριμένο ιατρικό συνέδριο, με θέμα «σύγχρονες θεραπευτικές και επεμβατικές μέθοδοι. Προσεγγίσεις και προοπτικές», επιλέχθηκε λόγω του ότι ομιλητής και κύριος οργανωτής υπήρξε ο Μιχάλης Χριστοφορίδης, αγγειοχειρουργός και άσος στο χτίσιμο καριέρας πάνω στις πλάτες των εργαζομένων του. Ο Χριστοφορίδης ήταν ένας από τους μετόχους της κλινικής Νέο Αθήναιον που «πτώχευσε» το 2016.

Ύστερα από την εν λόγω πτώχευση, ο ίδιος, ως διευθυντής αγγειοχειρουργικής πλέον, και όχι ως απλός και ταπεινός κλινικός, εργάζεται στην Κεντρική Κλινική Αθηνών. Και οι πρώην εργαζόμενοι του βρίσκονται, εκεί που τους αναλογεί: στην ανεργία, στην ανασφάλεια, χρωστώντας τους μάλιστα και το υπερογκώδες τίμημα της ίδιας του, της εκμετάλλευσής. (η κλινική χρωστάει 3 εκατομμύρια ευρώ σε 150 εργαζόμενους.)

Οι απλήρωτοι απολυμένοι της κλινικής και οι αλληλέγγυοι άνοιξαν πανό την ώρα του συνεδρίου, στο οποίο ανέφεραν: «Κανένα κάτεργο δεν θα μείνει αόρατο. Να δοθούν τώρα τα δεδουλευμένα σε όλους τους εργαζόμενους της κλινικής Νέο Αθήναιον», πέταξαν τρικάκια με συνθήματα και επιχείρησαν να διαβάσουν κείμενο-καταγγελία. Φυσικά οι συμμετέχοντες στο συνέδριο προσπάθησαν να τους εμποδίσουν επιβεβαιώνοντας -ακόμη μια

φορά- τον τρόπο που συγκαλύπτονται μεταξύ τους οι μεγάλοι επιστήμονες.

Οι προσεγγίσεις και οι προοπτικές λοιπόν είναι σαφείς. Έτσι χτίζονται οι καριέρες. Το οικονομικό και πολιτικό σύστημα μεριμνά με θέσεις διευθυντάδων, χρημάτων και «κοινωνικής καταξίωσης» για τους εκμεταλλευτές ενώ για τους εκμεταλλευόμενους με τα γνωστά ψίχουλα (που ακόμη και αυτά αρνούνται να καταβάλουν) και την επιβεβαίωση της αναλωσιμότητας τους.

Η επιστήμη, ως επίσης εργασιακός τομέας διέπεται από τις ίδιες νομοτέλειες και ιεραρχίες που ενυπάρχουν στην παραγωγική διαδικασία, όπως σε όλους τους τομείς.

Η απάντηση σ' αυτές τις παγιωμένες κοινωνικές συσχετίσεις, δίνεται συλλογικά και οργανωμένα, με την αλληλεγγύη και την αδιαμεσολάβητη διεκδίκηση των αντικειμένων που ορίζουν ως σημαντικά κάθε φορά, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Ρέθυμνο: Θετική έκβαση ύστερα από παρέμβαση για περιστατικό στο μεζεδοπωλείο «Ανεμολόγιο».

ΠΟΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ;

Μας λένε ότι ο τουρισμός είναι η βαριά βιομηχανία της Κρήτης. Το Ρέθυμνο από το Μάρτη αρχίζει να φτιασιδώνεται για να δεχτεί τους σωτήρες του. Τα ημερολόγια της πόλης μετρούν αντίστροφα για τη σεζόν που θα μας ξελασπώσει. Ή μήπως ξελασπώνει μόνο κάποιους; Οι μαγαζάτορες αντλούν από την απύθμενη δεξαμενή της ανεργίας για να βάλουν στη τσέπη τους όσα περισσότερα μπορούν, όσο γρηγορότερα γίνεται. Στις γαλέρες της τουριστικής ανάπτυξης, ντόπιοι και ξένοι εργάτες και εργάτριες τραβάνε κουπί ανασφάλιστοι/ες,κακοπληρωμένες/οι, με απλήρωτες υπερωρίες και άθλιες συνθήκες εργασίας που μπορεί να φτάνουν ακόμη και στη βία. Και καθώς οι περισσότεροι εργοδότες στην τουριστική βιομηχανία είναι άντρες και οι περισσότεροι υπάλληλοι γυναίκες, η βία μπορεί να είναι αυτή του αρσενικού που κάνει κουμάντο. Ειδικότερα στα τουριστικά μαγαζιά, μικρά και μεγάλα αφεντικά εκμεταλλεύονται την ανυπαρξία μνήμης της πελατείας τους για να ξεσαλώσουν. Ο φόβος για ανεργία και έκθεση δημιουργεί το πλέγμα σιωπής που καλύπτει αυτά τα περιστατικά.

Μια από τις πολλές τέτοιες περιπτώσεις είναι το μεζεδοπωλείο «Ανεμολόγιο» στην Άρη Βελουχιώτη 1 (παραλιακή) που έδωσε κακήν κακώς δύο εργαζόμενες, μέσα σε δύο μέρες. Στις 7 Αυγούστου το αφεντικό είχε την άνεση να διώξει η βασική του σερβιτόρα στην κορύφωση της σεζόν, επειδή του ζήτησε να πληρωθεί τις υπερωρίες της. Την επόμενη, η συνάδελφος της αρνήθηκε να την αντικαταστήσει, κι όταν προσπάθησε να δικαιολογήσει τη στάση της, ενεργοποίησε τα αντανάκλαστα του αφεντικού, που αντρίκια πέταξε την καρέκλα, άρπαξε την εργαζόμενη από το σβέρκο, την έσυρε προς την κουζίνα να μαζέψει τα πράγματα της και την έδωσε απλήρωτη.

Η ανάπτυξη αυτή δεν είναι για τα γούστα μας. Το μόνο που αναπτύσσει είναι τις ορέξεις των αφεντικών για περισσότερα κέρδη και μεγαλύτερη ασυδοσία, που χτίζεται πάνω στο φόβο και την ανοχή μας. Ας μη μένουμε σιωπηλές και σιωπηλοί απέναντι στο τσαλαπάτημα των ζώων και της αξιοπρέπειας μας. Ας ενώσουμε την οργή μας για να ξεριζώσουμε τα «Ανεμολόγια» του Ρεθύμνου.

Εργάτριες/εργάτες στην τουριστική βιομηχανία & αλληλέγγυες/οι

Θεσσαλονίκη: Ιδιωτική κλινική «Λυσίμαχος ΣΑΡΑΦΙΑΝΟΣ»

Η υποβάθμιση των δημόσιων δομών υγείας αλλά και τα κενά που δημιουργούνται τόσο στο ανθρώπινο δυναμικό, λόγω των απολύσεων και της μη ανανέωσης των συμβάσεων, όσο και στις υλικοτεχνικές υποδομές, έχουν αφήσει πρόσφορο έδαφος για την άνθηση της ιδιωτικοποίησης στον κλάδο. Η ιδιωτική κλινική «Λυσίμαχος ΣΑΡΑΦΙΑΝΟΣ», αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες ιδιωτικές κλινικές της πόλης. Οι 40-50 εργαζόμενοι της κλινικής ζουν σε κλίμα αβεβαιότητας και τρομοκρατίας εδώ και μήνες και στη συντριπτική τους πλειοψηφία παραμένουν απλήρωτοι για διάστημα 5 έως και 11 μήνες. Ο εργοδότης την καθυστέρηση στην καταβολή των χρημάτων από τον ΕΟΠΥΥ προς την κλινική, λέγοντας το κλασικό «το μαγαζί δεν βγαίνει». Και φυσικά ο καλύτερος τρόπος για να απαντούν τα αφεντικά σε όσους τολμούν να ζητούν τα αυτονόητα: οι απολύσεις. Παρά το κλίμα τρομοκρατίας όμως, ήδη 4 εργαζόμενοι έχουν βγει σε επίσχεση εργασίας, απαιτώντας αποπληρωμή των δεδουλευμένων τους.

Η λιμνοθάλασσα ανήκει σε όλη την κοινωνία Αγώνας για ζωή, νερό, ελευθερία

Ο άνθρωπος οργανισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με το ύδωρ. Όλοι γνωρίζουμε ότι το νερό αποτελεί το 55-78% του ανθρώπινου σώματος. Νερό σημαίνει ζωή.

Το νερό, στον συνεχή του αγώνα να ξεχυθεί στην αγκαλιά του πελάγους, χαράζει μια πανάρχαια πορεία. Η περιοχή του Μεσολογίου και η ευρύτερη περιοχή, ευρισκόμενη σε μια σπάνια γεωγραφική θέση, περιστοιχίζεται από τις εκβολές δυο βασικών πηγών γλυκού νερού, που διαμόρφωσαν από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα το φυσικό περιβάλλον της ευρύτερης περιοχής, τους ποταμούς Εύηνο και Αχελώο.

Ο ποταμός Εύηνος πηγάζει από τα σύνορα των νομών Αιτωλοακαρνανίας και Ευρυτανίας, και εκβάλλει στον πατράϊκό κόλπο μετά από ταξίδι 113χλμ. Με το νερό του αρδεύονται περίπου 2.800 στρέμματα στο νομό Αιτωλοακαρνανίας.

Ο Αχελώος είναι ο δεύτερος σε μήκος ποταμός της Ελλάδας που ρέει ολοκληρωτικά στο ελληνικό έδαφος. Έχει μήκος 255χλμ και μέσο πλάτος 25μέτρα, αν και στις εκβολές του φτάνει έως και τα 90 μέτρα. Πηγάζει από την Πίνδο και σχηματίζοντας δέλτα, εκβάλλει στο Ιόνιο Πέλαγος, νότια των Εχινάδων νήσων. Διασχίζει από τα ορεινά προς τα πεδινά τους νομούς Τρικάλων, Καρδίτσας, Άρτας, Ευρυτανίας και Αιτωλοακαρνανίας. Μπαίνει στην πεδιάδα δυτικά του Αγρινίου και του Αιτωλικού, και τέλος ξεχύνεται στην αγκαλιά του Ιονίου.

Από τα ορεινά προς τα πεδινά της πορείας των δυο μεγάλων ποταμών, οι κάτοικοι των παραποτάμιων περιοχών -και όχι μόνο- επωφελούνται από αυτούς, καθώς αποτελούν τη βασική πηγή άρδευσης των γεωργικών καλλιεργειών και των κτηνοτροφικών μονάδων. Επίσης οι ποταμοί συμβάλλουν και στην ανάπτυξη του δευτερογενούς τομέα π.χ. υδροηλεκτρικά φράγματα κ.α. Με το πλούσιο προσχωματικό τους έργο, λόγω της ορμητικής τους πορείας, δημιούργησαν το σύμπλεγμα του λιμνοθαλάσσιου χώρου Μεσολογίου-Αιτωλικού μέχρι τις εκβολές Αχελώου-Ευήνου και νήσων Εχινάδων. Ένα ευαίσθητο και εύθραυστο οικοσύστημα που σηματοδοτεί τη ζωή, τη μόνιμη κατάσταση του διαφορετικού. Η περιοχή, λόγω της μεγάλης οικολογικής της αξίας, προστατεύεται από τη συνθήκη «Ραμσάρ» και ανήκει στο δίκτυο NATURA. Επίσης, λόγω της ιδιαίτερης ορνιθολογικής της σημασίας, έχει καταχωρηθεί και ως ΖΕΠ (Ζώνη Ειδικής Προστασίας για τα Πουλιά). Με την ΚΥΑ 1319/ΦΕΚ 755/20-07-1993 ορίστηκαν για πρώτη φορά ειδικές ζώνες προστασίας, χρήσεις, μέτρα και περιορισμοί (εντός της προστατευόμενης περιοχής). Τον Μάιο του 2006, η περιοχή ανακηρύχθηκε σε Εθνικό Πάρκο με την ΚΥΑ 22306 /ΦΕΚ477Δ/31-05-2006.

Ο πρωτογενής και δευτερογενής τομέας στις παρόχθιες περιοχές των ποταμών Αχελώου και Ευήνου από τα ορεινά προς τα πεδινά, καθώς και στο λιμνοθαλάσσιο πάρκο Μεσολογίου-Αιτωλικού, εκβολές Αχελώου-Ευήνου και νήσων Εχινάδων είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένος, λόγω των εύφορων εδαφών. Είναι αμφίβολο όμως αν συμβαδίζει με την προστασία του ευαίσθητου αυτού οικοσυστήματος, αφού ασκείται με βάση το κέρδος, και οδηγεί στη λεηλασία της φύσης.

Σύμφωνα με μελέτη της Ε.Π.Μ. βάσει της οποίας εκδόθηκε η Κ.Υ.Α. 223061 Φ.Ε.Κ. 477/31-05-2006, η γεωργία αποτελεί τον πλέον ρυπογόνο τομέα, πρωτίστως υπεύθυνο για τη ρύπανση της λιμνοθάλασσας με αμέσως επόμενο αυτόν της κτηνοτροφίας. Στη ρύπανση, τέλος, συμβάλλει αναμφίβολα η μη επεξεργασία των λυμάτων από μικρές βιομηχανίες, η μη ορθή λειτουργία της βιολογικής επεξεργασίας των λυμάτων από τους οικισμούς, η ανεξέλεγκτη λειτουργία έργων για τις αλυκές κ.α.

Δεν θα μπορούσαμε να παραβλέψουμε την εξόφθαλμη ιδιοκτησιακή λογική εκείνων, που μέσα στο λιμνοθαλάσσιο πάρκο Μεσολογίου-Αιτωλικού καταπατούν τον αιγιαλό και την παραλία, και ανεγείρουν παραθεριστικούς οικιστικούς παραδείσους που εντελώς προκλητικά θέλουν να τους ταυτίσουν με τις ψαράδικες κατοικίες, που αποτελούσαν ιστορικό μνημείο του λιμνοθαλάσσιου πολιτισμού, τις πελάδες.

Οι ριζικές ανθρώπινες παρεμβάσεις στο οικοσύστημα άρχισαν στα τέλη του 19ου αιώνα με τον διαχωρισμό της Κλείσοβας από την υπόλοιπη λιμνοθάλασσα, και την μετέπειτα κατασκευή του λιμανιού στο Μεσολόγγι. Τότε το οικοσύστημα κάλυπτε έκταση 220.000 στρεμμάτων και αποτελείτο από τρεις λιμνοθάλασσες. Το 1954 εκπονήθηκε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα παρεμβάσεων για την αποξήρανση του συνόλου του υγροτόπου, και τη μετατροπή του σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Ένα μέρος του έργου υλοποιήθηκε την περίοδο της δικτατορίας 1970-73 και διαμόρφωσε το σύγχρονο σύμπλεγμα.

Από το απώτερο ή απώτατο παρελθόν μέχρι και σήμερα, η εξουσία-κράτος άρχισε να εκμεταλλεύεται τον φυσικό πλούτο του Μεσολογίου προχωρώντας σε αλυκοποίηση μεγάλου μέρους της λιμνοθάλασσας, φτάνοντας ως και το σημείο το δυτικό μέτωπο της πόλης να μην βρέχεται από τη λιμνοθάλασσα, αλλά από την προθερμάστρα των αλυκών. Δημιούργησαν λίγες θέσεις εργασίας, υποβαθμίζοντας την παραγωγικότητα της λιμνοθάλασσας στον τομέα της αλιείας, καθιστώντας τον ελεύθερο κυνηγό ψαρά σε δούλο της κάθε εταιρείας που διαχειρίζεται τις αλυκές. Άλλη μία προσπάθεια να βιομηχανοποιηθεί η κοινωνία του Μεσολογίου ήταν η δημιουργία πετροχημικών εργοστασίων. Ο αποφασιστικός αγώνας των κατοίκων της περιοχής ανέτρεψε τα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου, με αποτέλεσμα τα εργοστάσια αυτά να μην δημιουργηθούν. Στη γλώσσα του κέρδους η λέξη «ντροπή» δεν υπάρχει. Το κράτος και το κεφάλαιο για άλλη μια φορά υποσχέθηκαν θέσεις δουλειάς σε εργοστάσια επεξεργασίας άλατος και κατετοποίησής του, που θα δημιουργούσαν στο Μεσολόγγι. Πράγμα που ποτέ δεν έγινε.

Δεκαετίες περνούν και το Μεσολόγγι βουλιάζει στα τσιμέντα και την καπιταλιστική λαίλαπα της ανάπτυξης. Ούτε 45 χρόνια δεν έχουν περάσει από τις κοπιώδεις προσπάθειες του κεφαλαίου να μετατρέψει τον αγνό τόπο του Μεσολογίου σε έναν παραγωγικό παράδεισο για τις εταιρείες, και μια κόλαση για τους Μεσολογγίτες. Νωπές οι μνήμες των μεγάλων ανθρώπων που θυμούνται και εξιστορούν στις νέες γενιές τα

παιδικά τους χρόνια. Αναθράφηκαν ως ψαράδες-κυνηγοί, όπως όριζε ο φυσικός τους ρόλος. Γνωρίζουν καλά λοιπόν από ψάρια και ψαρούλες.

Έκτοτε, η λιμνοθάλασσα συνεχίζει να υφίσταται τη λαίλαπα της αυθαίρετης και παράνομης ανθρώπινης δραστηριότητας (αντλιοστάσια, σκουπιδιά, καύσεις απορριμμάτων). Είναι δε χαρακτηριστικό, ότι όλα τα κρατικά και όχι μόνο κονδύλια για τη βελτιστοποίηση της παραγωγής της λιμνοθάλασσας, όχι μόνο δεν διατέθηκαν από τους αρμόδιους για τον σκοπό αυτό, αλλά έχουν καταλήξει σε ιδιωτικές τσέπες.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθούμε στην εταιρεία ΙΧΘΥΚΑ Α.Ε. Η εταιρεία ιδρύθηκε το 1985 με προεδρικό διάταγμα. Τα πρώτα χρόνια λειτουργίας συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη της λιμνοθάλασσας και των ιχθυοκαλλιεργειών σύμφωνα με τον σκοπό της. Σύντομα όμως οι πελατειακές σχέσεις εργαζομένων και πολιτικών στην ευρύτερη περιοχή, καθώς και η κακοδιαχείριση των οικονομικών της με την ανοχή, αν όχι τη βούληση των υπευθύνων Προέδρων της, οδηγούν την επιχείρηση το 2004 να έχει χρέη ύψους περίπου 2,8 εκατομμυρίων ευρώ.

Τείνουμε να πιστέψουμε ότι μια τέτοια υποβάθμιση ενός τόσο σημαντικού ερευνητικού κέντρου δεν είναι τυχαία. Οι ιχθυοκαλλιεργείες ζημιώθηκαν ανεπανόρθωτα και η αλιευτική δύναμη της λιμνοθάλασσας έφθινε δραματικά. Κάποιοι έριξαν τις ευθύνες στην παράνομη αλιεία, όμως κανείς δεν στόχευσε στο αδηφάγο κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, που καταδυναστεύουν το περιβάλλον και τις ζωές μας. Μοναδικός σκοπός και πρωταρχικό συμφέρον του κεφαλαίου είναι να υποβαθμίσει την παραγωγή της λιμνοθάλασσας, και να προωθήσει τον δευτερογενή τομέα, όπου μπορεί να εκμεταλλεύεται το άλλοτε ανεξάρτητο και αυτόνομο αλιευτικό δυναμικό, διατηρώντας παράλληλα πελατειακές σχέσεις με τον εξαθλιωμένο λαό και υφαρπάζοντας την ψήφο του. Πρόκειται για τους επίδοξους αλιείς των ψήφων των αλιέων.

Σήμερα, η συνεχόμενη προσπάθεια βιομηχανοποίησης της κοινωνίας του Μεσολογίου δίνει καρπούς. Σαν ώριμο φρούτο πλέον παρουσιάζεται η βιομηχανική ανάπτυξη στο Μεσολόγγι. Πέφτοντας από τον ουρανό, δημιουργεί την ψευδαίσθηση πως αρκετοί θα προλάβουν να γευτούν την ενεργειακή πίτα.

Πρόσφατα αδειοδοτήθηκε εταιρεία για εγκατάσταση 4 μονάδων παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος μέσω καύσης βιοκαυσίμων, η οποία θα λειτουργεί εντός του λιμνοθαλάσσιου προστατευόμενου από διεθνείς συνθήκες πάρκου. Σύμφωνα με το ΤΕΕ Μαγνησίας, αντίστοιχη μονάδα στο Βόλο, για να παράγει 1ΜW αποβάλλει 1 τόνο στερεά απόβλητα που περιέχουν τοξικές ουσίες. Το βιοκαύσιμο που θα χρησιμοποιείται σε αυτές τις μονάδες, είναι βιοντίζελ και προέρχεται από την επεξεργασία της βιομάζας των ελαιούχων σπόρων, από τα μικροφύκη, από ανακυκλώσιμα οργανικά απόβλητα κ.α., τα οποία αναμειγνύονται με το πετρέλαιο κίνησης κατά 2%. Σε αυτή την ενεργειακή θάλασσα, ο ρόλος του καρχαρία ανήκει στη ΔΕΗ που κατασπαράζει τον φυσικό πλούτο και κερδοσκοπεί. Παράλληλα, πολλά «ψάρια» επωφελούνται, όπως κτηματίες Μεσολογγίτες που νοικιάζουν τα χωράφια τους, η τοπική εξουσία που νομιμοποιεί τις ενέργειες των μονάδων στο όνομα της «ανάπτυξης».

Τέλος, δεν πρέπει να παραβλέψουμε το μεγάλο ζήτημα της εκτροπής του Αχελώου ποταμού. Στο πλαίσιο της βιομηχανοποίησης, αλυκοποίησης και εκμετάλλευσης του λιμνοθαλάσσιου πάρκου τίθεται εν αμφιβόλω ακόμη και η χρησιμότητα των εκβολών του Αχελώου. Οι απώτεροι σκοποί του κεφαλαίου στην περιοχή συνδέονται και αλληλοϋποστηρίζονται.

Τα βασικά επιχειρήματα εκτροπής του Αχελώου:

Α) Η άρδευση του θεσσαλικού κάμπου, όπου θα είχαμε αύξηση του εισοδήματος από την αύξηση της γεωργό/κτηνοτροφικής παραγωγής.

Β) Η συνολική αύξηση της ενέργειας που θα προέκυπτε, σε απόλυτο αριθμό, από όλα τα υδροηλεκτρικά έργα που θα κατασκευάζονταν, τόσο στη διαδρομή του ρου εκτροπής άλλα και αυτών στην κοίτη του Αχελώου. Η ποσότητα που θα πα-

► ραγόταν θα ήταν πολύ μεγαλύτερη.

Γ) Στην προσπάθεια εξαπάτησης της κοινής γνώμης φτάνουμε στην περίφημη φράση του Λαλιώτη το 1996 της λεγόμενης μικρής εκτροπής. Η ίδια λογική η οποία επικρατεί μέχρι και σήμερα, όπου ο Κ. Σπίρτζης, υπουργός της κυβερνώσας αριστεράς, σε πρόσφατη δήλωσή του υπεραμύνθηκε για το συγκεκριμένο τέχνασμα της μικρής έκτροπης.

Δ) Η προσπάθεια που κάνει η κυβέρνηση Σύριζα-Αν.Ελ να «καθαρίσει» τα έργα εκτροπής του Αχελώου, έργα που έχουν καταδικαστεί πάμπολλες φορές από το Συμβούλιο της Επικρατείας, ώστε να πουληθούν ως έργα πράσινης ανάπτυξης σε ξένα και ντόπια αφεντικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το φράγμα της Μεσοχώρας που ήταν ένα από τα βασικότερα έργα εκτροπής του ποταμού και πλέον θα αποτελεί έργο «πράσινης ανάπτυξης».

Η φαιδρότητα και τα συμφέροντα είναι ξεκάθαρα στα παραπάνω επιχειρήματα του κράτους και του κεφαλαίου. Μόνο γνώμονά τους έχουν το κέρδος και την αύξηση της πολιτικής επιρροής.

Ωστόσο, έρευνες έδειξαν ότι:

1) Το ετήσιο κόστος συντήρησης του τεράστιου αρδευτικού δικτύου θα ήταν πολύ μεγάλο, η αύξηση της αγροτο/κτηνοτροφίας θα ήταν αμελητέα, με αποτέλεσμα τα ετήσια έξοδα συντήρησης του έργου να μην μπορούν να καλυφθούν από

τα ετήσια έσοδα.

2) Η παραγωγή ενέργειας μετά την εκτροπή θα ήταν 231Gwh (γιγαντοβατώρες) μικρότερη. Αυτό σημαίνει οικονομική ζημία της Δ.Ε.Η. περίπου 5.δισ δραχμές (14.673.000 ευρώ, σήμερα) ετησίως. Μια δεύτερη μελέτη δηλώνει πτώση της ενέργειας από 58 έως 513 Gwh/έτος.

3) Το τέχνασμα του Ν. Λαλιώτη και η συνέχειά του μέχρι και σήμερα από τον Κ. Σπίρτζη είναι να μειώσει στο μισό σχεδόν το ποσό της εκτρεπόμενης ποσότητας Έτσι θα περιμέναμε και μείωση της κατασκευής της σήραγγας, από 6μ. αρχική διάμετρο, τουλάχιστον 1μ. Αυτό δεν έγινε, και δεν έγινε εσκεμμένα για να μπορούν να αυξήσουν τα κυβικά κατά το δοκούν.

4) Η προσπάθεια που κάνει η κυβέρνηση Σύριζα-Αν.Ελ στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» είναι να χρησιμοποιήσει το φράγμα της Μεσοχώρας ως υδροηλεκτρικό. Απορούμε πόσο πράσινη ανάπτυξη είναι εκατομμύρια τόνοι τσιμέντου, ο κατακλυσμός μιας τόσο μεγάλης έκτασης, και τέλος η μεταμόρφωση του Αχελώου ποταμού μέσα από μια σειρά τεσσάρων φραγμάτων σε ρυάκι, αλλάζοντας τις εκβολές του ποταμού και του βιότοπου.

Άλλο ένα έγκλημα που συντελείται στην κοίτη του ποταμού Ευήνου από το κεφάλαιο είναι οι παράνομες αμμοληψίες. Οι εταιρίες δημόσιων έργων εκμεταλλεύονται τον φυσικό πλούτο, μετατρέποντάς τον σε πρώτες ύλες για διάφορα έργα π.χ.

οδοποιίας κ.α.

Δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε την λειτουργία του ληστρικού ΤΑΙΠΕΔ που πουλά γη και ύδωρ, καταδικάζοντας σε υποτέλεια τις γενιές συνεχίζοντας τον αφανή πόλεμο του κεφαλαίου ενάντια στους ανθρώπους και τη φύση.

Στη λεηλασία και τον πόλεμο ενάντια στη φύση και τον άνθρωπο, που εξαπολύουν τα αφεντικά και το κράτος ως γνήσιοι συνεχιστές ενός ατέρμονου πολέμου, μόνη απάντηση είναι η (αυτο)οργάνωση των κατοίκων ενάντια σε όποιον αφέντη τους ληστεύει τον φυσικό πλούτο, και εξαγοράζει τη συνειδησή τους με μια θέση σκλάβου σε κάποια εταιρία, πενιχρό αντίτιμο για την ελευθερία τους.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι με τους συλλογικούς αγώνες θα κερδίσουμε ζωή και ελευθερία. Τι και αν σήμερα κάποιοι έχουν λύσει το πρόβλημα της εργασίας-δουλείας και του βιοπορισμού τους, αποδεχόμενοι την σκλαβιά τους, αφού με κάθε πράξη υποταγής τους παραδίδουν το μέλλον αυτών και των παιδιών τους, την κληρονομιά και το φυσικό περιβάλλον, στα χέρια των καταπιεστών τους, και στερούν την ανάσα ελευθερίας όλων μας;

**ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΑΖΑΡΕΥΕΤΑΙ**

✎/ Ελεύθερος κοινωνικός χώρος «Δίχως σκέπη»

■ Βιομηχανία αιολικής ενέργειας και πράσινα άλογα: Η περίπτωση του Βέρμιου

Πέντε εταιρείες, τρεις δημαρχίες (Βέροιας, Εορδαίας, Νάουσας), ο συνεταιρισμός Σελίου και η κρατική Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας φέρουν την αποκλειστική ευθύνη για την βιομηχανική εγκατάσταση ενός τεράστιου αιολικού πάρκου παραγωγής ενέργειας, σε ένα από τα αρχαιότερα βουνά της ελλαδικής χερσονήσου, το Βέρμιο. Το πάρκο προβλέπει την εγκατάσταση 326 ανεμογεννητριών (α/γ) με τη δυνατότητα επέκτασης του στις 635 α/γ και θα διασχίζει ολόκληρη την κορυφογραμμή του βουνού. Πάνω σε αυτό οι καπιταλιστές θα χαράξουν εκατοντάδες χιλιόμετρα δρόμων, θα σκάψουν εκατομμύρια τόνους χώματος, και θα ρίξουν εκατοντάδες χιλιάδες τόνους μπετόν σε μία ιδιαίτερη περιοχή, όπου άνθρωπος και φύση συμβίωναν για χιλιάδες χρόνια.

Το βουνό είχε την ατυχία να βρίσκεται πολύ κοντά στη βιομηχανική περιοχή παραγωγής ατμοηλεκτρικής ενέργειας της ΔΕΗ στην Πτολεμαίδα, διευκολύνοντας έτσι το σχεδιασμό κράτους και επιχειρήσεων, που λόγω της αστάθειας της παραγωγής ενέργειας από τον άνεμο και τον ήλιο, και για την ασφάλεια του δικτύου πρέπει να συνδέουν τα αιολικά πάρκα με ατμό- ή υδρο- ηλεκτρικά εργοστάσια. Όταν αυτά δεν υπάρχουν τότε η κατασκευή συνοδεύεται με την παράλληλη κατασκευή αυτών των εργοστασίων. Αυτή η συνθήκη οδήγησε τη Δανία που μπορεί να παράγει εξολοκλήρου την ενέργεια της από τον άνεμο, να συνδεθεί με τα δίκτυα της Νορβηγίας, της Γερμανίας και της Σουηδίας, που βασίζονται σε σταθερές πηγές παραγωγής ενέργειας όπως το νερό, ο λιγνίτης και η πυρηνική ενέργεια.

Στις πλαγιές του Βέρμιου φυτρώνουν πάνω από 80 αυτοφυή είδη φυτών (τρία από αυτά είναι σπάνια), και 20 είδη βοτάνων. Πάνω από 20 είδη μη ανθρώπινων ζώων και 128 πουλιά έχουν το σπίτι τους στο βουνό. Οι λύκοι και οι αρκούδες, το ευρωπαϊκό τρυγόνι και ο βασιλαετός είναι είδη υπό απειλή. Δεκάδες πηγές πόσιμου νερού και τρία ποτάμια οριοθετούν τον υδάτινο χαρακτήρα του. Είναι προφανές πως η εγκατάσταση των εκατοντάδων α/γ κατά μήκος εκατοντάδων χιλιομέτρων, κυριολεκτικά θα θρυμματίσει το οικοσύστημα του, ενώ η Γη, ο Αέρας, το Νερό του βουνού θα περιφραχτούν με μοναδικό σκοπό το κέρδος.

Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ΑΠΕ), αέρια του θερμοκηπίου, και ανάπτυξη

Τα τελευταία διακόσια χρόνια η σύνδεση του βιομηχανικού πολιτισμού με τον άνθρακα για την παραγωγή ενέργειας,

που να καλύπτει τη διαδικασία της καπιταλιστικής και κρατικής συσσώρευσης πόρων και δύναμης, οδήγησε στην αύξηση των εκπομπών των αερίων του θερμοκηπίου (CO₂, μεθανίου, οξείδια του αζώτου, όζοντος) με τα καταστρεπτικά αποτελέσματα για το κλίμα του πλανήτη. (Καταστρεπτικές πλημμύρες που ακολουθούνται από παρατεταμένες περιόδους ξηρασίας, άνοδος της θερμοκρασίας σε ολόκληρη τη Γη, κλπ) Αυτό με τη σειρά του συνεπάγεται την καταστροφή ανθρώπινης και μη ανθρώπινης ζωής. Διεθνείς οργανισμοί όπως η International Energy Agency, προβλέπουν πως τουλάχιστον μέχρι τη δεκαετία του 2040 δεν φαίνεται η δυνατότητα να αντιστραφεί η κατάσταση. Και ο λόγος είναι απλός. Οι κοινωνίες θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούν περισσότερο άνθρακα, ακόμα και αν η εισαγωγή ΑΠΕ συνεχίζει να αυξάνεται με μεγάλους ρυθμούς στα δίκτυα. Το πρόβλημα όπως εντοπίζουν πολλά οικολογικά κινήματα από τη δεκαετία του 1960 δεν βρίσκεται στη χρήση ή όχι των ΑΠΕ αλλά στην ίδια τη φύση των ιεραρχικών κοινωνιών, οι οποίες στοχεύουν στην διαρκή μεγέθυνση της οικονομίας, της κατανάλωσης και του κέρδους, ανεξάρτητα από την ιδεολογική τους αγκίστρωση στο καπιταλιστικό ή το κρατικό μοντέλο οργάνωσης της οικονομίας.

Οι συνέπειες των βιομηχανικών αιολικών πάρκων

Από τα δεδομένα που υπάρχουν οι ΑΠΕ συμβάλουν στη μείωση των αερίων του θερμοκηπίου. Όμως λόγω της βιομηχανικής ανάπτυξης τους, έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον. Πιο συγκεκριμένα η βιομηχανική παραγωγή αιολικής ηλεκτρικής ενέργειας έχει ως συνέπειες:

- Το σύνδρομο της τουρμπίνας που περιγράφεται από συμπτώματα σε ανθρώπινα και μη ανθρώπινα ζώα, που ζουν σε απόστατα μέχρι και 2 χιλιόμετρα περίπου από τα πάρκα, και προκαλείται από τον υπόηχο και τον θόρυβο των α/γ. Τα συμπτώματα είναι, βουητό και πόνος στα αυτιά, ταχυκαρδίες, ημικρανίες, απώλεια ύπνου, βértικο, δυσλειτουργίες των εσωτερικών οργάνων, απώλεια συγκέντρωσης, θυμός και κούραση για τους ανθρώπους. Για τα ζώα οι επιστήμονες σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν παρατηρήσει αποβολές εμβρύων, νευρικές διαταραχές κ.α. Πλέον ακόμα και μεγάλοι οργανισμοί ενέργειας παραδέχονται πως πρέπει να μελετηθούν παρράπερα οι συνέπειες του συνδρόμου της τουρμπίνας.

- Ο θόρυβος και οι δονήσεις των α/γ οδηγεί στη σταδιακή εξαφάνιση ειδών. Έτσι σε πολλές περιπτώσεις παρατηρήθηκε η εξαφάνιση του γεωσκώληκα από διάφορες περιοχές, που

συνοδεύτηκε από την εξαφάνιση των πουλιών που τρέφονταν από αυτόν. Συχνά έχουν επίσης παρατηρηθεί μετακινήσεις ζώων. Ανάλογες μετακινήσεις παρατηρούνται και από ανθρώπους λόγω της δυσκολίας προσαρμογής στις συνθήκες των αιολικών πάρκων και την υποβάθμιση της χρήσης της γης, στην οποία είναι εγκατεστημένα τα σπίτια τους.

- Πολλές έρευνες στον κόσμο αποδεικνύουν πως οι α/γ είναι υπεύθυνες και για το θάνατο εκατομμυρίων πουλιών το χρόνο. Μόνο το Αμερικάνικο παρατηρητήριο πουλιών υπολογίζει πως κάθε χρόνο μέχρι το 2030 θα σκοτώνονται στις ΗΠΑ περίπου 1 εκατομμύρια πουλιά.

- Η κατασκευή κάθε ανεμογεννήτριας (1 MW) χρειάζεται ατσάλι και περισσότερο από 220 τόνοι άνθρακα, ενώ μέρη των μαγνητών της αποτελούνται από ισχυρά τοξικά υλικά όπως το νεοδύμιο.

- Τα εκατοντάδες χιλιόμετρα δρόμων και καλωδίων, οι εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι μπετόν και ατσαλιού που χρειάζονται για την εγκατάσταση ενός βιομηχανικού πάρκου, αλλοιώνουν και καταστρέφουν το έδαφος.

Όλα αυτά τα δεδομένα αποδεικνύουν πως βιομηχανικά έργα όπως αυτό που ήδη κατασκευάζεται στο Βέρμιο συνεπφέρει στην καταστροφή της φύσης. Για την καταστροφή αυτή όμως δεν ευθύνονται οι τεχνολογίες της αιολικής ενέργειας αλλά η χρήση τους στις ενεργοβόρες κοινωνίες μας. Εάν οι κοινότητες μας θέλουν να συνεισφέρουν στην προστασία της φύσης δεν μπορούν να τοποθετούνται καθολικά απέναντι στη χρήση της αιολικής ενέργειας (και των ΑΠΕ γενικότερα). Αυτό που απαιτείται είναι ο αγώνας για να περάσουν οι πόροι και η ενέργεια στα χέρια των “από κάτω”. Αυτοί ορθολογικά θα σχεδιάζουν και θα ελέγχουν την παραγωγή δωρεάν καθαρής ενέργειας, με σκοπό τη συμπληρωματική συνύπαρξη κοινωνίας και φύσης. Τα τελευταία πεντακόσια χρόνια η κοινωνική και φυσική ζωή βρίσκονται σε διαρκή σύγκρουση με την κυρίαρχη οικονομίστικη λογική της ανάπτυξης των ιεραρχικών κοινωνιών. Η απελευθέρωση τους από αυτές βρίσκεται στην προοπτική της ανάδυσης οριζόντιων κοινοτήτων, που θα συνδέονται ομόσπονδα και θα οικοδομούν αμοιβαίες σχέσεις ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης τόσο μεταξύ τους όσο και με τη φύση.

✎/ Ειρηναίος Δουρούτης

■ Για τις πρόσφατες εξελίξεις σχετικά με τα μεταλλεία της ΒΑ Χαλκιδικής

Τα μεταλλεία της ΒΑ Χαλκιδικής, τα τελευταία είκοσι πέντε περίπου χρόνια, βρίσκονται σταθερά στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος κράτους καθώς και ντόπιων και πολυεθνικών επιχειρηματικών κύκλων. Σε όλο αυτό το διάστημα, έχουν μεσολαβήσει μακροχρόνιοι, δυναμικοί αγώνες των κατοίκων και αλληλέγγυων σε όλη την επικράτεια ενάντια στα μεταλλεία. Σήμερα τα μεταλλεία ανήκουν στην «Ελληνικός Χρυσός-Eldorado Gold» (η τελευταία είναι καναδική εταιρία με δραστηριότητες σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, ενώ η Ελληνικός Χρυσός είναι συμφερόντων Μπόμπολα). Για το συγκεκριμένο «αναπτυξιακό» έργο, υψίστης «εθνικής» σημασίας, και τις καταστροφικές του συνέπειες θα μπορούσαμε να μιλάμε ώρες. Θα περιοριστούμε στο να ξαναθυμίσουμε ότι κατά τη διαδικασία της επιφανειακής εξόρυξης ολόκληρες εκτάσεις γης μετατρέπονται σε κρατήρες μέσα από καθημερινές εκρήξεις, ενώ κατά την επεξεργασία του μεταλλεύματος απελευθερώνονται τοξικές ουσίες και βρέα μέταλλα που μολύνουν ανεπανόρθωτα το έδαφος, το νερό και την ατμόσφαιρα, αποκλείοντας μια για πάντα την πιθανότητα αναγέννησης της φύσης. Ένα δάσος σπάνιας βιοποικιλότητας, όπως αυτό του όρους Κάκκαβος στη ΒΑ Χαλκιδική, δεν αντικαθίσταται έτσι απλά, αλλά χρειάζεται εκατοντάδες χρόνια, χωρίς παρεμβάσεις, για να επιστρέψει στην πρωταρχική του κατάσταση. Δάση υπεραιώνιων δέντρων, όπως οξιές, καστανιές, βελανιδιές, πολλά είδη θηλαστικών, πτηνών, ασπονδύλων, σπάνιων αμφιβίων και ερπετών απειλούνται με αφανισμό. Η λεηλασία επεκτείνεται και στην καταστροφή των ζωής των ανθρώπων των περιοχών. Πολυπληθείς κοινότητες υποχρεώνονται να εγκαταλείψουν τη γη τους, τον τόπο όπου διαμένουν και τις δραστηριότητές τους. Διαρρηγνύονται μια για πάντα κοινοτικοί δεσμοί και ρημάζονται οριστικά και αμετάκλητα ζωές, προς χάριν του κέρδους. Τα παραπάνω αποτελούν κάποιες μόνο από τις συνέπειες της εξόρυξης χρυσού, ενώ συχνό φαινόμενο σε παγκόσμιο επίπεδο αποτελούν και τα «ατυχήματα» αυτής της δραστηριότητας, με πιο γνωστό στον ελλαδικό χώρο αυτό στο Στρατώνι Χαλκιδικής, τον Μάιο του 2002, όταν βρέα μέταλλα χύθηκαν στη θάλασσα, προκαλώντας τεράστια καταστροφή στο θαλάσσιο οικοσύστημα του κόλπου της Ιερισσού.

Τις τελευταίες μέρες, η εν λόγω μεταλ-

λευτική εταιρεία έχει επιστρέψει δριμύτερη, μέσα από μια σειρά δημόσιων απειλών για την αποχώρησή της από την Χαλκιδική, και το σταμάτημα των εργασιών στις Σκουριές, θέτοντας ως βασικό μοχλό πίεσης την άμεση απόλυση όλων των εργαζομένων στα μεταλλεία, αν δεν ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις της για την έκδοση νέων αδειών (μέσω ευνοϊκών γι' αυτήν περιβαλλοντικών μελετών, νόμων, κρατικών γνωμοδοτήσεων και αποφάσεων του ΣτΕ), ώστε να συνεχίσει το «μεγαλόπνοο έργο της» στην περιοχή. Ταυτόχρονα, για να εντείνει τις πιέσεις της, έχει κατεβάσει για άλλη μια φορά τον μισθοφορικό στρατό της στους δρόμους της Αθήνας. Πρόκειται για τους ίδιους τραμπούκους-εργαζόμενους της εταιρείας, οι οποίοι τον Μάρτιο του 2012 επιτέθηκαν σε 30 αντιστεκόμενους ανθρώπους, ενώ ξήλωσαν και πυρπόλησαν το φυλάκιο που οι κάτοικοι είχαν χτίσει από το 2009 στις Σκουριές, για να υπερασπίζονται από εκεί με βάρδιες το δάσος. Οι έμμισθοι της Eldorado Gold είναι από εκείνα τα εμφαντικά παραδείγματα της επιτυχίας των κυρίαρχων να δημιουργούν διαιρέσεις στις τάξεις των «από τα κάτω». Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που, για έναν μισθό, δεν διστάζουν να κάνουν οτιδήποτε τους παραγγέλνουν τα αφεντικά. Αποτελούν σίγουρα παράδειγμα προς αποφυγή.

Τα μεταλλεία της ΒΑ Χαλκιδικής δεν θα μπορούσαν επουδενί να αποκτήσουν τα όποια νομιμοποιητικά τους άλλοθι, αν δε συνοδεύονταν με όλα εκείνα τα γνωστά περί «σωτήριας ανάπτυξης για την περιοχή, κατεπείγουσας ανάγκης, εθνικού συμφέροντος, αναπόδραστης επιλογής για την περίοδο της κρίσης»... Η ίδια η επιχειρηματική δραστηριότητα στην περιοχή έχει αναχθεί σε εξαιρετικά κατεπείγουσα - γι' αυτό και η λυσσαλέα επίθεση του κράτους όλο το προηγούμενο διάστημα ενάντια στους αγωνιζόμενους κατοίκους και αλληλέγγυους, καθώς και η συνέχιση του έργου με την παρούσα διακυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, παρ' όλες τις προεκλογικές υποσχέσεις για παύση του έργου από την επομένη των εκλογών. Η νέου τύπου σοσιαλδημοκρατική διαχείριση ποντάρει στην νομικίστικη διαδικασία για επιμέρους τροποποιητικές αλλαγές στις δραστηριότητες της εταιρείας, με πρόσφατη την προσφυγή της στον Άρειο Πάγο για την διεξαγωγή διαιτησίας μεταξύ κράτους και εταιρείας. Πρόκειται για μια μεθοδευμένη κλειστή διαδικασία που δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τη θετική έκβαση της υπόθεσης προς

την πλευρά της εταιρείας, ενώ παράλληλα μετατοπίζεται η ευθύνη των αποφάσεων από τις πλάτες του κράτους. Η διαιτητική διαδικασία, σε ρόλο γενικού ρυθμιστή, δίνει την ευχέρεια στους πολιτικούς διευθυντές αφενός να «στέκονται» στο πλάι των αγωνιζόμενων, και αφετέρου να παραμένουν εξαγνισμένοι από τα τρέχοντα, καταστροφικά, αναπτυξιακά προγράμματα. Ο χειρισμός της συγκεκριμένης υπόθεσης είναι τροχοδεικτικός της διευθέτησης των ζητημάτων από πλευράς της κυβέρνησης. Σε κάθε περίπτωση, το κράτος αναλαμβάνει να παίξει το ρόλο του τοποεπιτηρητή, σκορπώντας αυταπάτες στους αφελείς για αλλαγή μέσω των θεσμικών οδών, ενώ αποσκοπεί στην απονεύρωση της μαχητικότητας των αγώνων των από τα κάτω. Η επικείμενη καταστροφή του άλσους Φιλαδέλφειας προς όφελος του επιχειρηματία Μελισσανίδη, η πώληση του πρώην αεροδρόμιου Ελληνικού σε εταιρεία συμφερόντων Λάτση για την μετατροπή της σε ελεγχόμενη ζώνη που θα απευθύνεται σε υψηλά εισοδήματα και τουρίστες, οι εγκαταστάσεις ΒΑΠΕ σε κάθε σπιθαμή ορεινού όγκου προς όφελος διαφόρων ενεργειακών λόμπι, η συνέχιση του -φαραωνικής έμπνευσης- έργου εκτροπής του ποταμού Αχελώου, τα σχέδια για κρατήρες εξόρυξης στα Γεράνια όρη, όπως και το πρόσφατο περιβαλλοντικό έγκλημα στον Σαρωνικό με τη βύθιση του σαπιοκάραβου που μετέφερε πετρέλαια των ΕΛΠΕ, και τη διαπλοκή που ανέδειξε, είναι κάποια από τα κομμάτια που συνθέτουν το παζλ της λεηλασίας της γης στο όνομα της ανάπτυξης.

Η υπεράσπιση όμως των εδαφών έχει κεφαλαιώδη σημασία για τη ζωή των «από κάτω». Σε ένα ερειπωμένο τοπίο, όπως αυτό που προετοιμάζουν οι εκσκαφείς της El Dorado Gold στα δάση της Χαλκιδικής, μπορούν να αναπτυχθούν μόνο ερειπωμένες ζωές.

Τα ζητήματα του ρυπογόνου πολιτισμού δεν λύνονται με ποσοτικές διευθετήσεις του στυλ: λιγότερη παρέμβαση, λιγότερη ρύπανση, λιγότερο χρήμα. Δεν υπάρχει λίγη ανάπτυξη καλή - πολύ ανάπτυξη κακή. Δεν λύνονται με ορθολογικοποίηση της ανάπτυξης. Αυτός ο πολιτισμός είναι φτιαγμένος για να γεννάει εκμετάλλευση, ανισότητα, λεηλασία. Δεν εξορθολίζεται, ανατρέπεται. Ο αγώνας ενάντια στα μεταλλεία, ιδιαίτερα στη συγκεκριμένη συγκυρία, αποκτά επιπλέον περιεχόμενα. Στην περίοδο που οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, μέσα από την πολεμική συνθήκη του κα-

**«Κατασταλτική παράνοια στη Χαλκιδική»:
7 δίκες για την υπόθεση των μεταλλείων
χρυσού, σε διάστημα 2 μηνών. Η αφίσα
αποτελεί ένα συγκεντρωτικό όλων των κα-
λεσμάτων αλληλεγγύης, στα δικαστήρια
Πολυγύρου και Θεσσαλονίκης**

θεστώτος έκτακτης ανάγκης, περνούν σαν οδοστρωτήρας των όποιων κεκτημένων, η ρητή και αμετάκλητη εναντίωση σε τέτοια «έργα», στη Χαλκιδική, στο Κιλκίς, στον Έβρο, είναι κοινωνικό οδόφραγμα στις ορέξεις των κυρίαρχων.

Αυτές τις μέρες εκδικάζονται στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης οι υποθέσεις που αφορούν τους αγώνες που δόθηκαν στο βουνό του Κάκκαβου από κατοίκους της ΒΑ Χαλκιδικής και αλληλέγγυους, για την υπεράσπισή του και τον τερματισμό των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων από την Eldorado Gold. Οι αντιστεκόμενοι κάτοικοι και αλληλέγγυοι/ες αντιμετωπίζουν κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα, καθώς και την αναβαθμισμένη κατηγορία του αντιτρομοκρατικού οπλοστάσιου της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης. Ο αγώνας τους είναι υπόθεση όλων μας, ως κομμάτι του συνολικότερου αγώνα των «από κάτω» για την ελευθερία, και της ρητής διακήρυξης ότι οι ζωές μας δεν είναι αναλώσιμες, ότι στη γη αναλαμβάνουμε να στησουμε τα ριζώματά μας, ότι η γη είναι ζωή και αυτή δεν παραδίδεται.

**Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνι-
στές/στρίες ενάντια στα μεταλλεία**

Κάτω τα χέρια από τις Σκουριές

Αγώνας για τη Γη και την Ελευθερία

■/ Αυτοδιαχειριζόμενο
Κατελλημένο Έδαφος Αγρός

Τουριστικοποίηση ενάντια στην κοινωνία

Τα χαρακτηριστικά του σημερινού τουρισμού μέσα από μία σύντομη ιστορία

Για να καταλάβουμε τι είναι ο τουρισμός και από πού προέρχεται, περιοριστήκαμε στην ίδια τη λέξη τουρισμός. Έτσι, αποκλείσαμε τις αμέτρητες μετακινήσεις ανθρώπων ανά τους χρόνους και τους τόπους, ώστε να τοποθετήσουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες φτάνουμε στον σημερινό τουρισμό. Επικεντρώνουμε σε δυο περιόδους, τον 16ο και 19ο αιώνα γιατί μας επιτρέπουν να αντλήσουμε τα κατάλληλα εργαλεία, έτσι ώστε να αναγνώσουμε τον σημερινό, και ενδεχομένως τον αυριανό, τουρισμό.

Η λέξη τουρισμός προέρχεται από τη λέξη tour, που σημαίνει γύρος (πάω, κάνω μια διαδρομή, και επιστρέφω). Χρησιμοποιήθηκε στα μέσα του 16ο αιώνα για να χαρακτηρίσει το ταξίδι των νέων ευγενών, κυρίως Βρετανών, Γερμανών, Γάλλων, Ολλανδών, Πολωνών και Σκανδιναβών, σε χώρες της Ευρώπης. Η Ελλάδα και η Μικρά Ασία προστέθηκαν στους απαραίτητους προορισμούς από τα μέσα του 18ου. Το ταξίδι αυτό, που διαρκούσε από μήνες έως χρόνια, συνοδεύει ενός κηδεμόνα, ονομαζόταν Grand Tour και δεν είχε κανένα χαρακτηριστικό περιέργειας ή πρωτοτυπίας. Απαρτιζόταν απ' ό,τι έπρεπε να γνωρίζει ένας νέος ευγενής της εποχής (μαζί με τα εργαστήρια μεγάλων ζωγράφων, τα μνημεία, και το σεξ) έτσι ώστε να έχει ακριβώς την ίδια κουλτούρα και παιδεία με τους όμοιούς του. Πινόταν δηλαδή προς κοινωνική επιβεβαίωση και αναγνώριση.

Από τον 19ο αιώνα όμως, η ταχύτητα, και αργότερα η επιτάχυνση, που απέκτησαν τα μέσα μεταφοράς (τραίνα, πλοία κτλ) και η ευκολότερη πρόσβαση σε αυτά, άνοιξαν τα tours της Ευρώπης και σε άλλες κοινωνικές τάξεις οι οποίες μπορούσαν πια να κάνουν και εκείνες ένα γύρο, πάλι με συγκεκριμένους προορισμούς, όλο και πιο μαζικά. Βέβαια για πολύ λιγότερη διάρκεια απ' ό,τι τα Grand Tour των ευγενών.

Την ίδια περίοδο, οι ευρωπαϊκές ανώτερες τάξεις είχαν στραφεί προς τις αποικίες. Από τη μία δημιουργήθηκε μεγάλος αριθμός υποδομών (που υπάρχουν μέχρι και σήμερα) για τους ίδιους τους αποίκους ώστε να ξεκουράζονται από το σκληρό κλίμα των αποικιών και τις δυσμενείς κοινωνικές συνθήκες: hill station στα μεγάλα υψόμετρα της Ινδίας, κρουαζιέρες στο Νείλο, υδροθεραπεία στην Ινδοκίνα κτλ. Ας θυμηθούμε την Πριγκίπισσα Σίσσυ, του οίκου Wittelsbach (όπως ο βασιλιάς Όθωνας), που εγκαταστάθηκε στην Κέρκυρα, η οποία το 1890 δίδεται το «ιδανικό κλίμα», για να ξεκουραστεί και να γιατρευτεί.

Οι αστοί από την άλλη αποκτούσαν σιγά σιγά τη δυνατότητα να διασχίσουν μια αποικία σε μερικές εβδομάδες. Εκτός των υποδομών, οι κυρίαρχες τάξεις προπαγάνδιζαν τις αποικίες τους: απαριθμούσαν τους προορισμούς, εκδίδαν ταξιδιωτικούς οδηγούς βασιζόμενοι σε στερεότυπα, έχτιζαν ξενοδοχεία, άνοιγαν δρόμους και ενίσχυαν τις εταιρείες μέσων μεταφοράς. Επίσης, οι ευρωπαίοι δεν θα μπορούσαν παρά να διαμείνουν σε ζώνες ειρήνης, κάτι που σημαίνει ότι η διατήρηση της τάξης στις αποικίες και ο τουρισμός πήγαιναν μαζί. Κάποιες από αυτές τις παραπάνω δράσεις χρηματοδοτούνταν από τις αποικιακές αρχές, πολιτική που συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με τα σύγχρονα πολιτικά δεδομένα.

Η νεοκλασική παιδεία στην οποία στόχευε το Grand Tour αντικαταστάθηκε από την αναζήτηση του εξωτισμού. Ο εξωτισμός εμπεριέχει την απόδραση, το ξένο και άγνωστο στοιχείο, την ποιητικότητα (ακόμα και σήμερα

οι καρτ ποσταλ δεν δείχνουν τους εκατοντάδες τουρίστες που στριμώχνονται, αλλά άδεια από ανθρώπους τοπία με υπέροχα χρώματα). Να θυμίσουμε ότι την ίδια εποχή, συ-

Οι αστοί από την άλλη αποκτούσαν σιγά σιγά τη δυνατότητα να διασχίσουν μια αποικία σε μερικές εβδομάδες. Εκτός των υποδομών, οι κυρίαρχες τάξεις προπαγάνδιζαν τις αποικίες τους: απαριθμούσαν τους προορισμούς, εκδίδαν ταξιδιωτικούς οδηγούς βασιζόμενοι σε στερεότυπα, έχτιζαν ξενοδοχεία, άνοιγαν δρόμους και ενίσχυαν τις εταιρείες μέσων μεταφοράς.

ναντάμε ρεύματα όπως τον Οριενταλισμό και τον Αφρικανισμό στις τέχνες.

Από τον 20ο αιώνα, ο τουρισμός αποτελεί, επίσημα, τμήμα κρατικής πολιτικής (πρόγραμμα και ανάπτυξη). Ο τουρισμός επεκτείνεται στις μεσαίες τάξεις κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου και στις πιο λαϊκές τάξεις από τον 2ο Παγκόσμιο και μετά.

Όσο οι δρόμοι ανοίγονται σε πιο μακρινές περιοχές, τόσο πιο μακριά μπορεί να πάει ο τουρίστας. Πάντοτε όμως κουβαλάει τα χαρακτηριστικά του Grand Tour (συγκεκριμένοι προορισμοί και δραστηριότητες, κοινή παιδεία και κουλτούρα, αναζήτηση του εξωτισμού κτλ.) Αυτό όμως που είναι ξεκάθαρο, είναι ότι ο τουρισμός των ελίτ προηγήθηκε του μαζικού τουρισμού. Εκτός της οικονομίας που γέννησε, ο τουρισμός συμμετέχει επίσης στη διαμόρφωση μίας συλλογικής συνείδησης γύρω από την φαντασίωση εκατομμυρίων ανθρώπων που αγωνιούν να εξισωθούν κοινωνικά με τις (προηγούμενες) ανώτερες τάξεις.

Ο τουρισμός στον Ελλαδικό χώρο από τον 20ο αιώνα

Ο τουρισμός στον Ελλαδικό χώρο ξεκινά στα τέλη του 19ου αιώνα, με ταξιδιώτες κυρίως Ευρωπαίους της αστικής τάξης που επισκέπτονταν περισσότερο περιοχές με ιστορικό και αρχαιολογικό ενδιαφέρον. Τα λίγα ξενοδοχεία που υπήρχαν τότε σε Αθήνα, Ναύπλιο, Κέρκυρα και λίγες ακόμα πόλεις, ήταν σε χέρια ιδιωτών χωρίς καμία επίσημη συμμετοχή του κράτους. Το 1929, με κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου, ιδρύεται ο Ε.Ο.Τ. (εθνικός οργανισμός τουρισμού και αργότερα έγινε «ελληνικός»). Οργάνωσε τα πρώτα διαφημιστικά προγράμματα, εξέδωσε έντυπα και τις πρώτες αφίσες σε δύο ξένες γλώσσες. Επίσης κατασκεύασε περίπτερα δίπλα σε αρχαιολογικούς χώρους και θέσπισε τις πρώτες τεχνικές προδιαγραφές των ξενοδοχείων. Το 1936 καταργήθηκε ο Ε.Ο.Τ. από το καθεστώς Ι. Μεταξά και έδωσε τη θέση του στο Υπουργείο Τύπου και Τουρισμού. Κατά την διάρκεια του 2ου παγκοσμίου πολέμου, το

1942 έχουμε την ανασύσταση του Ε.Ο.Τ και την σύνταξη του πρώτου συστηματικού προγράμματος ανάπτυξης του ελληνικού τουρισμού.

Μετά το πόλεμο, σε μια ρημαγμένη κοινωνία ξεκινά το 1948 η εφαρμογή του Σχεδίου Μάρσαλ, που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την αποκατάσταση του οδικού δικτύου και των συγκοινωνιών, την επισκευή των σιδηροδρομικών σταθμών και λιμανιών.

Ο τουρισμός θα αποτελέσει μια από τις βασικές προτεραιότητες για το Ελληνικό κράτος. Αυτή την θέση θα την υποστηρίξουν και θα εργαστούν συστηματικά οι αξιωματούχοι της αμερικάνικης κυβέρνησης. Σε συνέντευξη Τύπου τον Αύγουστο του 1949, ο κεντρικός υπεύθυνος για την εφαρμογή του Σχεδίου Μάρσαλ στην Ευρώπη Paul Hoffman δηλώνει ότι «η Ελλάδα θα έπρεπε να εγκαταλείψει τη στρατηγική της βιομηχανικής θεμελίωσης και να αντιμετωπίσει ρεαλιστικά το μέλλον της, εστιάζοντας στην ανάπτυξη τομέων όπως ο τουρισμός». Ωστόσο η προτεραιότητα αυτή θα παραμείνει σε επίπεδο προθέσεων μέχρι το 1952, χρονολογία λήξης της αμερικανικής χρηματοδότησης, η οποία αφορούσε κυρίως την αποκατάσταση παλαιότερων ξενοδοχείων στην Αθήνα, την Κέρκυρα και τη Ρόδο.

Από το '52 και μετά με μια συνεχή διαφημιστική καμπάνια, συμμετοχή σε πολλές εκθέσεις στο εξωτερικό, βελτίωση των συγκοινωνιών με πλοία, αεροπλάνα και οδικό δίκτυο, ανάδειξη αρχαιολογικών χώρων, κατάφερε η χώρα να προσελκύσει το ενδιαφέρον πολλών ταξιδιωτών κυρίως από την Ευρώπη. Μέσα σε 15 χρόνια οι αφίξεις τουριστών από το εξωτερικό αυξήθηκαν από 68.000 το 1951 σε 1.130.000 το 1966 και 3.899.083 το 1973. Οι κλίνες σε ξενοδοχεία όλων των τάξεων από 57.000 το 1961 σε 286.000 το 1980.

Οι κρατικές υποδομές σταδιακά, κυρίως από '65 και μετά, αρχίζουν να παραχωρούνται για ιδιωτική εκμετάλλευση. Αρχικά μέσα από την απελευθέρωση του τραπεζικού δανεισμού και στη συνέχεια μέσα από πολιτικές απευθείας χρηματοδότησης από το κράτος, άρχισαν να ξεφυτρώνουν ξενοδοχεία μικρά και μεγάλα, κάμπινγκ, κλαμπς, μπαρς, καζίνο, εστιατόρια, και ό,τι λαχταρούσε να δει ο τουρίστας – πελάτης.

Η χούντα βέβαια δεν έμεινε μακριά από αυτή την δραστηριότητα, αλλά συνέβαλε αρκετά στο να αναπτυχθεί ο μαζικός τουρισμός και να πάρει την σημερινή του εικόνα. Με τα θαλασσοδάνεια και τις παραχωρήσεις για να κατασκευαστούν κακόγουστα πολυώροφα ξενοδοχεία, χιονοδρομικά κέντρα, γήπεδα γκολφ και οργανωμένες πλαζ. Χαρακτηριστικά να πούμε ότι ο υπουργός τουρισμού επί χούντας Μιχάλης Μπαλόπουλος έκανε πτήσεις με ελικόπτερο και διάλεγε παραλίες που θα παραχωρηθούν για «τουριστική ανάπτυξη». Η χούντα με συντακτική πράξη το Νοέμβριο του '68, έδωσε στον Ε.Ο.Τ. το δικαίωμα ανάπτυξης και χρήσης των 12 αυτών παραλιών για 75 χρόνια. Κάτι που αναγνωρίστηκε με απόφαση του Αρείου Πάγου και 5 μήνες μετά την πτώση της χούντας. Η πράξη αυτή θα διατηρηθεί σε ισχύ από όλες τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης, έως ότου η κυβέρνηση Σημίτη αποφασίζει την «εμπορική αξιοποίηση» των τουριστικών ακινήτων σε παραλίες, από ιδιώτες.

Βλέπουμε λοιπόν ότι από την μεταπολεμική περίοδο ως και σήμερα, από τον πρώτο Καραμανλή, τους χουντικούς, τον Παπανδρέου και τώρα τον Τσίπρα, η κρατική πολιτική στην βιομηχανία του τουρισμού έχει συνέχεια, πάντα προβαλλόμενη ως η πιο αποτελεσματική και κερδοφόρα για την κοινωνία και τους πολίτες.

Ο τουρισμός ως βαλβίδα αποσυμπίεσης της καταπίεσης που προκαλεί η εργασία

Υπάρχει μια κοινή επιθυμία που διαπερνά αλλά και προϋποθέτει το σύγχρονο καπιταλιστικό τρόπο αναπαραγωγής. Όσοι ασπάζονται ή τουλάχιστον δεν πολύ-ενοχλούνται με

- ΕΝΘΕΤΟ -

Μιλιταρισμός & αντιμιλιταρισμός στην ισραηλινή κοινωνία

Με τον ομώνυμο τίτλο πριν από περίπου ένα χρόνο πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στην κατάληψη Ντουγγρού, με μέλος της οργάνωσης Unity στα πλαίσια αντιμιλιταριστικής καμπάνιας που οργανώθηκε από τη συνέλευση αναρχικών Λάρισας. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μία σύνθεση της απομαγνητοφώνησης της εισήγησης της συντρόφισσας, και των απαντήσεων που έδωσε η ίδια σε ερωτήσεις τόσο με αφορμή τις τοποθετήσεις των παρευρισκόμενων, όσο και έπειτα από μία σύντομη συνέντευξη από μέλη της άπατρις. Η ίδια εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στα Γιάννενα, στα Χανιά, στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, με τη σύμπραξη και οργάνωση συλλογικοτήτων για την άρνηση στράτευσης και τον αντιμιλιταρισμό.

(«Ξυπόλητο τάγμα», xupolutotagma.squat.gr, «Κανάιμα», kanaima.squat.gr, «Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης», olikiarnisi.espinblogs.net, «Συντονισμός για την ολική άρνηση στράτευσης»)

«**Γ**εια σας. Σήμερα ήρθα εδώ για να μιλήσω για την πιο στρατιωτικοποιημένη χώρα του πλανήτη.

«Καταρχάς θα ήθελα να ξεκαθαρίσω ότι όλα αυτά τα οποία γνωρίζω δεν είναι από μια ακαδημαϊκή πλευρά ή μέσα από βιβλία, αλλά τα γνωρίζω επειδή ζω στο Ισραήλ και είμαι δραστήρια στα κινήματα εκεί πέρα. Επίσης, αυτό που παρουσιάζω είναι μια οπτική από τη δικιά μου πλευρά και όχι από όλες τις πλευρές. Προφανώς υπάρχουν και άλλες.

«Είμαι μέλος της Unity, και είμαι εδώ για να την εκπροσωπήσω. Η Unity, που σημαίνει ενότητα, είναι μια αναρχοκομμουνιστική οργάνωση στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη. Δημιουργηθήκαμε το 2010 ως η πρώτη αναρχοκομμουνιστική οργάνωση που δρα σε όλο το γεωγραφικό φάσμα από τον ποταμό Ιορδάνη ως και τη Μεσόγειο.

«Στόχος μας είναι να συνδυάσουμε δυνάμεις και να ενώσουμε προσπάθειες με όλους όσους αποζητούν να δημιουργήσουν τον ελευθεριακό κομμουνισμό στην περιοχή. Επιθυμούμε να προωθήσουμε την επαναστατική διαδικασία εντός της οποίας δημοκρατικά συμβούλια και συνδικάτα, οργανώσεις και κομμούνες, οργανώσεις εργατών, φοιτητών και δασκάλων θα υιοθετούν την αρχή της αυτοδιαχείρισης, θα απορρίπτουν τον καπιταλισμό και το κράτος, και θα τα αντικαθιστούν προς όφελος μιας ελεύθερης κοινωνίας στη βάση των κοινών αναγκών. Καλούμε σε αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, την κατοχή και την αποικιοκρατία, τον σεξισμό και την πατριαρχία, τον ρατσισμό και κάθε είδους καταπίεση και εκμετάλλευση.

«Όσον αφορά την οργάνωσή μας, χρησιμοποιούμε το

όνομά μας σε 4 γλώσσες: Αραβικά, εβραϊκά, ρώσικα και αγγλικά. Αυτή η επιλογή αντικατοπτρίζει τη σημασία που αποδίδουμε στην κοινή δράση μεταξύ ανθρώπων που κατοικούν στην περιοχή μας, αλλά προέρχονται από διαφορετικές γλωσσικές ομάδες, θέλοντας να τονίσουμε τη διεθνιστική φύση αυτών των αγώνων, και να αναδείξουμε τη σημασία των σχέσεων και των συνεργασιών που μπορεί να υφίστανται μεταξύ χωρών χωρίς κανενός είδους σεβασμό στα γεωγραφικά σύνορα.

Κάποιες από τις ακτιβιστικές δράσεις τους:

- 1.σύντροφος καίει το φύλλο κατάταξης από το στρατό.
- 2.Πώληση του περιοδικού τους /σκετς δρόμου το μόνο που ήθελα ήταν ελευθερία λόγου (το πλακάτ που κρατά το άτομο) και ο φανταρος λείει φίλε ο εθνικισμός και ελευθερία λόγου δεν πηγαίνουν μαζί.
- 3.Διαδήλωση στη Δυτική όχθη μαζί με παλαιστίνιους.
- 4.Αποτελέσματα βίαιης δράσης αστυνομικού.

Σύντομη αναδρομή για την πολιτική κατάσταση στο Ισραήλ και την κατεχόμενη Παλαιστίνη

Το 1948, κατά τον πόλεμο της ανεξαρτησίας, η πολιτική του ισραηλινού στρατού περιλάμβανε την «εθελοντική εκκένωση», όπως την αποκαλούσαν, που στην ουσία ήταν η εκδίωξη των παλαιστινίων από τα χωριά τους, με κάποιους εξ αυτών να μην έχουν επιστρέψει ακόμα μέχρι σήμερα στις εστίες τους. Αυτοί οι παλαιστίνιοι έπρεπε τότε να φύγουν και να πάνε σαν πρόσφυγες σε κάποιες άλλες χώρες όπως η Ιορδανία, ο Λίβανος, η Συρία και η Αίγυπτος. Πολλοί εξ αυτών έμειναν για πολλά χρόνια πρόσφυγες. Χαρακτηριστικά οι Σύριοι που έρχονται ως πρόσφυγες στην Ελλάδα προέρχονται από οικογένειες παλαιστινίων που ήδη είχαν γίνει πρόσφυγες από το 1948. Όσοι από αυτούς παρέμειναν στις περιοχές που θεωρείται ότι ανήκουν στο Ισραήλ ήταν κάτω από στρατιωτικό νόμο και αυτό ίσχυε μέχρι το 1966. Ας σημειωθεί εδώ ότι οι παλαιστίνιοι δεν μπορούν

να αποκτήσουν το status του ισραηλινού πολίτη. Από τον νόμο αυτό εξαιρούνται οι οικισμοί των ισραηλινών εποίκων.

Το 1967, ξεσπά ο πόλεμος των έξι ημερών, όπου το Ισραήλ καταλαμβάνει τη Δυτική όχθη (ποταμός Ιορδάνης), την ανατολική Ιερουσαλήμ, τη Λωρίδα της Γάζας τα Υψίπεδα του Γκολάν και κάποιες ακόμα περιοχές. Το Ισραήλ ελέγχει έτσι όλα τα προϊόντα που μπαίνουν και βγαίνουν από τη Γάζα, κάτι που ισοδυναμεί με το ότι ελέγχει όλη την οικονομία της Γάζας.

Από το 1948 έχουν υπάρξει πάρα πολλοί πόλεμοι μεταξύ της ισραηλινής και της παλαιστινιακής πλευράς. Αυτοί οι πόλεμοι διεξήχθησαν μεταξύ κυβερνήσεων και είχαν ισχυρή βάση πάνω στα συμφέροντα της βιομηχανίας των όπλων, των γενικότερων συμφερόντων των Ηνωμένων Πολιτειών στη συγκεκριμένη περιοχή. Προσπαθώ με αυτά να περιγράψω μια διαδικασία, που ουσιαστικά ο πόλεμος ενδυναμώνει το ίδιο το κράτος ως ύπαρξη, το κάνει να είναι πιο αναγκαίο από τους ίδιους τους υπηκόους του, χρησιμοποιώντας τον φόβο και το μίσος ανάμεσα στους παλαιστίνιους και τους ισραηλινούς ως μέθοδος επίτευξης των παραπάνω.

Λίγα λόγια παραπάνω για την «Εθελοντική εκκένωση»

Μιλάμε για βιασμούς, εκτελέσεις, σκοτωμούς... Κανένας δεν γύρισε πίσω, και στους συγγενείς όσων πέθαναν σε άλλα μέρη του κόσμου δεν δόθηκε το δικαίωμα να τους φέρουν πίσω για ταφή. Μόνο οι άνθρωποι που διώχθηκαν από τα χωριά τους μέσα από το Ισραήλ είχαν το δικαίωμα να επιστρέφουν σε αυτά εντός της επικράτειας του. Αυτός ο πόλεμος αναφέρεται από τους παλαιστίνιους ως Νάκμπα, ο πόλεμος της καταστροφής, και έγινε με τέτοιο τρομακτικό τρόπο που ο κόσμος τείνει να τον προσομοιάζει με τον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων υπήρχαν περιπτώσεις που στρατιώτες μπήκαν σε χωριά 1500 ανθρώπων, λέγοντάς τους ότι πρέπει να φύγουν, κι αν δεν το έκαναν τα κατέστρεφαν ολοσχερώς. Σε κάποιο χωριό αποφασίστηκε να προστατεύσουν το χωριό και να πάρουν όπλα για να αμυνθούν. Σε αυτή τη συμπλοκή σκοτώθηκε ένας ισραηλινός στρατιώτης. Τα αντίποινα του στρατού ήταν 15 άτομα να δεθούν και να εκτελεστούν επί τόπου, πολλές γυναίκες να βιαστούν και το χωριό να καταστραφεί εντελώς, οπότε και οι κάτοικοι έφυγαν αναγκαστικά. Οι περισσότεροι ήταν αγρότες που δούλευαν εκεί πολλά χρόνια και αναγκάστηκαν να πάνε σε γειτονικά κράτη (Αίγυπτος, Ιράν, Ιορδανία) τα οποία στην αρχή του πολέμου ήταν υποτιθέμετα στο πλευρό των παλαιστινίων, αλλά γρήγορα αυτό έπα-

ψε. Εν τέλει όταν αυτοί οι άνθρωποι πήγαν ως πρόσφυγες στα γειτονικά κράτη, δεν τους έδωσαν ποτέ δικαιώματα πολίτη, αλλά τους κρατούσαν σε μια πολύ συγκεκριμένη κατάσταση πρόσφυγα για ολόκληρες γενεές.

IDF (Israeli Defense Forces) Ισραηλινές Δυνάμεις Άμυνας

Στο Ισραήλ ισχύει η υποχρεωτική εθνική στρατιωτική θητεία. Τα είδη θητείας περιλαμβάνουν από μάχιμες μονάδες ως μεταφορές, από βοηθητικές δραστηριότητες μέχρι εκπαίδευση και κατασκοπεία. Για τους άντρες δύο χρόνια και 8 μήνες και για τις γυναίκες 2 χρόνια. Υπάρχει η πιθανότητα κλήσης για πρόσθετη εφεδρική θητεία (επί πληρωμής), κάτι που για τον αντρικό πληθυσμό είναι υποχρεωτικό.

Η κατάταξη αφορά όλους τους ισραηλινούς πολίτες άνω των 18 ετών που είναι εβραίοι, δρούζοι ή καυκάσιοι. Άραβες πολίτες του Ισραήλ δεν έχουν υποχρέωση για κατάταξη. Άλλου είδους αποκλεισμοί εφαρμόζονται με διάφορα άλλα θρησκευτικά, παθολογικά ή ψυχολογικά κριτήρια.

Ισότητα στον στρατό

Οι γυναίκες στον στρατό μπορούν να φτάσουν μέχρι το βαθμό του διοικητή τάγματος, κάτι που σημαίνει ότι δεν μπορούν να μουν σε θέσεις υπεύθυνες για τη λήψη αποφάσεων ή του αρχηγού στο στρατό. Άνθρωποι που έχουν φτάσει σε υψηλά κλιμάκια στο στρατό μπορούν να φτάσουν και σε υψηλά κλιμάκια στην κοινωνία. Επιπλέον, λόγω της κατάστασης υπάρχουν πολύ περισσότεροι στρατιώτες από αυτούς που πραγματικά χρειάζεται ο στρατός. Οπότε πολλές γυναίκες που κατά τη θητεία τους είναι σε διοικητικές θέσεις, φτιάχνουν καφέδες, απαντάν τηλεφωνα και τέτοια πράγματα. Εξαιτίας της βαθιάς πατριαρχικής δομής στον ισραηλινό στρατό υπάρχουν πολλές σεξουαλικές επιθέσεις που πραγματοποιούνται στο εσωτερικό του. Είναι ένα περιβάλλον εχθρικό τόσο για τις γυναίκες όσο και για την gay κοινότητα. Το Ισραήλ προσπαθεί να ξεπλυθεί κατά μία έννοια, θέλοντας να φαίνεται ότι είναι ένα ελεύθερο κράτος και γι' αυτό δίνει δικαιώματα σε γυναίκες και gay άτομα για να τραβήξει την προσοχή μακριά από αυτή την κατάσταση. Ήδη είναι κυρίαρχη η αντίληψη στην κοινωνία ότι η ισότητα των δύο φύλων επιτυγχάνεται στο πεδίο της ισότιμης συμμετοχής στο στρατό, με φεμινιστικές ομάδες και μίντια να κάνουν προσπάθειες υπέρ αυτής της αντίληψης. Ο δρόμος που θα οδηγήσει στην ισότητα των δυο φύλων είναι μέσα από την ισότητα στον στρατό. Αυτή η προσέγγιση όμως για εμάς σαν οργάνωση, οδηγεί σε μια μη ισότιμη κοινωνία στην πραγματικότητα. Ο στρατός είναι εκείνο το σώμα που διατηρεί την πατριαρχική οργάνωση της κοινωνίας, προβάλλοντας το πρότυπο της κυριαρχίας του ευρωπαϊού άντρα.

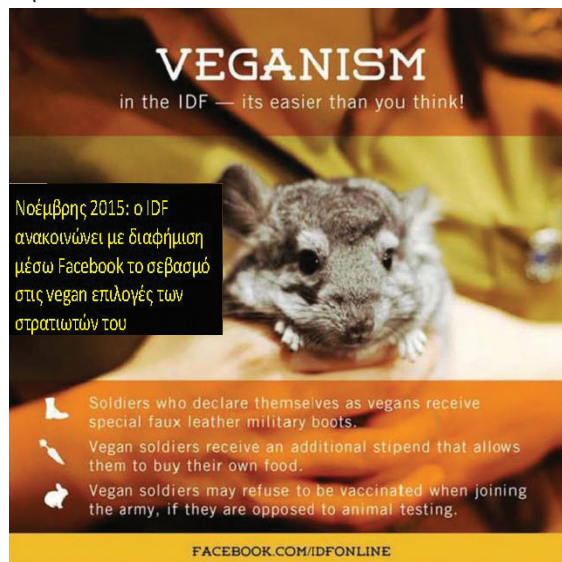
Στις θέσεις των πιλότων αλλά και όσων υπηρετούν στις μυστικές υπηρεσίες είναι εβραίοι άντρες με ευρωπαϊκή καταγωγή. Στις πιο επικίνδυνες θέσεις του στρατού, όπως αυτές που είναι πιο κοντά στα check point ή σε σημεία συγκρούσεων, θα βρεις εβραίους από άλλες περιοχές. Έτσι, ο στρατός προωθεί και αυτή την ευρωπαϊκοκεντρική και πατριαρχική αντίληψη, κάτι που ισχύει και στην περίπτωση όσων παίρνουν θέσεις υψηλές μετά τον στρατό στην πολιτική σκηνή.

Χαρακτηριστικά (και μέσα από ένα διαφημιστικό βίντεο που προβλήθηκε κατά την εκδήλωση), φαίνεται αυτή η προσπάθεια από τα μίντια. Μία πιο σκουρόχρωμη γυναίκα κατώτερης τάξης χορεύει γεμάτη θαυμασμό σε ρυθμούς Bollywood για την καρδιά ενός πιο ανοιχτόχρωμου άντρα σε ένα σκηνικό γεμάτο όπλα και φαντασμαγορικούς νέους πυραύλους. Η αδύναμη κατώτερης τάξης και η πιο σκουρόχρωμη γυναίκα που αναζητά την ασφάλεια και την

προστασία από αυτό το πρότυπο άντρα, το οποίο φυσικά συνοδεύει την ισχύ του με το πρεστίτζ του δυνατού, όμορφου και πολεμοχαρή.

Η θέση των γυναικών στην κοινωνία είναι στα ίδια επίπεδα, φέρνοντας μπροστά το γενικότερο θέμα της εκμετάλλευσης. Πληρώνονται λιγότερο και στο εργοστάσιο, στο γραφείο -ακόμα και σε μη θρησκευόμενους χώρους- υπάρχει πολύ συντηρητισμός. Για την κοινότητα Lgbtqi, η κατάσταση μέσα στον στρατό είναι επίσης ένας αντικατοπτρισμός της κοινωνίας. Λόγω της πατριαρχίας, τα μοντέλα του μάτσο ανδρισμού θέλουν να ελέγξουν μέσω μπουλινγκ, στα ίδια τα δωμάτια.

Ο στρατός προσπαθεί επίσης να είναι υποστηρικτικός στις vegan συνήθειες. Για παράδειγμα, όσοι είναι vegan μπορούν να προμηθευτούν μπότες για ρουχικό εξοπλισμό που είναι από συνθετικά υλικά και όχι από μαλλί, όπως και ο μίαντας από τα όπλα τους. Στο συσσίτιο υπάρχει φαγητό Vegan και παίρνουν εξτρά χρήματα για να αγοράσουν φαγητό Vegan. Η ειρωνεία σε όλο αυτό είναι ότι υποθετικά ο ισραηλινός στρατός υποστηρίζει τα δικαιώματα των vegan και τα προβλήματα που απασχολούν τον πρώτο κόσμο, την ίδια στιγμή που καθημερινά δημιουργεί προβλήματα τύπου τρίτου κόσμου. Και κρατώντας περίπου 3.5 εκατομμύρια ανθρώπους κάτω από κατοχή και καταστολή, αρνούμενος ουσιαστικά από αυτούς βασικά ανθρώπινα δικαιώματα.

Εικόνα που δημοσιεύτηκε στον επίσημο ιστοντεντικό σύνδεσμο του στρατού. Το 2015 τον Ιούλιο τέτοιου είδους ποστάρια γέμισαν το facebook συνοδευόμενα με τη φράση «το να είσαι Vegan είναι επιλογή ώστε ο βαθμός της επιλογής αυτής είναι υποχρέωσή μας». Εντάσσονται όλα αυτά στην προσπάθεια δημιουργίας ενός καλού προφίλ μέσα στην κοινωνία αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο

Ισραηλινή πολεμική βιομηχανία

Η αναφορά στη βιομηχανία πολέμου γίνεται γιατί είναι ουσιαστικά το όχημα του καπιταλισμού, αφού φαίνεται καθαρά η αδιάτηρη σχέση ανάμεσα στον στρατό, την ακαδημαϊκή πορεία, την πολιτική σκηνή και το μάρκετινγκ. Υπάρχει μια καπιταλιστική πτυχή γύρω από την κατοχή, γιατί μέσω αυτής εν τέλει όλα τα κοινωνικά μέσα της παλαιστινιακής περιοχής ελέγχονται από το κράτος. Αυτό από μόνο του είναι κερδοφόρο, με φτηνούς εργαζόμενους προς εκμετάλλευση να αναγκάζονται να δουλέψουν παράνομα, και άρα με πιο χαμηλούς μισθούς.

Το Ισραήλ, πουλάει όπλα στο 80 % του πλανήτη. Σε μεγάλες και δυνατές χώρες όπως οι ΗΠΑ, η Ρωσία, η Ινδία αλλά και σε όλη την Ευρώπη. Ενώ είναι μια πάρα πολύ μικρή χώρα ανάμεσα σε Ασία και Αφρική, έχει επιρροή σχεδόν παντού, στρατιωτικοποιεί τον κόσμο, εξαγεί μιλιταρισμό.

Το 2004 η Ελλάδα αγόρασε τεχνολογικό-πολεμικό εξοπλισμό πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, και πολύ πρόσφατα τρία πολύ μεγάλα πολεμικά πλοία. Το 2009, η

Τουρκία αγόρασε τεχνολογία πολέμου 320 εκατομμυρίων δολαρίων. Μέχρι σήμερα το Ισραήλ πουλάει και στην Τουρκία και στην Ελλάδα, που πιθανόν να έχουν και πόλεμο μεταξύ τους. Αυτό συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις, να πουλάει δηλαδή το Ισραήλ όπλα σε χώρες που πιθανόν να έρθουν σε πόλεμο μεταξύ τους (όπως π.χ. Ρωσία και Ουκρανία, Βόρειο και Νότιο Σουδάν). Όλα αυτά τα ποσοστά τα αναφέρουμε για να δείξουμε το πόσο σημαντική είναι η πολεμική βιομηχανία για την οικονομία του Ισραήλ.

Εδώ είναι ο χάρτης όπου το Ισραήλ πουλάει όπλα, ο οποίος δεν είναι ανανεωμένος-πουλάει σε περισσότερες χώρες όπλα.

Ο στρατός και η στρατιωτική θητεία ως βατήρας κοινωνικής ανέλιξης και μέσο μάρκετινγκ.

Αυτοί που διοικούν τις επιχειρήσεις και οι μεγάλοι μάνατζερ είναι πρώην στρατηγούς, άνθρωποι που υπηρέτησαν σε υψηλές μονάδες στον στρατό διοίκησης και υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί. Από τον κυβερνητικό συνασπισμό, περίπου το 80% των μελών έχει υπηρετήσει σε υψηλόβαθμες θέσεις στον στρατό.

Πολλές φορές ο στρατός του Ισραήλ και πόλεμοι που διεξάγονται χρησιμοποιούνται ως ένα μέσο μάρκετινγκ για τα όπλα. Με την έννοια ότι αυτά τα όπλα χρησιμοποιούνται για πρώτη φορά σε πολέμους, όπως στη Γάζα, στον Λίβανο, στη Δυτική Όχθη. Κατόπιν αυτοί που τα πουλάνε λένε ότι αυτά τα όπλα είναι δοκιμασμένα και αποτελεσματικά, οπότε συμφέρει να τα αγοράζετε.

Στην εξέγερση του 2008, όταν η ελληνική αστυνομία ξέμεινε από δακρυγόνα, η ισραηλινή την προμήθευσε δωρεάν με νέα δακρυγόνα.

Η αμυντική δαπάνη του Ισραήλ περιλαμβάνει άμεση στρατιωτική βοήθεια από της ΗΠΑ, η οποία ανήλθε το 2008 στα \$2.38 δις (SIPRI 2008) με τη συνθήκη/ειρήνη της Στοκχόλμης. Το 2008, το Ισραήλ ξόδεψε πάνω από \$14 δις στις ένοπλες δυνάμεις (\$1.926 κατά κεφαλήν), εκτοξεύοντας το στην 1η θέση μεταξύ των αναπτυγμένων χωρών με το μεγαλύτερο ποσοστό στρατιωτικών δαπανών σε σχέση με τον εθνικό προϋπολογισμό.

Το 2009, ακόμα 0,4 δις προστέθηκαν για να αντιμετωπιστούν, όπως δικαιολογήθηκε, οι απειλές από το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, το μεγαλύτερο συνολικό ποσό που δαπανήθηκε για ασφάλεια στην ιστορία του Ισραήλ.

Εκπαίδευση και Στρατός στο Ισραήλ Μιλιταριστική προπαγάνδα στο εκπαιδευτικό σύστημα

Στο Ισραήλ υπάρχει το κοινό σχολείο που είναι δημόσιο, όπου διδάσκονται θρησκευτικά, αλλά δεν έχει θρησκευτικό χαρακτήρα, όπως π.χ. το εβραϊκό σχολείο. Υπάρχουν διάφορα άλλα σχολεία, που λόγω θρησκείας χωρίζονται τα αγόρια με τα κορίτσια, ή είναι χωριστά οι μουσουλμάνοι ή οι άραβες, και κάποια που διδάσκουν και τις δυο θρησκείες.

Ήδη όμως από το νηπιαγωγείο μαθαίνουμε για τους στρατιώτες, για τους πολέμους και τους κινδύνους που διατρέχει το Ισραήλ. Τα μικρά παιδιά αναφέρονται στους

► στρατιώτες ως ήρωες, και θέλουν να τους μοιάσουν. Μαθαίνουμε για το ολοκαύτωμα και μαθαίνουμε ότι σαν έθνος βρισκόμαστε διαρκώς σε κίνδυνο από άλλα έθνη. Αναφέρονται στον στρατό σαν την μόνη λύση για αυτό το πρόβλημα, που όμως σαν πρόβλημα δεν παρουσιάζεται σαν να τελειώνει κάπου. Κομμάτι αυτής προπαγάνδας είναι αυτό που αποκαλείται στρατιωτική εμπειρία και αφορά τη δεύτερη τάξη του λυκείου. Οι έφηβοι 15-16 χρονών για μια εβδομάδα βιώνουν τη στρατιωτική εμπειρία. Στο σχολικό

βιομηχανίες όπλων νέα προϊόντα για πώληση και εξαγωγή σε άλλες χώρες.

Μεγάλο τμήμα της Έρευνας & Ανάπτυξης για λογαριασμό του στρατού πραγματοποιείται από ιδιωτικές εταιρίες και εκπαιδευτικά ιδρύματα κατά μόνος ή σε συνεργασία ακόμα και με τον ίδιο τον στρατό.

Στήριξη ισραηλινών στρατιωτών Διακρίσεις εις βάρος παλαιστινίων φοιτητών

Πανεπιστήμια και ακαδημαϊκά ινστιτούτα παρέχουν ειδική μεταχείριση και πολλά προνόμια σε φοιτητές που είναι στρατιώτες, πρώην στρατιώτες και έφεδροι.

Διάφοροι στρατιώτες που αποφασίζουν μετά τη θητεία τους να συνεχίσουν την πορεία τους στο στρατό παίρνουν ειδική στήριξη στο πανεπιστήμιο (υποτροφίες, οικονομικά προνόμια), καθώς η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι επί πληρωμή στο Ισραήλ.

Η στήριξη από μόνη της λοιπόν, αποτελεί διάκριση για όσους δεν κατατάσσονται, π.χ. Παλαιστίνιοι πολίτες του Ισραήλ. Τα ακαδημαϊκά ινστιτούτα είναι πολύ περήφανα που υποστηρίζουν τους στρατιώτες.

Ο σύλλογος απόφοιτων του πανεπιστημίου Χάιφα χρησιμοποίησε φωτογραφία φοιτητή με στρατιωτική στολή, στα πλαίσια της καμπάνιας συλλογής χρημάτων για την καμπάνια «Επιχείρηση προστατευτική Αιχμή» (Γάζα 8 Ιούλη -26 Αυγούστου 2014)

Συμμετοχή του στρατού στην εκπαίδευση

PUM: ακαδημία του ισραηλινού στρατού για την εκπαίδευση αξιωματικών και προσωπικού διοίκησης.

Από το 1969 η εκπαίδευση στο PUM αποκτά ακαδημαϊκή πτυχή, πρώτα υπό το Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ και μετά υπό το Εβραϊκό Πανεπιστήμιο.

Σαν τμήμα των σπουδών, οι πιλότοι της πολεμικής αεροπορίας αποκτούν bachelor από το Πανεπιστήμιο Ben Gurion με σπουδές ενός έτους, αντί για 3 χρόνια που απαιτείται κανονικά.

Οι εκπαιδευόμενοι καπετάνιοι του ισραηλινού πολεμικού ναυτικού -ένα από τα πιο φημισμένα προγράμματα του ισραηλινού στρατού- αποκτούν bachelor από το πανεπιστήμιο της Χάιφα.

Υψηλόβαθμοι αξιωματικοί στα Ισραηλινά πανεπιστήμια

Όπως και σε άλλα πεδία της κοινωνικής ζωής, έτσι και στα πανεπιστήμια αποδέχονται στην κοινότητα των καθηγητών πρώην μέλη των δυνάμεων ασφαλείας, χωρίς να δίνουν σημασία στις προβληματικές πτυχές των πράξεών τους στις προηγούμενες θέσεις εργασίας. Αυτές οι ανακηρύξεις καθηγητών μοιάζουν πολύ φυσιολογικές στο ισραηλινό πλαίσιο αναφοράς.

Ταξικοί αγώνες, διεκδικήσεις και κοινωνική πραγματικότητα

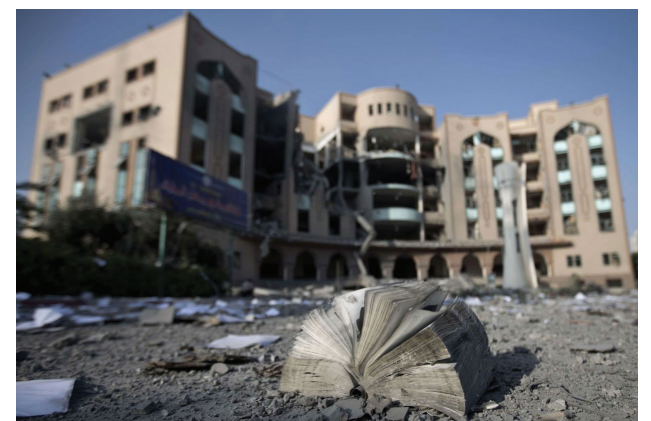
Ειδικά στη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ οι ταξικοί αγώνες και οι συγκρούσεις είναι καθημερινοί. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο στρατός και το οχήματα, τανκς, όπλα βρίσκονται συνεχώς στους δρόμους και αυτό σημαίνει ότι εμπλέκονται στην καθημερινή ζωή τους, είναι η ρίζα της καθημερινότητάς τους εκεί.

Η αντίδραση σε όλα αυτά είναι από παλαιστίνιους, ακόμα και πολύ νεαρές ηλικίας, που προσπαθούν να εμπλακούν σε διαδικασίες αντίδρασης. Πετούν πέτρες στους στρατιώτες ως μια ξεκάθαρη εναντίωση στην καταπίεση από τον στρατό. Εκεί, απεργίες και κοινωνικά κινήματα, αναρχικοί και αριστεροί δεν υπάρχουν ακριβώς πολύ οργανωμένα, και θεωρώ ότι αυτά είναι πράγματα που ανήκουν σε προνομιούχους όπως εμάς. Γιατί εμείς για παράδειγμα μπορούμε να μοιραστούμε τη φωνή μας, αλλά αυτοί δεν έχουν φτάσει σε αυτό το επίπεδο, γιατί για αυτούς άλλα πράγματα είναι πιο σημαντικά. Κατά ένα τρόπο εγώ πρέπει να υποτάσσομαι στον αγώνα εναντίον αυτού που ορίζει η πραγματικότητα μου.

Στο Ισραήλ υφίστανται κοινωνικοί αγώνες αλλά απασχολούνται με τα συμπτώματα και όχι με τη ρίζα των προβλημάτων.

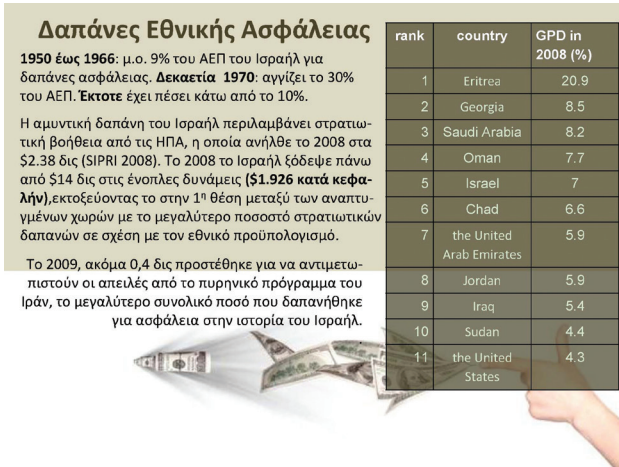
Από την επίσημη σελίδα facebook του Πανεπιστημίου της Χάιφα. Ο Πύργος Eshkol φωταγωγημένος ως σημαία του Ισραήλ. Η διοίκηση δήλωσε: «για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στους ισραηλινούς στρατιώτες που συμμετείχαν στην επίθεση στη Γάζα τον Ιούλιο-Αύγουστο 2014») κατά τον πόλεμο του Αύγουστου το 2014 και την επιχείρηση αμυντική ασπίδα.

Τα Ισλαμικό Πανεπιστήμιο της Γάζα στις 2 Αυγούστου 2014, μετά το βομβαρδισμό από τον ισραηλινό στρατό

Πρώτα από όλα, υπάρχει ένας ξεκάθαρος διαχωρισμός ανάμεσα στους πληθυσμούς: Εβραίοι, δρούζοι, καυκάσιοι μουσουλμάνοι και διάφορες θρησκευτικές ομάδες στις πόλεις και στα χωριά. Άλλα στην Ιερουσαλήμ ο διαχωρισμός είναι πλέον ξεκάθαρος. Υπάρχει δηλαδή η εβραϊκή και η αραβική πλευρά. Ακόμα, στην Χάιφα υπάρχουν πληθυσμοί περισσότερο αναμειγμένοι, αλλά και λόγω της εκπαίδευσης υπάρχουν διαχωρισμοί λόγω κάποιων θρησκευόμενων ανθρώπων.

Ένα θέμα για παράδειγμα που καταπιάνονται τα μίντια είναι το ζήτημα της στέγης. Η αγορά κατοικίας είναι πολύ ακριβή (περίπου 250.000 ευρώ). Ο κόσμος παραπονιέται για την οικονομική κατάσταση, αλλά εκεί ο μισθός είναι πιο μεγάλος από ότι στην Ελλάδα. Αυτό βέβαια πρέπει

1950 ως 1966: μ.ο. 9% του ΑΕΠ του Ισραήλ για δαπάνες ασφάλειας. Δεκαετία 1970: αγγίζει το 30% του ΑΕΠ. Εκτοτε έχει πέσει κάτω από το 10%.

που τους πάει στη στρατιωτική βάση, τα παιδιά είναι πολύ ενθουσιασμένα και ανυπομονούν να φορέσουν περήφανα τη στολή. Ο διοικητής δίνει εντολές για το πώς πρέπει να σταθούν. Δίνουν τον όρκο που λέει «είμαι υποχρεωμένος να είμαι πιστός στο κράτος του Ισραήλ και αποδέχομαι την υποχρέωση αυτή με βάση το σεβασμό στην ανθρωπινή ζωή». Όλοι πάνε σε αυτή την εκδρομή. Δίνουν βραβεία-πτύχια στους καλύτερους στρατιώτες της εβδομάδας και μεταξύ των μαθητών αυτό θεωρείται μεγάλη τιμή.

Εδώ γινόταν παράλληλα προβολή ενός βίντεο «Από το ολοκαύτωμα στην αναγέννηση», που φτιάχνει το σχολείο και οι ίδιοι οι μαθητές. Το κλίμα θυμίζει την αντίστοιχη δική μας πενήντημερη εκδρομή, με χαρούμενες μουσικές και γελαστά παιδιά. Οι μαθητές παραβιάζουν τον κανόνα του ότι μπορείς να δίνεις το χέρι, αλλά απαγορεύεται να αγκαλιάζεις στις στρατιωτικές βάσεις και μεταξύ άλλων δηλώνουν:

«Έχει πολύ πλάκα, είναι η καλύτερη εμπειρία που είχα στη ζωή μου». «Θέλω να αποκτήσω αυτή την εμπειρία να κρατάς όπλο, ανυπομονώ να δω πώς είναι να πυροβολάς κάποιον». «Το να είσαι στρατιώτης είναι κάτι συναρπαστικό, μια πανέμορφη εμπειρία ζωής που όλοι θα ήθελαν να τη ζήσουν. Αυτή είναι η πατρίδα μας, δεν έχουμε άλλη χώρα».

Η στάση λοιπόν της νεολαίας και των φοιτητών στην ισραηλινή εβραϊκή κοινότητα είναι ότι δεν αμφισβητούν και δεν τους νοιάζει. Συμμετέχουν για παράδειγμα με τόσο πάθος σε αυτή τη στρατιωτική σχολική εκδρομή, και το κάνουν γιατί πρέπει ή γιατί απλώς είναι το ίδιο φυσιολογικό όπως το να πας σχολείο. Έτσι πας στον στρατό, κάνεις οικογένεια, πεθαίνεις. Μέσα στο πατριωτικό αυτό κλίμα ισχύει το ότι «μας νοιάζει να προστατεύουμε την πατρίδα μας, μας φαίνεται λάθος ο πόλεμος αλλά πρέπει να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας, δεν έχουμε άλλη επιλογή, αλλιώς δεν υπάρχει ασφάλεια».

Έρευνες και ανάπτυξη ακαδημαϊκών ινστιτούτων στην υπηρεσία του στρατού

Οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας αυξάνουν την εξάρτηση τους από τεχνολογικά μέσα, που επιτρέπουν τη συνέχιση της κατοχής με μείωση του ανθρωπίνου δυναμικού και μειωμένη κυβερνητική υποστήριξη.

Τεχνολογικά επιτεύγματα προσφέρουν στις ισραηλινές

► να πούμε ότι αφορά την προνομιά τάξη. Η οργάνωσή μας βλέπει τα ζητήματα ανισότητας αυτά από ταξική βάση. Αναδεικνύοντας την αποικιοκρατία, την κατοχή, τον έλεγχο από μια μικρή πληθυσμιακή ομάδα προς τους πολλούς, και το ότι ο κοινωνικός αγώνας αφορά κοινούς αγώνες για όλη την εργατική τάξη. Στα εδάφη του Ισραήλ, συμπεριλαμβανόμενων των κατεχόμενων, οι περισσότεροι δεν αποτελούν υπηκόους της χώρας. Υπάρχουν παλαιστίνιοι και μετανάστες από Ερυθραία και Σουδάν. Από Ασία υπάρχουν πολλοί οικονομικοί μετανάστες, όπως από την Ταϊλάνδη. Όλες αυτές οι ομάδες πληθυσμιακά είναι μεγαλύτερες από τους εβραίους υπηκόους και οι περισσότερες ζουν στη φτώχεια, χωρίς παροχή νερού, ιατρική περίθαλψη, σε ακατάλληλες κατοικίες. Κάποιοι από αυτούς καταφέρνουν να πάρουν τον κατώτατο μισθό με την εργασία τους. Βάσει νόμου ο μισθός αυτός είναι ακόμα χαμηλότερος από τον αντίστοιχο για τους υπηκόους του κράτους. Αναγκάζονται να δουλεύουν παράνομα με τις πιο άθλιες εργασιακές συνθήκες.

Μίντια στο Ισραήλ

Προφανώς είναι και αυτά υπό τον έλεγχο του κράτους, και δύσκολα ακούγονται οι διαφορετικές φωνές. Υπάρχουν πολλές οργανώσεις για τα δικαιώματα των γυναικών, και μαζεύουν πολλά λεφτά μέσω πιο εναλλακτικών μίντια. Θέλουν να τραβήξουν πολύ κοινό, οπότε δεν μπορούν να είναι ριζοσπαστικά. Αυτό επειδή φοβούνται πιθανές διώξεις μέσω νόμου που διώκει οργανώσεις, που ως σκοπό τους έχουν το «κακό» του Ισραήλ. Υπάρχουν κάποιες μικρές ομάδες στο Ισραήλ που προσπαθούν να μεταφέρουν τα νέα από τα παλαιστινιακά μέσα ενημέρωσης, και το μεταφράζουν στα εβραϊκά, καθώς αποτελούν γεγονότα και υλικό που δεν θα το δεις ποτέ στα ισραηλινά κανάλια, λόγω του κρατικού ελέγχου. Από εναλλακτικά μίντια υπάρχει το Social tv, το οποίο είναι κάπως αυτοοργανωμένο, διαχωρισμένο από τα κυρίαρχα μέσα, αλλά όχι ιδιαίτερα δημοφιλές. Υπάρχουν και άλλα γκρουπ αριστριστών στο διαδίκτυο, με πολλά άρθρα στα αγγλικά, πολύ facebook, αλλά και εκεί υπάρχει ο φόβος του να μιλήσεις ενάντια στο κράτος.

Το περιοδικό μας είναι στα εβραϊκά, αλλά στο ιντερνέτ υπάρχουν άρθρα και σε άλλες γλώσσες (ρωσικά, αραβικά, αγγλικά). Είναι δύσκολο να φτάσει σε πολύ κόσμο, λόγω οικονομικών δυνατοτήτων. Το κοινό μας είναι άνθρωποι που ήδη έχουν κάποια σύνδεση στους κοινούς αγώνες, και είναι εξοικειωμένοι με τις ιδέες μας. Οι ιδέες μας δεν είναι κάτι το κοινότυπο για την ισραηλινή κοινωνία, και από την άλλη πλευρά υπάρχουν ομάδες δεξιές που μπορούν να διαδίδουν ευκολότερα τον λόγο τους, να βάζουν τη δίκη τους ατζέντα στο δημόσιο χώρο, να κάνουν μεγαλύτερες εκδηλώσεις και να είναι πιο διεισδυτικοί. Υπάρχει και μια εφημερίδα που χρηματοδοτείται από τον στρατό, και διανέμεται δωρεάν για την προπαγάνδα υπέρ του.

Εξαιτίας των όρων που έχουμε, δεν έχουμε μεγάλη επιρροή στην κοινωνία. Παρόλα αυτά, είναι κάτι που προσπαθούμε και μέσω του περιοδικού αυτού, ώστε να στραφεί το αντιμιλιταριστικό κίνημα σε μια πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση, και να διεξαχθούν αγώνες πιο αιχμηροί...

Άρνηση στράτευσης στο Ισραήλ

Ένα από τα ζητήματα που θέλω να θίξω είναι η κατάσταση μέσα στην ισραηλινή κοινωνία, πράγματα με τα οποία ο διεθνής τύπος δεν καταπιάνεται. Επειδή ο μιλιταρισμός στο Ισραήλ δεν είναι αυθύπαρκτος, ένας από τους στόχους της εκδήλωσης είναι να προωθηθούν κοινοί αγώνες αρνητών, να έρθουν σε επαφή με άλλους αρνητές στην Ελλάδα, να διαδώσουν την ιδέα του να είμαστε αρνητές κάθε στρατού.

Σχετικά με τις πολιτικές διώξεις που μπορεί να αντιμετωπίσουμε, ενώ είμαστε οργάνωση, ταυτόχρονα είναι και κάπως ατομικό το επίπεδο των διώξεων, γιατί στο μοντέλο που ακολουθούν σε περίπτωση καταστολής στο ποιος είναι υπεύθυνος, η απάντηση, ο νόμιμος χειρισμός δηλαδή, είναι ότι ή όλοι είναι υπεύθυνοι ή κανένας. Δεν έχουμε ζητήσει την άδεια για να υπάρχουμε ως οργάνωση (από τις λίγες). Μας έχουν συλλάβει πολλές φορές. Και έχουμε ένα συνεχές πάρε-δώσε με την αστυνομία με συλλήψεις και απελευθερώσεις, καθώς επίσης υπάρχουν ζητήματα που δεν μπορούν να ειπωθούν δημόσια.

Σχετικά με την αντίδραση της τοπικής κοινωνίας ή του στενού οικογενειακού κύκλου όταν τους ανακοινώνεις ότι θα είσαι αρνητής, μέσα από την προσωπική μου ιστορία αντικατοπτρίζεται η κατάσταση πολλών. Η διαδικασία στράτευσης ξεκάνει στα 16 χρόνια. Τότε αποφάσισα να μην πάω στον στρατό, και οι συμμαθητές μου δεν το εκτίμησαν ιδιαίτερα αυτό. Είχα προβλήματα με την οικογένειά μου, π.χ. ότι δεν θα με βλέπουν πια ως κόρη τους. Η άρνηση στον στρατό, η πράξη μου αυτή, θεωρείται ως πράξη προδοσίας, καθώς οι περισσότερες οικογένειες είναι πατριωτικές. Οι περισσότεροι φίλοι μου όμως ήταν αριστεροί και ακτιβιστές, κι έτσι είχα μια υποστήριξη από αυτούς. Έκτοτε, η κριτική που ακούω όταν τους λέω ότι δεν πάω στον στρατό είναι πολύ αυστηρή: «Είναι προδότρια, βαριέται, λουφάει, εκμεταλλεύεται τους άλλους που δίνουν τη ζωή τους για αυτή, και εκείνη δεν κάνει το αντίστροφο για αυτούς». Υπήρχαν ακόμη επιθέσεις από ακραία συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας και παρακρατικούς, αλλά και για αυτά δεν είναι δυνατόν να επεκταθώ.

Στο Ισραήλ δεν εξαγοράζεται η θητεία. Δεν μπορούν, ούτε κάτω από το τραπέζι, αλλά ούτε και -αντιστοίχως με την ελληνική κατάσταση- με γνωριμίες κλπ να φτάσουν σε υψηλόβαθμες θέσεις.

Σχετικά με τις διώξεις, αν αρνηθείς πας φυλακή, που είναι από 2-8 μήνες, ακόμα και μέχρι 2 χρόνια, και εξαρτάται από το αν είσαι συνεργάσιμος μέσα στη στρατιωτική φυλακή, και πόση δημοσιότητα θα πάρει η όλη δράση. Η Τάνια Γκόλαν για παράδειγμα, ως ολική αρνήτρια δεν είναι στη φυλακή λόγω γραφειοκρατικής διαδικασίας, αλλά δεν μπορεί να φύγει από τη χώρα, και αν τη σταματήσει η αστυνομία, θα πάει κατευθείαν φυλακή.

Αυτοί που έχουν αρνηθεί ολικά το στρατό είναι πολύ λίγοι, και για τους ολικούς αρνητές η ζωή είναι πιο δύσκολη και μένουν περισσότερο στη φυλακή. Σου δίνουν κάποιες άδειες για να δεις συγγενείς, αλλά το να είσαι στη φυλακή για ένα τέτοιο ζήτημα η αλήθεια είναι πως είναι λιγότερο δύσκολο από άλλες περιπτώσεις. Τέλος, όταν εκτίσεις την ποινή σου, παίρνεις απολυτήριο από τον στρατό, που επειδή πρέπει να βρουν έναν τρόπο να σε κατατάξουν κάπου, συνήθως σε βάζουν στους «ανίκανους».

Είναι εύκολο να μην πας στον στρατό αν δεν επικαλεστείς πολιτικούς λόγους. Νόμιμοι τρόποι υπάρχουν διάφοροι, όπως το αντίστοιχο I5, που ο ίδιος ο στρατός δίνει τη διέξοδο της τρέλας, ή μέσω δήλωσης πασιφισμού (δηλώνοντας ότι είσαι πασιφιστής ενάντια σε όλους τους πολέμους και όλες τις στρατιωτικές βάσεις και όχι συγκεκριμένα για την πολιτική του Ισραήλ). Επίσης πολλοί ακραία θρησκευόμενοι δεν πάνε στο στρατό, γιατί δεν μπορούν να ανεχτούν τη συνύπαρξη άντρα και γυναίκας στις ίδιες μονάδες. Ένα 50% εν τέλει κάνει τη θητεία του. Επειδή όμως το κράτος προσπαθεί να φτιάξει ένα προφίλ για τον στρατό όπως αναφέρθηκε παραπάνω, κάτι τέτοιες φάσεις τις κρύβουν από το φως της δημοσιότητας όσο γίνεται.

Εμείς αρνούμαστε να υπηρετήσουμε τον στρατό του Ισραήλ σε μια πολιτική βάση, και όχι σε αυτή του πασιφισμού. Έτσι στρέφεται το βλέμμα αλλού, ότι γενικά είμαι ενάντια στους πολέμους και όχι στο απαρχαίντ και τη κατοχή.

«Από τη μεριά μας δεν έχουμε ακούσει ποτέ βόμβες να

πέφτουν ή σειρήνες να ηχούν, ούτε νεκρούς από πόλεμο έχουμε δει μπροστά μας. Αν το είχα δει, δεν ξέρω πόσο εύκολο θα ήταν να αποφύγω τον φόβο που διασπείρουν τα μίντια και να αποφύγω την εθνικιστική αφήγηση ότι πρέπει να πας στον στρατό, για να προστατέψεις τις οικίες και τους τάφους των νεκρών. Είχες τέτοιες εμπειρίες και ποιες ήταν οι άμυνες σου απέναντι στον φόβο, το μισός και τη στράτευση με τα εθνικά ιδεώδη»;

Ζω σε μια περιοχή δέκα λεπτά από τη Γάζα με αυτοκίνητο. Είναι ένα θέμα πολύ μεγάλο, δύσκολο και περίπλοκο το να περιγράφεις την πραγματικότητα όσων ζουν εκεί. Για επτά χρόνια ζούσαμε σε ένα καθεστώς διαρκών συναγερμών, που κάθε συναγερμός σημαίνει ότι έρχεται μια ρουκέτα από την άλλη πλευρά της Γάζας. Στο περιβάλλον μας, αυτό ήταν κάτι συνηθισμένο, άλλα την ίδια στιγμή, κάθε φορά που ακούγαμε από τη μεριά μου μια έκρηξη, ακούγαμε από το παράθυρο πολλαπλές εκρήξεις από την άλλη πλευρά, και ήξερα ότι από την άλλη πλευρά δεν υπήρχε κανένα καταφύγιο, όπως σε εμάς. Εμείς δεχόμασταν επίθεση μικρής ισχύος, π.χ. μία ρουκέτα, ενώ από την άλλη πλευρά η ισραηλινή αεροπορία, που προφανώς είχε ανωτέρου επιπέδου εξοπλισμό κατέστρεφε σπίτια. Εκεί χρησιμοποιούσαν το επιχείρημα ότι τώρα αυτό που καταστρέφεται μπορεί να είναι ένα τζαμί ή ένα σπίτι, αλλά μπορεί να είναι και μια αποθήκη όπλων στην πλευρά του εχθρού. Εγώ είμαι μεγαλωμένη σε μια κατάσταση διαρκούς πολέμου και σε καθεστώς διαρκούς κινδύνου. Μου γεννήθηκε όμως η αντίληψη ότι ο στρατός βρίσκεται εκεί για να διατηρήσει αυτήν την κατάσταση πολέμου. Το ίδιο το κράτος του Ισραήλ έχει στη βάση του και έχει μεγαλώσει με τον στρατό και τον πόλεμο. Επομένως, είναι σαν μια νομιμοποιημένη κατάσταση πολέμου που προσωπικά δεν δέχομαι να είμαι τμήμα της.

Αν υπήρχε ειρήνη, ο στρατός δεν θα ήταν απαραίτητος. Και αν ο στρατός δεν ήταν απαραίτητος, πολύς κόσμος θα έχανε τη δουλειά του, τα οικονομικά προνόμια, την πολιτική ισχύ που υπάρχει από τη σχέση με τις Ηνωμένες Πολιτείες, τα συμφέροντα που έχουν να κάνουν με τις υψηλές θέσεις του κράτους και τη διοίκηση των επιχειρήσεων.

Σαν οργάνωση δεν εναντιωνόμαστε στη χρήση δύναμης απέναντι σε κάποιον που είναι βίαιος, αν αυτή η χρήση δύναμης αποβλέπει στο να σταματήσει τη βία του. Κανείς δεν κέρδισε τα δικαιώματά του και την ειρήνη του, χωρίς να αγωνιστεί ενάντια σε αυτούς που προσπαθούσαν να τον αποτρέψουν από τα δικαιώματά του. Εμείς υποστηρίζουμε την ελάχιστη και απαραίτητη χρήση βίας, και φυσικά υπάρχουν πολλά πριν καταφύγεις σε αυτή. Από την εμπειρία των προηγούμενων αγώνων μας, μπορούμε να πούμε ότι το να προσπαθήσεις να σταματήσεις καταπιεστικές καταστάσεις χωρίς να δείξεις τα δόντια σου δεν είναι αποτελεσματικό. Οι προνομιούχοι δεν παραιτούνται έτσι απλά από τα προνόμια τους, γιατί τα αντιλαμβάνονται ως τη φυσική τάξη πραγμάτων. Δεν μπορείς να γκρεμίσεις μια τόσο μεγάλη δύναμη, χωρίς να απειλήσεις πως είσαι όντως διατεθειμένος να τη σταματήσεις. Ο στρατός και η αστυνομία είναι τα σώματα εκείνα που έχουν σχεδιαστεί να διατηρήσουν την κατάσταση ως έχει, και είναι αυτοί που δημιουργούν προβλήματα, χτυπούν και καταστέλλουν τους ακτιβιστές. Για την ακρίβεια, αποτρέπουν τους εργαζόμενους να ξεγεύονται, απαγορεύοντάς τους να περάσουν τα σύνορα για να βρουν δουλειά (στους παλαιστίνιους), ή απαγορεύοντάς τους να δουλέψουν εντελώς...

Η μόνιμη κατάσταση πολέμου ουσιαστικά τραυματίζει την ανθρωπότητα, γιατί έτσι γίνεται αναγκαία η στρατιωτική ιεραρχία και το μοντέλο της μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Δεν αποτελεί αξιοπρεπή ζωή. Ελπίζω να δραστηριοποιηθείτε ως αρνητές.

απομαγνητοφώνηση-επιμέλεια: ManoRoco

τον τρόπο ζωής και εργασίας τους, στο μυαλό τους έχουν κάποιο σαββατοκύριακο χαλάρωσης, τις καλοκαιρινές διακοπές, είτε τη σύνταξη που θα ανταμείψει τον κόπο τους. Η «απόδραση» από την καθημερινή ρουτίνα και καταπίεση προωθείται ως δικαίωμα όλων. Παρόλο που σε περίοδο καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης η εργασία εντατικοποιείται, οι μισθοί πέφτουν και η ζωή χειροτερεύει, η δυνατότητα παραθερισμού μπορεί να προσφέρεται σε πολλούς ενδιαφερόμενους (φθηνά πακέτα). Η χρονική διάρκεια βέβαια ή και η ποιότητα συνεχίζει να εξαρτάται κυρίως από το πορτοφόλι.

Οι άνθρωποι που ζουν σε αστικά κέντρα περιτριγυρισμένοι από μπετό και σίδερα ανυπομονούν να βρεθούν κοντά στη θάλασσα, κάτω από ένα δέντρο, δίπλα στο κύμα. Οι διακοπές, ενδόμυχα, τους προσφέρουν τη δυνατότητα να αισθανθούν ελεύθεροι μακριά από μια καθημερινότητα που τους έχει ξεκάνει. Παρόλα αυτά, η αλλοτρίωση που υφίσταται κανείς όλο το χρόνο, δεν εξαφανίζεται δια μαγείας όταν κάνει διακοπές. Έτσι μπόλικά παράδοξα συμβαίνουν. Όπως εύστοχα παρατήρησε ο Ζακ Ελλύλ, κάθε χρόνο κάποια εκατομμύρια Γάλλοι των Μητροπόλεων επιλέγουν να κατηφορίσουν στο νότο για διακοπές μεταξύ 10 και 15 Αυγούστου. Τρώνε στη μούρη την ίδια κίνηση στους δρόμους που βιώνουν καθημερινά αλλά και τον ίδιο συνωστισμό στο τουριστικό θέρετρο, ανάλογο με κάποιο σαββατόβραδο στην πόλη (κάτι ανάλογο συμβαίνει και στα μέρη μας...).

Έτσι με τον ίδιο τρόπο που κάθε έκφραση της ζωής υπόκειται στις επιταγές της παραγωγής και της κατανάλωσης, έτσι κι η ανάγκη για διακοπές και χαλάρωση διαμεσολαβείται από την τουριστική βιομηχανία (παραγωγή και κατανάλωση τουριστικού προϊόντος).

Το ξεζούμισμα ενός τόπου

Η υποτιθέμενη υγιής δραστηριότητα που λέγεται «επιχειρείν στον τουρισμό» αφορά: στους φυσικούς πόρους που εκμεταλλεύεται (παραλίες, βουνά, ολόκληρες πόλεις και χωριά περιφράζονται για τουριστική χρήση), στις μεθόδους-εργαλεία που χρησιμοποιεί (κυριλές τουρισμός με λουξ σουίτες για φραγκάτους, εναλλακτικός τουρισμός με mountain bike για τους ψαγμένους, μαζικός τουρισμός με plasma τηλεοράσεις και τσιφτετέλια για το πόπολο κτλ.) και στην ίδια την ανθρώπινη εργασία φυσικά, από την οποία αντλεί και τη μεγαλύτερη υπεραξία.

Από τη μια μεριά ο τουρισμός υπόσχεται καλοπέραση για όσο διαρκούν οι διακοπές κάποιου, από την άλλη κάνει το βίο αβίωτο στους μόνιμους κατοίκους και στους εργαζόμενους μιας τουριστικής περιοχής. Τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται για να ισοπεδωθεί ένας ολόκληρος τόπος στο όνομα της δημιουργίας μιας χωματερής με βιολογικό καθαρισμό στην Κερατέα, της πράσινης ανεμογεννήτριας στο Αποπηγάδι Χανίων και τον Αγ. Βασίλειο Ρεθύμνου ή το Μεταλλείο στην Χαλκιδική, εκθέτονται και στην περίπτωση της τουριστικής ανάπτυξης. Πάνω απ' όλα το καλό του τόπου! Θέσεις εργασίας και ολίγη «οικολογία» ή «ιστορική κληρονομιά» ανάλογα με τις επενδύσεις.

Ο καπιταλισμός όμως είναι μια αδηφάγος μηχανή καταστροφής. Τρέφεται εκμεταλλευόμενος κι άλλους πόρους κι άλλη ανθρώπινη εργασία, πιο εντατικά, πιο φθηνά.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:-)

Το παράδειγμα της Ταυλάνδης είναι χαρακτηριστικό. Τα αφεντικά του τουρισμού ανέπτυξαν τις δραστηριότητες, εκτοπίζοντας τους μόνιμους κατοίκους από το ζωτικό τους χώρο στην περιφέρεια, επιτρέποντάς τους να πηγαίνουν στον «τουριστικό αυτό παράδεισο» μονάχα για να πουλάν την εργασία τους (εννοείται όσο πιο φθηνά). Το ίδιο συμβαίνει στη Βενετία όπου κάποιοι από τους ολίγους μόνιμους κατοίκους της Ιταλικής πόλης πέρυσι διαδήλωναν με κεντρικό πανό «είμαστε η τελευταία γενιά που θα μείνει στον τόπο της», ενώ σε πολλά κανάλια, οι σκατούλες από τις ξεχειλισμένες αποχετεύσεις, επιπλέουν πλάι στις γραφικές γόνδολες. Παρόμοια πράγματα, άλλης κλίμακας, συμβαίνουν στη Βαρκελώνη, στα Χανιά κ.α.

Γιατί την αποκαλούμε «τουριστική περίοδο», αφού δεν μπορούμε να τους πυροβολήσουμε;

Η Κρήτη ως τουριστικό trademark

Μία από τις πιο ύπουλες επιπτώσεις της τουριστικής ανάπτυξης - μιλώντας ειδικά για τον τόπο αυτό - είναι η αλλοίωση που (έχει) επιφέρει στους ανθρώπους τους ίδιους, την κουλτούρα τους, την ηθική τους και τις αξίες τους. Η μετατροπή συνολικά του κοινωνικού ιστού και του τόπου του σε βαριά βιομηχανία μαζικού τουρισμού έχει διαταράξει συθέμελα την πολιτισμική του ταυτότητα, καθώς η ίδια αυτή συνιστά θεμελιώδη και κρίσιμο παράγοντα στην υπηρессία της τουριστικής ανάπτυξης του νησιού.

Συγκριτικά με άλλα τουριστικά μέρη της χώρας, ακόμα και σε σύγκριση με τα πλέον ανεπτυγμένα, η Κρήτη δεν πουλάει μονάχα ήλιο, θάλασσα ή/και Ιστορία. Πουλάει και αυτό που σχηματικά θα μπορούσε να ονομαστεί ως «κρητικοσύνη». Και η κρητικοσύνη πουλάει τρελά! Πουλάει τόσο πολύ, που σαφέστατα έχει αναχθεί ως την ναυαρχίδα του τουριστικού προϊόντος, τη μαρκίζα του, το αδιαφιλονίκητο trademark του.

Στα πλαίσια όμως του συγκεκριμένου αναπτυξιακού μοντέλου, το trademark (η «κρητικοσύνη» δηλ. for sale) δεν μπορούσε να είναι αντιπροσωπευτικό μιας υπαρκτής και αληθινής πολιτισμικής ταυτότητας, διότι -όπως ξέρουμε- ένα επικερδές εμπόριο θέλει και τη μαλαγανιά του εκ μέρους του έμπορα, την υπερβολή του, αν όχι και την απάτη. Ειδικά αν μιλάμε για ένα εμπόριο ανάμεσα σε μέτριας έως και μηδαμινής συγκρότησης εμπόρους, και ανολόγου επιπέδου καταναλωτές. [Ακούγεται σκληρό αυτό, αλλά -μιλώντας με ένα ενδεικτικό παράδειγμα- τί άλλα ποιοτικά χαρακτηριστικά θα μπορούσε να έχει ένα τουριστικό προϊόν (το ενετικό λιμάνι δηλαδή) που απευθύνεται -και- σε νατοϊκούς (πεζο)ναύτες;]

Ανάλογη λοιπόν με το μέσο επίπεδο του νταλαβεριού,

ήταν και είναι αναπόφευκτα και η πιστότητα του σήματος κατατεθέν του. Αυτό που σχηματικά αποκαλέσαμε «κρητικοσύνη», αποτελεί δυστυχώς τον καθολικό σωλήνα διάχυσης ενός απόλυτα κίβδηλου και αλλοτριωμένου πολιτισμικού πακέτου, το οποίο περνιέται για κρητική ταυτότητα, τόσο εντός του νησιού όσο και εκτός. Είναι η συνισταμένη εκείνων των πολιτισμικών στοιχείων που έχουν αποκοπεί από το παραδοσιακό (παραδεδομένο, ορθότερα) πολιτισμικό πλαίσιο που κάποτε συναποτελούσαν, και έχουν διαστραφεί έτσι ώστε είτε να γίνουν trademark προϊόντων, είτε να γίνουν τα ίδια προϊόντα.

Η τσικουδιά, η προφορά και η διάλεκτος, η κουζίνα, η οπλοκατοχή, η λεγόμενη κρητική λεβεντιά, η μουσική και οι χοροί, οι μαντινάδες, η παραδοσιακή ενδυμασία, η ορεσίβια βουκολική ζωή και ό,τι άλλο συνιστά το παραδοσιακό πολιτισμικό πλαίσιο, έχει βαριά αλλοιωθεί από την αχαλίνωτη εμπορευματοποίησή του. Ο εύκολος και γρήγορος πλουτισμός μεγάλης μερίδας της τοπικής κοινωνίας, καθώς και η συνεπακόλουθη αδιαφορία της για ο,τιδήποτε μη υλιστικό σε αυτήν τη ζωή, έχει καταστήσει αυτήν την αλλοίωση νέα κανονικότητα, με την έννοια ότι πλέον το κίβδηλο συνιστά τη σύγχρονη τοπική κουλτούρα.

Είναι αδύνατον στα πλαίσια αυτής της εισήγησης να αναπτυχθούν όλα τα παραπάνω πολιτισμικά στοιχεία στο παραδοσιακό πλαίσιο τους, από τη μια, και στη σύγχρονη καθημερινότητα, από την άλλη. Αυτό στο οποίο στεκόμαστε όμως είναι ότι η Κρήτη που αρέσει στους πάντες τα τελευταία χρόνια, είναι όψεις της που έχουν «συσχευαστεί» για να ικανοποιήσουν όλα τα γούστα. Και επειδή πράγματι τα έχουν ικανοποιήσει, έφτασαν να υιοθετούνται από τους πωλητές τους ως πραγματικές, με αποτελέσματα καταστροφικά για τον κοινωνικό ιστό.

Οι αμέτρητοι νεκροί «διά ασήμαντον αφορμή», η μάλιστα του αλκοολισμού ειδικά στις νεαρές ηλικίες, το απέραντο σκουπιδιario στους δρόμους - ακόμα και στους πιο επαρχιακούς, ακόμα και μέσα στα σοκάκια των κατά τ'άλλα «δημοφιλών» χωριών, η χαοτική τσιμεντοποίηση τους, η ανελέητη εργασιακή εκμετάλλευση στα μεγάλα και -κυρίως- μικρά κάτεργα της τουριστικής βιομηχανίας, είναι ενδεικτικοί μονάχα μάρτυρες της καταστροφής.

Πρόκειται για σύγχρονα φαινόμενα που, παρά την ταξικότητά τους όσον αφορά φυσικούς αυτουργούς και θύματα, πλήττουν εν γένει τις τοπικές κοινωνίες, και η γενεσιουργός πηγή τους είναι η αχαλίνωτη τουριστικοποίηση του νησιού.

Ένας μικρός επίλογος

Η οικονομίστικη οπτική των πραγμάτων έχει κολλήσει πλέον σα βδέλλα στον αμφιβληστροειδή χιτώνα των ματιών μας. Όλα ανάγονται στη σφαίρα της οικονομίας, η οποία υποτίθεται πως αποτελεί το πιο αξιόπιστο κριτήριο για την τάδε ή τη δείνα επιλογή. Η πολιτική και κοινωνική ισότητα, η πρόσβαση στο δημόσιο χώρο, η διατήρηση της φυσικής ομορφιάς ενός τόπου, δυστυχώς απασχολούν λίγους, ίσως ονειροπαρμένους που τους χρειάζεται ένας καλός λογιστής ή έστω ένα κομπιουτεράκι.

Η «ανάπτυξη» παρουσιάζεται ως πανάκεια. Η επιτυχία των κυρίαρχων για να μας «αναπτύξουν» αφορά τους τρόπους εκείνους που μας διαχωρίζουν από τις κοινές μας ανάγκες και μας ωθούν να στρατευτούμε πλάι στα συμφέροντά τους. Όσες φορές καταφέραμε στο παρελθόν να βάλουμε κάποιο εμπόδιο στα σχέδιά τους, έγινε μέσα από την αγωνιστική-συλλογική δράση στην προοπτική μιας ελεύθερης ζωής. Αν υπάρχει κάτι που ζούμε έντονα σε μέρη όπως η Κρήτη (... πέρα από τους καλοκαιρινούς έρωτες) είναι ο ρυθμός της τουριστικής ανάπτυξης...

...Η μπόχα του οποίου έχει ποτίσει σοκάκια, παραλίες και μυαλά!

✎ Κατάληψη Rosa Nera, Χανιά

Ενάντια στην ανάπτυξη τους! ΟΧΙ αεροδρόμιο στο Καστέλι

Η έναρξη των εργασιών ενός εκ των μεγαλύτερων -λεγόμενων- αναπτυξιακών έργων της χώρας, αν όχι του μεγαλύτερου (μαζί με αυτό της «αξιοποίησης» του πρώην αερολιμένα του Ελληνικού) βρίσκεται προ των πυλών. Ο λόγος για τον νέο διεθνές αερολιμένα Καστελίου στην Κρήτη.

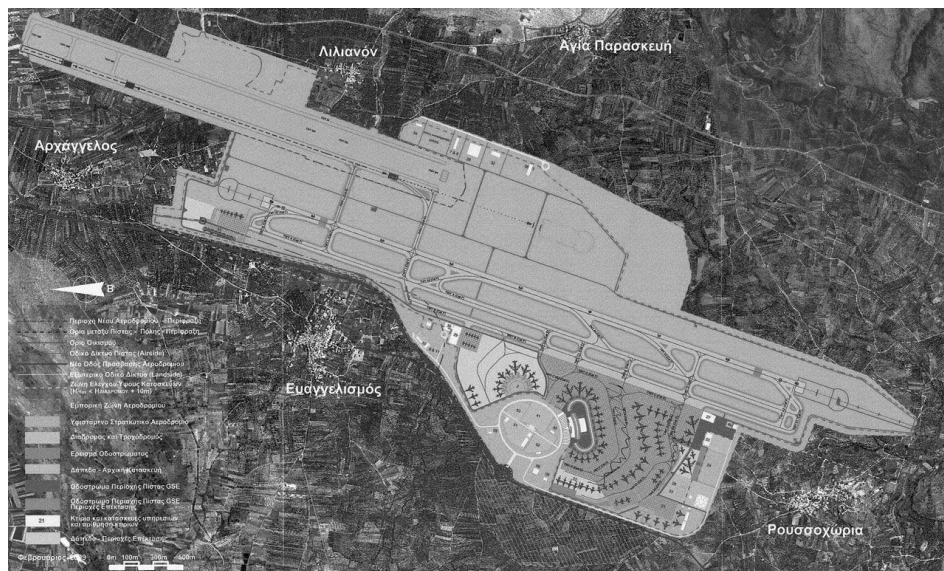
Λίγα λόγια για την μπίζνα

Το εν λόγω έργο βρίσκεται στα σκαριά από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας και παρουσιάζεται σαν έργο αιχμής, για την ανάπτυξη της τουριστικής βιομηχανίας του νησιού και έρχεται να αντικαταστήσει το διεθνές αεροδρόμιο του Ηρακλείου, το οποίο -σύμφωνα με τους κάθε λογής αναπτυξιολόγους- αδυνατεί να καλύψει της ανάγκες των ξενοδόχων της κεντρικής και ανατολικής Κρήτης. Το διευκρινίζουμε αυτό μιας και έχουμε και δεύτερο διεθνές αερολιμένα στο ακρωτήρι Χανίων ο οποίος ξεπουλήθηκε πρόσφατα έναντι πινακίου φακής στην γερμανικών συμφερόντων ΦΡΑΠΟΡΤ (FRAPORT). Το 2008 ανακοινώνεται από την τότε κυβέρνηση της ΝΔ η έναρξη των διαδικασιών για την υλοποίηση του έργου. Από τότε μέχρι σήμερα η λέξη παλινωδία μπορεί να χαρακτηρίσει επαρκώς την διαδικασία, μιας και εν μέσω αντιδράσεων και προσφυγών από τοπικούς φορείς και οικολογικές οργανώσεις, οι μελέτες αναδείχθηκαν ως ανεπαρκείς και οι διαγωνισμοί για την δημοπράτηση του έργου αναβαλλόντουσαν ή δεν είχαν την αναγκαία συμμετοχή επενδυτών. Για μια στιγμή υπήρξε η ελπίδα πως το έργο αυτό θα ακυρωθεί, αλλά κάτι τέτοιο δεν έγινε τελικά, αφού τον Μάιο του 2017 ανακοινώνεται από τον Συριζέο υπουργό Χ. Σπίρτζη η ανάθεση του στη σύμπραξη της «ελληνικών» συμφερόντων ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και της Ινδικής GMR Infrastructure για το ποσό των 480 εκ ευρώ.

Για λόγους συντομίας δεν θα μπορούμε στην διαδικασία να αναφερθούμε εκτενώς στην διαδικασία με την οποία τελικά αδειοδοτήθηκε το έργο αυτό, η οποία βρίθει από παρατυπίες, λαμογιές, παραπλάνηση και κοροϊδία (ειδικά των κατοίκων της περιοχής της πεδιάδας). Όποιος θέλει μπορεί να βρει εξαιρετικά εμπεριστατωμένο υλικό για αυτά στη σελίδα (<http://www.opi.org.gr>). Αυτό που αξίζει να ειπωθεί σχετικά με το ποιά είναι τα σχέδια της κονόμας είναι το εξής: Το ποσό που κατατέθηκε στην προ-σφορά είναι το ήμισυ της αρχικής εκτίμησης (850 εκ.), το οποίο και πάλι εκτιμάτε πως δεν ήταν αρκετό για την ολοκλήρωση του έργου. Και επειδή το έργο αυτό απο-τελεί σύμπραξη δημοσίου (46%) με ιδιώτη, πρακτικά αυτό σημαίνει πως θα ξεκινήσει το έργο και όταν θα έχει φτάσει στη μέση η

κατασκευή του τα λεφτά θα έχουν τελειώσει. Έπειτα, το δημόσιο θα καλεστεί να καλύψει τις έξτρα ανάγκες χρηματοδότησης (από δανικά ή φόρους) για να ολοκληρωθεί το έργο. Στη συνέχεια οι επενδυτές θα τσεπώσουν τα χρήματα από την 37ετή διαχείριση του έργου και όλα μέλι γάλα. Το έργο αυτό το είδαμε να εκτυλίσσεται και με το φράγμα του Αποσελέμη όπου τα λεφτά τα τσέπωσε ο Μπόμπολας.

Για μια στιγμή υπήρξε η ελπίδα πως το έργο αυτό θα ακυρωθεί, αλλά κάτι τέτοιο δεν έγινε τελικά, αφού τον Μάιο του 2017 ανακοινώνεται από τον Συριζέο υπουργό Χ. Σπίρτζη η ανάθεση του στη σύμπραξη της «ελληνικών» συμφερόντων ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και της Ινδικής GMR Infrastructure για το ποσό των 480 εκ ευρώ.

Λίγα λόγια για την τοπική κοινωνία

Τα μεγάλα έργα προωθούνται γενικά μ' ένα αφήγημα παραπλανητικό, που τονίζει κάποιες πλευρές και συσκοτίζει άλλες, με σκοπό να επιτευχθεί η κοινωνική συναίνεση. Το αφήγημα αυτό στηρίζεται πάντα στην προκατασκευασμένη εικόνα που έχει κτιστεί μεθοδικά για το ζήτημα της ανάπτυξης.

Βάνα Σφακιανάκη

Εξ αρχής υπήρξαν κάποιες αντιδράσεις από μερίδα κατοίκων της περιοχής που ανάγκασαν της τοπικές αρχές (δήμο) να τηρήσουν μια αρχικά επιφυλακτική στάση, αν και σε επίπεδο περιφέρειας επικρατούσε ο σύνθητες αναπτυξιακός ενθουσιασμός. Ενθουσιασμός επικρατούσε και σε μεγάλη μερίδα των κατοίκων των γύρω χωριών που συμπεριφέρθηκαν σαν να μην έμαθαν τίπο-

τα από τα παθήματα του παρελθόντος. Τα εκ επιλογής θύματα πίστεψαν για άλλη μια φορά στα λόγια των ταγών τους για παχιές αποζημιώσεις από τις απαλλοτριώσεις, για να φτάσουν στο πρόσφατο παρελθόν στο συμπέρασμα πως «αποδεικνύεται σήμερα ότι διαψευστήκαμε οικτρά και αυτή μας η στάση δεν εκτιμήθηκε, αλλά λήφθηκε σαν αδυναμία, λες και η πολιτεία είναι εχθρός μας»*. Μια άλλη μερίδα κατοίκων φαίνεται να έχουν πειστεί πως τους περιμένει ένα

και κτηνοτροφικής παραγωγής. Αυτά σε ότι αφορά την πεδιάδα.

Αυτό που είναι ακόμη πιο τρομακτικό είναι πως μέσω της χωροθέτησης του αεροδρόμιου ανοίγει ο ασκός του Αιόλου για της νοτιο-ανατολικές ακτές του νησιού οι οποίες θα είναι πλέον άμεσα προσβάσιμες σε επενδύσεις μεγάλων τουριστικών κο-λοσσών. Είναι πολύ πιθανόν να δούμε να καταστρέφεται από την τουριστική λαίλαπα η περιοχή μεταξύ Κερατόκαμπου και Ιεράπετρας. Το αίσχος που διέλυσε τις βόρειες ακτές του νησιού, τόσο σε ότι αφορά το φυσικό τους κάλλος όσο και την κοινωνική τους φυσιογνωμία και συνοχή απειλεί με τον ίδιο τρόπο και μέρος του νότου.

Λίγα λόγια για τον Τουρισμό γενικά

Η Κρήτη θεωρείτε η ναυαρχίδα της τουριστικής βιομηχανίας στην Ελλάδα και όπως όλες οι μορφές βιομηχανίας έχει σαν βασικό στόχο την μεγιστοποίηση της κερδοφορίας αυτών που κατέχουν της υποδομής. Οι μεγιστάνες της βιομηχανίας αυτής, αποκομίζουν μυθικά κέρδη στις πλάτες των εργαζομένων που δουλεύουν με εξοντωτικούς ρυθμούς σε συνθήκες γαλέρας, εκμεταλλεύονται τους φυσικούς πόρους δίχως έλεος (νερό, ενέργεια), καταστρέφουν παρθένες περιοχές (βλ Κάβο Σίδερο) και δεν χορταίνουν ποτέ. Δεν είναι τυχαίο πως κραυγάζουν συνεχώς πως ο στρατηγικός στόχος τους είναι η σεζόν να κρατά 365 μέρες τον χρόνο. Το είδος του τουρισμού που προωθείται, καμία σχέση δεν έχει με αειφορία και δεν συμπεριλαμβάνει στο παραμικρό τις υπόλοιπες παραγωγικές δραστηριότητες των κατοίκων του νησιού. Αυτού του είδους την ανάπτυξη πρέπει να την αντιπαλέψουμε με την ίδια αποφασιστικότητα που αυτοί προσπαθούν να την επιβάλλουν. Ο αγώνας ενάντια στις ΒΑΠΕ (βιομηχανικές ανανεώσιμες πηγές ενέργειας) προσφέρει πολύτιμες εμπειρίες.

Το επικείμενο έργο είναι μια εξαιρετική αφορμή για όσους αντιλαμβάνονται ως προβληματικά όλα τα παραπάνω, ώστε να διευρυνθεί ο διάλογος και η κινητοποίηση που θα βάλει επί τάπητος όλα αυτά τα ζητήματα στις τοπικές κοινωνίες και στους εργαζόμενους στα τουριστικά θέρετρα, για να μπουν κάποια αναχώματα στην περαιτέρω επέλαση της τουριστικής λαίλαπας, ώστε το μέλλον του τόπου και των κατοίκων του να μην είναι αυτό των υπηρετών σε ένα τεράστιο τσιμεντένιο ξενοδοχείο.

Carpe diem

* Απόσπασμα από πρόσφατη ανακοίνωση φορέων συλλόγων της περιοχής.

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Κένυα

Κατά την διάρκεια των περασμένων μηνών έλαβε χώρα στην Κένυα μία πολυήμερα απεργία. Με πάνω από 100 μέρες απεργίας, οι οδηγοί ταξί σε διάφορες εταιρείες (όπως η γνωστή πια σε εμάς Uber) διαμαρτύρονταν για τις μειώσεις των μισθών τους. Παρά τις απειλές και τους εκφοβισμούς συνέχισαν να κατεβαίνουν στο δρόμο, καλύπτοντας τις πινακίδες των αμαξιών τους, για την μη αναγνώριση της ταυτότητάς τους και συνεπώς την αποφυγή δίωξης. Το αξιοσημείωτο είναι πως μέσα στα αιτήματά τους συμπεριέλαβαν και την μείωση του κόστους που έπρεπε να πληρώνουν στις εταιρείες όσοι χρησιμοποιούσαν τα ταξί, αποδεικνύοντας στην πράξη πως ο αγώνας τους δεν είχε μόνο συντεχνιακά κριτήρια ή αφετηρία.
(Πηγή: <https://libcom.org/news/uber-drivers-kenya-indefinite-strike-21092017>)

St. Louis, ΗΠΑ

Black Lives Matter: Μετά την αθώωση του μπάτσου Jason Stockley, που δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Anthony Lamar Smith λόγω του χρώματος του δέρματός του, οι δρόμοι γέμισαν για δύο μέρες στο St. Louis. Με ποικίλες δράσεις στις 15 και 16 Σεπτεμβρίου οι διαδηλωτές εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην απαξίωση της ζωής των ανθρώπων με βασική διάκριση το χρώμα του δέρματός τους. Οι δράσεις εκτείνονταν από συγκρούσεις με μονάδες καταστολής, αποκλεισμούς τουλάχιστον δύο εμπορικών κέντρων προκαλώντας άμεση οικονομική καταστροφή, την κατάληψη μικροφώνων σε άλλο εμπορικό κέντρο αλλά και το ρίξιμο μπογιών στο σπίτι του Δημάρχου στοχοποιώντας πολιτικά πρόσωπα.
(Πηγή: <https://libcom.org/news/two-days-protests-st-louis-after-jason-stockley-verdict-17092017>)

Houston, ΗΠΑ

Κατά την διάρκεια διεξαγωγής του αναρχικού φεστιβάλ βιβλίου στο Houston τον Σεπτέμβρη, φασιστοειδή επιτέθηκαν στους παραβρισκόμενους, οι οποίοι ενήργησαν με ψυχραιμία. Οι διοργανωτές, ακολουθώντας τις αποφάσεις που είχαν πάρει σχετικά με την περιφρούρηση του χώρου και με την βοήθεια όσω είχαν επισκεφθεί τον χώρο αντιλήφθηκαν την παρουσία των φασιστών και ασφάλισαν τον χώρο, από όλες τις πλευρές κλείνοντας καλά τις πόρτες. Τα φασιστοειδή προσπάθησαν να εισέλθουν στο χώρο, τραγούδησαν τις βλακείες τους και αποχώρησαν μετά από δέκα λεπτά ανήμποροι να προκαλέσουν κάποια ζημιά στους παραβρισκόμενους. Οι διοργανωτές απολογίζονται θετικά την έκβαση, προσέλευση και διεξαγωγή του φεστιβάλ.
(πηγή: <https://houstonanarchistbookfair2017.wordpress.com/>)

■ Οι πένες μας αιχμηρές, το μελάνι μας επικίνδυνο σχετικά με τις διώξεις ενάντια στην τουρκική αναρχική εφημερίδα Meydan Gazetesi

Από τον Δεκέμβριο του 2015, έχει ξεκινήσει από την επικεφαλής εισαγγελική αρχή στην Κωνσταντινούπολη έρευνα με αφορμή την έκδοση τριών άρθρων στο 30ο τεύχος της αναρχικής εφημερίδας Meydan Gazetesi. Οι τουρκικές αρχές είχαν στο παρελθόν σταματήσει την έκδοση της εφημερίδας, η οποία όμως, χάρη στο πείσμα των συντρόφων, συνέχισε τη λειτουργία της. Οι έρευνες οδήγησαν αυτή τη φορά στη δίωξη του αρχισυντάκτη της, Hüseyin Civan, και στην καταδίκη του σε 1 χρόνο και 3 μήνες φυλάκισης με την κατηγορία «κατασκευής προπαγάνδας για τις μεθοδεύσεις τρομοκρατικής οργάνωσης, που συνιστούν σε εκφοβισμό, βία και απειλές, δια μέσω της νομιμοποίησης, της επιδοκμασίας ή της ενθάρρυνσης ως προς τη χρήση αυτών των μεθόδων». Η δίωξη συνεχίζεται τον περασμένο Απρίλη, όπου αρκετοί σύντροφοι συνελήφθησαν και κρατήθηκαν στο Kadıköy της Κωνσταντινούπολης για τη διάθεση του 33ου τεύχους της εφημερίδας και για κάλεσμα συμμετοχής στις διαμαρτυρίες της Πρωτομαγιάς. Οι συντρόφισσες Nergis Şen, Rifat Güven και Zeynet Çuhadar συνελήφθησαν και κρατήθηκαν για την άρση της κυβερνητικής απαγόρευσης στις διαδηλώσεις της 1ης Μαΐου. Μετά από έρευνα που ξεκίνησε από το 16ο Ποινικό Δικαστήριο της Ανατολικής Κωνσταντινούπολης, οι σύντροφοι που μοίραζαν τη Meydan καταδικάστηκαν σε φυλάκιση 6 μηνών.

«Δεν θα παραιτηθούμε ποτέ από τη συγγραφή και τη διανομή αυτού που πιστεύουμε ως αναρχική εφημερίδα - ότι η ελευθερία μπορεί να επιτευχθεί μόνο με κοινωνικό αγώνα. Ενάντια στην καταστολή, τις έρευνες, τις συλλήψεις και τις φυλακίσεις, θα συνεχίσουμε να γράφουμε, να αντιστεκόμαστε και να δρούμε».

~δήλωση της Meydan σχετικά με την απόφαση του δικαστηρίου

Η εφημερίδα, που έχει και ισότοπο (meydangazetesi.org), αναγράφει χαρακτηριστικά σαν μότο της ότι «Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος, μόνο όταν είναι ανάμεσα σε ανθρώπους, που είναι ελεύθεροι όσο είναι και αυτός». Πόσο επικίνδυνη λοιπόν μπορεί να είναι μία φωνή που μιλάει για ελευθερία; Πόσο απειλητικό μπορεί να είναι ένα άρθρο που κατηγορεί τους εχθρούς της ελευθερίας; Πόση δύναμη μπορεί να έχουν τα λόγια, που γράφουν όσοι αγωνίζονται εναντίον των εχθρών αυτών, με κίνδυνο της ζωής τους, στις συνειδήσεις όσων τα διαβάζουν; Πόσο μακριά μπορούν να ταξιδέψουν οι ιδέες των εξεγερμένων, και πόσο βαθιά μπορούν να ριζώσουν μέσα μας;

Από τη μεριά μας ως μέσο αντιπληροφόρησης, νιώθουμε την ανάγκη να εκφράσουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που παλεύουν καθημερινά να εκδώσουν και να διανείμουν τα φύλλα της, μέσα σε ένα πολύ εχθρικό περιβάλλον, αναγνωρίζοντας τον αγώνα τους και σαν δικό μας. Γνωρίζουμε καλά ότι η κάθε εξουσία, είτε λέγεται καθεστώς Ερντογάν, είτε πρώτη φορά αριστερά, είτε Ευρώπη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όταν απειλείται, επιστρατεύει όλους τους μηχανισμούς καταστολής που έχει στα χέρια της. Φυλακίσεις, κρατική τρομοκρατία, παραπληροφόρηση, έλεγχος, δολοφονίες... και δεν είναι ούτε η πρώτη φορά, ούτε η τελευταία.

Εμείς όμως θα είμαστε πάντα μαζί στο μεγάλο και δύσκολο ταξίδι όσων έχουν επιλέξει να αντιστέκονται. Στον δρόμο αυτό θα συνεχίζουμε να υψώνουμε τις γροθιές μας. Δεν θα πάσουμε ποτέ να φωνάζουμε πως το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο από όλα τα

κελιά, γιατί, αυτή τη φωτιά που καίει μέσα μας, δεν μπορεί κανένας να τη σβήσει.

Δημοσιεύουμε το παρακάτω άρθρο που είναι ένα από τα τρία που οδήγησαν στη γενικότερη δίωξη της Meydan. Τα άλλα δύο άρθρα, «Εκ νέου ανοικοδόμηση της ζωής» και «Το κράτος έρχεται και φεύγει από φόβο», μπορείτε να τα βρείτε στο site μας: apatris.info.

εφημερίδα δρόμου Απατρис

Απαγόρευση κυκλοφορίας μέχρι νεωτέρας εντολής

Αυτά είναι τα μέρη που το κράτος δεν μπορεί να μπει άλλα έχει απαγορεύσει την κυκλοφορία «μέχρι νεωτέρας εντολής»: Farqin/Silvan, Sür, Nisêbin /Nusaybin, Derik, Hezro, Hezex/İdil, Lic. Η απαγόρευση γίνεται με τη δικαιολογία ότι πρέπει να κλείσουν τα χαντάκια που έσκαψαν περιμετρικά στις γειτονιές που κήρυξαν αυτονομία οι Κούρδοι. Πάνω στην αυτοοργανωμένη περιοχή του λάου λοιπόν πέφτουν σφαίρες και βόμβες και σφαγιαζονται παιδιά, νέοι και γυναίκες.

Λόγω πολιτικών σκοπιμοτήτων, το κράτος δεν κηρύσσει την περιοχή σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, αλλά επιβάλλει απαγόρευση κυκλοφορίας και εφαρμόζει σκληρότερα μέτρα καταστολής. Καθώς έχουν κόψει το ρεύμα, το τηλέφωνο και το ιντερνέτ, οι σφαγές διεξάγονται αθόρυβα. Μέχρι και νεκροταφεία βομβαρδίζονται από αυτήν την αιμοσταγή διαχείριση. Αυτή τη φορά, την εικόνα των χαλασμάτων συνθέτουν και τα συνθήματα στους τοίχους από τους άντρες των ειδικών δυνάμεων «ήρθε το κράτος», «μπήκαμε στο καταφύγιό σας», «αίμα γεύτηκαν τα δόντια των λύκων». Ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα για όσους παρακολουθούν αυτές τις σφαγές... το τι είναι το κράτος (το πόσο εγκληματικό είναι) το ξέρουν καλά στα μέρη Farqin/Silvan, Sür, Nisêbin /Nusaybin, Derik, Hezro, Hezex/İdil, Lice. Για αυτό δεν είχαν πει άλλωστε αυτοδιάθεση και κήρυξαν αυτονομία;

Τον περασμένο μήνα για 6η φορά ανακοινώθηκε η απαγόρευση κυκλοφορίας στην Farqin και περικυκλώθηκαν οι γειτονιές. Οι αστυνομικές δυνάμεις αυξήθηκαν, κόπηκε το ρεύμα και το νερό και πέρα από το ότι εμποδίστηκε η διανομή ψωμιού από την αστυνομία δημιουργήθηκε έλλειψη και σε είδη διατροφής Σε τρεις γειτονιές που υπάρχει απαγόρευση κυκλοφορίας έγιναν ρίψεις βομβών και έριξαν μία ρουκέτα στον τρίτο όροφο πολυκατοικίας και κατέστρεψε το σπίτι ολοσχερώς. Η αστυνομία γάζωσε ένα καφενείο και έγιναν επιθέσεις με ελικόπτερα. Ένα φορτηγό που κουβαλούσε ένα σκαπτικό μηχάνημα για να κλείσει τα χαντάκια πυρπολήθηκε από τον λαό. Μετά την απαγόρευση κυκλοφορίας 10 άνθρωποι δολοφονήθηκαν από την αστυνομία.

Στην İstanbul στις πλατείες Kadıköy Boğa, Galatasaray και Şirinevler πραγματοποιήθηκαν διαμαρτυρίες για τις σφαγές που διεξάγει το κράτος στην κωμόπολη Farqin. Στη σκάλα της περιοχής Kadıköy, επαναστατικές οργανώσεις της αριστεράς και η Επαναστατική Αναρχική Δράση πραγματοποίησαν καθιστική διαμαρτυρία και δόθηκε συνέντευξη τύπου.

Στην περιοχή Gever, η αστυνομία σκότωσε τους Doğan Doğma, Çetin Dara. Επίσης ►

► με ρίψη βόμβας δολοφονήθηκε ο Sait İmat Arici και κατέληξε ο Naim Noyan που ήταν βαριά τραυματισμένος στην εντατική. Θωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας επιτεθήκαν σε γειτονιές και τραυμάτισαν βαριά την Sibel Çapraz, πρόεδρο του Λαϊκού Συμβουλίου της Gever.

Στην περιοχή Colemerg στις γειτονιές Biçer, Bağlar, Medrese δολοφονήθηκε ο Zeynel Kaya από τα πυρά της αστυνομίας.

Στην Amed Sûr, όπου η αστυνομία εκτέλεσε πισώπλατα ένα παιδί 17 χρονών, χιλιάδες άνθρωποι μαζεύτηκαν για δημιουργήσουν μία ασπίδα προστασίας για την γειτονιά, όμως οι επιθέσεις της αστυνομίας συνεχίστηκαν. Ο Ferhad Doğru τραυματίστηκε βαριά και έχασε τη ζωή του στο νοσοκομείο και η αστυνομία απαγόρευσε την κυκλοφορία και στη γειτονιά Sûr. Μαζί με την απαγόρευση αύξησε τις επιθέσεις της και τραυμάτισε τρία άτομα. Αυτή τη φορά και η ιστορία μπήκε στο στόχαστρο της αστυνομίας καθώς ένας παλιός μιναρές ιστορικής αξίας έγινε στόχος πυρών. Ο πρόεδρος του δικηγορικού Συλλόγου καθώς έκανε δηλώσεις μπροστά σε αυτόν τον μιναρέ δολοφονήθηκε και με την πρόφαση της έρευνας απαγορεύτηκε και πάλι η κυκλοφορία. Στην πλατεία Şêx Saîd επιτέθηκε η αστυνομία σε πορεία που ήταν σε εξέλιξη για συμπάρσταση στην Sûr και δολοφονήθηκε η Güler Eroğlu. Στις περιοχές Koşuyolu και Bağlar πραγματοποιήθηκαν πορείες διαμαρτυρίας με συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων. Παρόλη την απαγόρευση, χιλιάδες άνθρωποι έκαναν στην πλατεία του Σταθμού καθιστική διαμαρτυρία και προσπάθησαν να συνεχίσουν για την Sûr, όμως η αστυνομία επιτέθηκε με δακρυγόνα και νερό στο λαό.

Στην Silorî μέρα μεσημέρι με βόμβες που προέρχονταν από το Αρχηγείο της Χωροφυλακής δολοφονήθηκε η Fatma Yiğit και τραυματίστηκαν 4 άτομα. Δολοφονήθηκε επίσης ο Nasip Yeşil που μιλούσε στο τηλέφωνο, στην ταράτσα του σπιτιού του.

Στην Erdiş/Erciş βομβαρδίστηκαν οι γειτονιές Zilan/Gergili και 3 αντάρτες της HPG σκοτώθηκαν. Το σπίτι που βρίσκονταν οι σωροί των ανταρτών πυρπολήθηκε και σέρνοντας κάτω τους σωρούς των ανταρτών οι στρατιώτες χόρεψαν στον κήπο του σπιτιού. Στις φωτογραφίες που κοινοποίησαν οι στρατιώτες, ήταν καμένα τα σώματα των ανταρτών.

Στην Nisêbin/Nusaybin καθώς συνεχίζεται η απαγόρευση κυκλοφορίας, ο Selamet Yeşilmen και τα δύο παιδιά του δολοφονήθηκαν στον κήπο του σπιτιού τους από θωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας τύπου κόμπρα. Ο Yilmaz Tutak που προσπάθησε να βοηθήσει χτυπήθηκε στον ώμο. Ο Abdülkadir Yilmaz που είχε καρδιακό επεισόδιο λόγω του ότι εμποδίστηκε η μεταφορά του στο νοσοκομείο από την αστυνομία για ώρες, τελικά

κατέληξε. Ο Emin Öz αυτοκτόνησε επειδή δεν μπορούσε να πάει την με ειδικές ανάγκες μητέρα του, στο νοσοκομείο.

Παρόλη την απαγόρευση όμως η αστυνομία δεν μπόρεσε να κάμψει την αντίσταση του λαού. Έτσι, δολοφονήθηκαν ο Hasan Dal στον κήπο του σπιτιού του, ο Musur Aslan, ένας νέος ονόματι Muhammed Altunkaynak, και ο Nurullah Kaplan ενώ τραυματίστηκε μία γυναίκα ονόματι Rabia Bağtur. Ακόμη, στην Nisêbin η αστυνομία και οι ειδικές δυνάμεις τραυμάτισαν βαριά την Şerife Keleş που βγήκε στον κήπο για να πάρει νερό.

Ο Şerif Alpar δολοφονήθηκε με βόμβες που προέρχονταν από ένα θωρακισμένο όχημα. Η Müzeyyen Kızıl τραυματίστηκε. Ο Hasan Korkmaz τραυματίστηκε στην πλάτη και τον ώμο στη ταράτσα του σπιτιού του. Ο Sedat Güngör, έχασε την ζωή του στο νοσοκομείο και τρία άτομα δολοφονήθηκαν από θωρακισμένο όχημα της αστυνομίας.

Πορείες διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν ενάντια στις σφαγές του κράτους στη Nisêbin, στις πλατείες Kadiköy Boğa, Galatasaray και στην γειτονιά Kanarya. Οι επαναστάτες μεταξύ των οποίων και η Επαναστατική Αναρχική Δράση ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του HDP (Δημοκρατικό Κόμμα των Λαών), άνοιξαν πανό που έγραφαν «Siwar Hatin Peya Çûn» (από την Silvan έως την Nusaybin θα νικήσουμε) και πραγματοποίησαν συνέντευξη τύπου.

Ο λαός κήρυξε αυτονομία στην κωμόπολη Nisêbin και σχεδίασε διαδρόμους που ονόμασε «ζώνες ελευθερίας» για να μπορούν να επικοινωνούν οι άνθρωποι ανά γειτονιές όταν θα άρχιζε η επίθεση του κράτους, όπως και έγινε.

Στην Derik η αστυνομία δεν μπόρεσε να μπει στις γειτονιές και άνοιξε πυρ από αέρα με ελικόπτερο. Από τις επιθέσεις αυτές τραυματίστηκε ο Fethi Özyıldız στον κήπο του σπιτιού του. Στις επιθέσεις αυτές δολοφονήθηκε και η Mommi Beşeren.

«Απαγορεύεται μέχρι νεωτέρας» λένε αλλά πρόκειται για απαγορεύσεις που σε μερικές περιοχές για πέμπτη και έκτη φορά δεν βρήκαν εφαρμογή επειδή ο λαός δεν εγκατέλειψε τους δρόμους. Όπως έγραψαν στους τοίχους «το κράτος ήρθε» αλλά γύρισε με άδεια χέρια. Δεν μπόρεσε να κάμψει την θέληση και πίστη του λαού για ελευθερία.

Μετάφραση για την Απατρίς: Μπεντρεντίν

πηγές: meydangazetesi.org

insurrectionnewsworldwide.com

Το ζήτημα της καταλανικής ανεξαρτησίας

Ένα μικρό χρονικό:

20 Σεπτέμβρη - κατόπιν εντολής της υπόθεσης αριθμός 13 του ισπανικού δικαστηρίου, η ισπανική αστυνομία έθεσε σε λειτουργία την επιχείρηση Anubis. Κατά την διάρκεια της πρώτης ημέρας, οι αστυνομικοί επιτέθηκαν στα κεντρικά γραφεία της καταλανικής κυβέρνησης και συνέλαβαν 14 άτομα, συμπεριλαμβανομένων των υψηλόβαθμων στελεχών, του διοικητικού προσωπικού και του διευθύνοντος συμβούλου της εταιρείας που συμμετείχε στην προετοιμασία του δημοψηφίσματος.

1 Οκτώβρη – πραγματοποιείται εν μέσω ακραίας καταστολής το δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίηση της Καταλονίας και συνεπώς για την δημιουργία αστικού καταλανικού κράτους. Συμμετέχει το 43% των εγγεγραμμένων και τα αποτελέσματα είναι 90,18% υπέρ του ναι. Οι ορδές των μπάτσων αφήνουν πίσω τους περισσότερους από εκατό τραυματίες.

3 Οκτώβρη – το ιστορικό απολίθωμα του βασιλιά της Ισπανίας δηλώνει «ότι το Κράτος πρέπει να εγγυηθεί την συνταγματική Τάξη» δίνοντας λίγο από άρωμα ισπανικού εμφυλίου στην όλη διαμάχη. Ο Ραχόι στο ίδιο μήκος κύματος κάλεσε την καταλανική ηγεσία να αναγνωρίσει το λάθος της, να διαλύσει το καταλανικό κοινοβούλιο από μόνη της και να προκηρύξει εκλογές.

10 Οκτώβρη – Ο πρωθυπουργός της Καταλονίας Κάρλος Πουτζεμόν, εν μέσω πλήθους, αρνείται να ανακηρύξει την πολυαναμενόμενη ανεξαρτησία της Καταλονίας και τελικά καλεί την Μαδρίτη σε διάλογο. Η Μαδρίτη απαντάει με αντεπίθεση και καλεί τον Πουτζεμόν να πάρει ξεκάθαρη θέση αλλιώς να υποστεί τις συνέπειες.

21 Οκτωβρίου - ο επικεφαλής της ισπανικής κυβέρνησης ζητάει από τη Γερουσία την ενεργοποίηση του άρθρου 155 του Συντάγματος το οποίο σημαίνει την καθαίρεση της καταλανικής ηγεσίας και την προκήρυξη εκλογών στις αρχές του 2018 και το πέραςμα όλων των εξουσιών (οικονομική, αστυνομική, εκτελεστική) στην Μαδρίτη.

26 Οκτώβρη - μετά την απόφαση της Γερουσίας να εγκρίνει την εφαρμογή του άρθρου 155, ο Πουτζεμόν ανακοινώνει ότι δεν θα προκηρύξει εκλογές.

27 Οκτώβρη - σχεδόν ταυτόχρονα, το καταλανικό κοινοβούλιο κηρύσσει την ανεξαρτησία της περιφέρειας και η ισπανική Γερουσία δίνει το πράσινο φως στην κυβέρνηση να θέσει υπό κηδεμονία την Καταλονία. Ουσιαστικά από αυτήν την στιγμή και έπειτα η καταλανική κυβέρνηση σταματάει να υπάρχει. Η Ε.Ε και όλα τα μεγάλα καπιταλιστικά κράτη της Ευρώπης τάσσονται υπέρ της ενότητας του ισπανικού κράτους.

28 Οκτώβρη - η ισπανική κυβέρνηση ανακοινώνει την παύση από τα καθήκοντά του του αρχηγού της αστυνομίας της Καταλονίας Λουίς Τραπέρο. Το υπουργείο Εσωτερικών παίρνει τον έλεγχο της τοπικής αστυνομίας που από την αρχή της κρίσης κρατάει επαμφοτερίζουσα στάση.

30 Οκτώβρη – η Καταλονία τίθεται σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης».

1 Νοέμβρη – ο Πουτζεμόν, από τις Βρυξέλλες όπου έχει καταφύγει ανακοινώνει σε πρώτο χρόνο ότι αποδέχεται την εφαρμογή του περιβόητου άρθρου 155 και τις εκλογές στις 21 Δεκέμβρη σαν «ευκαιρία για την δημοκρατία».

(Το παρακάτω κείμενο στάλθηκε στην Απατρίς την πρώτη εβδομάδα του Οκτώβρη, από συντρόφους που ζουν

στην Καταλονία και συνεπώς μερικά από τα ερωτήματα που θέτει σχετικά με το τι μέλλει γενέσθαι έχουν απαντηθεί ήδη)

Το δημοψήφισμα για το αν οι καταλανοί θέλουν να κάνουν δικό τους κράτος είναι ίσως η πιο σημαντική στιγμή στην μεταφρανκική ιστορία της Ισπανίας.

Από την μία πλευρά είναι το ισπανικό κράτος και η συντηρητική κυβέρνηση (χωρίς απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο) του Μαριάνο Ραχόι. Προκειται για τους επίγονους του δικτάτορα Φράνκο - δεν έχουν καν καταδικάσει την δικτατορία.

Από την άλλη είναι μια ετερογενής πολιτική και κοινωνική συμμαχία που παλεύει για την Καταλανική «Ρεπούμπλικα» (Αβασίλευτη Δημοκρατία). Πρόκειται για ένα μέτωπο που περιλαμβάνει το κεντροδεξιό καταλανικό Partit Demòcrata Europeu Català (PDECat) που είναι ρεπουμπλικάνικο, νεοφιλελεύθερο και διεφθαρμένο, την κεντροαριστερή Esquerra Republica de Catalunya και τους «ελευθεριακούς» αριστερούς της Candidatura d'Unitat Popular-CUP

Η αντιπαράθεση περιλαμβάνει δευτερεύοντως τους Podemos (που στήριζε χαλαρά το δημοψήφισμα), και το σοσιαλιστικό κόμμα (που ήταν ξεκάθαρα με το ισπανικό κράτος).

Το δημοψήφισμα κατέληξε με ένα 43% συμμετοχή και ένα 90% υπέρ της απόσχισης. Σε όλη τη διάρκεια της ημέρας η ισπανική αστυνομία και η αστυνομοστρατιωτική Guardia Civil έκανε πολλές επιθέσεις και εκκενώσεις εκλογικών κέντρων, τραυματίζοντας πολλούς πολίτες που προέβαλαν μια σθεναρή ειρηνική αντίσταση στις αστυνομικές επιχειρήσεις. Οι έρευνες, οι συλλήψεις και οι κατασχέσεις χαρακτήρισαν την τελευταία βδομάδα πριν το δημοψήφισμα.

Και είναι επίσης πιθανό της επόμενες μέρες (αλλά όχι σί-

► γουρο) ότι η καταλανική κυβέρνηση, μετά από συζήτηση, στο καταλανικό κοινοβούλιο, να κάνει Μονομερή Ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας.

Τώρα: Δεν μπορεί να γίνει κατανοητή τη κατάσταση αν δεν έχει κανείς υπόψη του τους δύο άξονες πάνω στους οποίους εξελίχθηκε η ιστορική και πολιτική πραγματικότητα της ισπανίας.

Η Ισπανία λοιπόν περιλαμβάνει πληθυσμούς που διατηρούν διαφοροποιημένες ή ασαφείς εθνικές συνειδήσεις. Το αν αποδέχεται την ισπανική εθνική ταυτότητα δεν είναι κάτι αυτονόητο. Με άλλα λόγια η διαδικασία οργάνωσης έθνους-κράτους ποτέ δεν έφτασε σε ένα ικανοποιητικό σημείο. Σε κάποιες περιοχές, (Καταλανία, χώρα των βάσκων) η διεκδίκηση της πολιτικής και πολιτισμικής ανεξαρτησίας έφτασε να βρει πρόσφορο έδαφος σε ένα σημαντικό κομμάτι τους πληθυσμού. Αυτές οι πολιτιστικές διαφορές φυσικά δεν είναι ριζικές αφού οι άνθρωποι σήμερα στον δυτικό κόσμο, φτάνουν να ζουν με αρκετά κοινό τρόπο. Το σημαντικό είναι ότι υπάρχει ένας κόσμος που νιώθει ότι είναι μέρος του ισπανικού κράτους χωρίς την θέληση του. Η Ισπανία είναι εύθραυστη, αν και η οικονομική της ευρωστία αντισταθμίζει την διάσπαση της εθνικής συνείδησης.

Ο άλλος άξονας που εξηγεί το καταλανικό ζήτημα είναι ότι το σημερινό ισπανικό κράτος τότε δεν διέρρηξε τους θεσμούς του με την φρανκική δικτατορία. Έτσι από πολλούς (και στην καταλονία ακόμα περισσότερους) δεν θεωρείται ένα κράτος-δικαίου αλλά ένα μεταδικτατορικό κράτος. Ας πούμε ότι αυτό που έκανε η Ελληνική Δεξιά με τον Καραμανλή τον προεσβύτερο -που δίκασε τους Χουντικούς, και έδωσε τον βασιλιά- η ισπανική δεξιά παράταξη δεν το τόλμησε, και ούτε βέβαια θα μπορούσε να το τολμήσει, γιατί είναι γέννημα των ιδίων στελεχών του φασιστικού καθεστώτος. Η ίδια η μοναρχία επιβλήθηκε από τον Φράνκο, αφού κατέστειλε την αβασίλευτη δημοκρατία (και το κύμα κοινωνικού ριζοσπαστισμού που την συνόδευε) με το πραξικόπημα του και τον εμφύλιο το 36', οπότε η οργάνωση της ισπανίας σαν κοινοβουλευτικής μοναρχίας (πιο ακριβές θα ήταν να πούμε «βασιλευόμενης δημοκρατίας») φέρνει πάντα το στίγμα μιας ιστορικής ενοχής για την αιματηρή εξόντωση της Ισπανικής αβασίλευτης Δημοκρατίας.

Η Καταλονία χαρακτηριζόταν, όπως είναι γνωστό, από κινήματα ιδιαίτερα ισχυρής εναντίωσης στον Βασιλιά, τις ισπανικές αριστοκρατικές φαμίλιες, τους γαιοκτήμονες, την Εκκλησία. Ήταν κυριαρχημένη πάντα από την πλατιά κοινωνική και πολιτική ασαθή συμμαχία του ρεπουμπλικανισμού, και πάντα έγερνε στο μέρος των αντιφρανκικών και κοινωνικά ριζοσπαστικών δυνάμεων. Εκεί λοιπόν το μίσος για τον φασισμό και την παλιά ισπανική αριστοκρατία διασταυρωνόταν πάντα με την υπεράσπιση μιας ιδιαίτερης γλώσσας και μιας ιδιαίτερης -φαντασιακής και πραγματικής ταυτόχρονα- εθνικής ταυτότητας. Στην Καταλονία σήμερα συνηθίζεται, ακόμα και δεξιοί να γελάνε με τον Βασιλιά, να μισούν τον Φράνκο και το σημερινό μεταφρανκικό κυβερνών κόμμα, να θεωρούν αηδιαστικές της ταυρομαχίες, να είναι υπέρ των νόμιμων και δωρεάν αμβλώσεων ή του γάμου ανάμεσα σε ομοφυλόφιλα ζευ-

γάρια. Αυτή η, ας πούμε προοδευτική, πολιτική πραγματικότητα, μαζί με την υπεράσπιση της οποίας πολιτισμικής διαφοράς, έχει κάνει το καταλανικό ζήτημα να εμφανίζεται και σαν κίνημα εθνικής ιστορικής αυτο-πραγμάτωσης και σαν κίνημα αντίθεσης με το καθεστώς του 78' δηλαδή με το καθεστώς της μεταπολίτευσης-χωρίς ρήξη-με την δι-

κτατορία, που έλεγε «ας ξεχάσουμε το παρελθόν»

Φαίνεται λοιπόν το αποσχιστικό εθνικό κίνημα να είναι και κίνημα εναντίωσης στο εθνικό ιδεώδες της Ισπανίας που επέβαλλαν οι βασιλικές δυναστείες της Μαδρίτης, η καθολική εκκλησία, διάφορες δικτατορίες, η σημερινή μεταφρανική δημοκρατία. Η ίδια η υπεράσπιση της έννοιας της ενιαίας «Ισπανίας» θεωρείται και ήταν πάντα παρούσα στην γλώσσα των νικητών, και στην παράδοση του ισπανικού φασισμού και των επιγόνων του. Η ισπανική εθνική υπερηφάνεια ήταν, και είναι, δεξιάς απόκλισης. Με λίγα λόγια, στο κίνημα της καταλανικής απόσχισης συνυπάρχουν δύο διαφορετικά πολιτικά χαρακτηριστικά που όμως δεν εκδηλώνονται πάντα στον ίδιο βαθμό, ούτε συνδυάζονται αρμονικά: άλλοτε το κίνημα μοιάζει περισσότερο με συνεχιστή της παράδοσης των ηττημένων αντιφασιστών και άλλοτε εμφανίζεται περισσότερο σαν εθνικό κίνημα λανθάνουσας ή ανοιχτής υπεράσπισης κάποιου είδους ανωτερότητας. Δυο τάσεις συνυπάρχουν, μάλλον αντιφατικά ή τουλάχιστον παράδοξα.

Έτσι λοιπόν φτάσαμε αυτή τη στιγμή να βρισκόμαστε απέναντι στην πιθανότητα το ιστορικό σχέδιο της Ισπανικής αριστοκρατίας και διάφορων πολιτικοοικονομικών ελίτ, να βρίσκεται σε ένα σημείο χωρίς επιστροφή. Αν η καταλανική ετερογενής πολιτική και κοινωνική συσσωμάτωση υπέρ της ανεξαρτησίας φτάσει να ανακυρήξει την ανεξαρτησία, στο Ισπανικό κράτος δεν μένει άλλη επιλογή από την καταστολή. Είναι πολύ πιθανόν να υπάρξουν τότε σημαντικά γεγονότα στον δρόμο και τότε θα δούμε τι χαρακτηριστικά θα κυριαρχήσουν /τα πατριωτικά/εθνιστικά ή τα αντιφασιστικά/ριζοσπαστικά ιδεολογικά. Σε κάθε περίπτωση είναι δύσκολο να σκεφτεί κανείς που μπορεί αυτή την στιγμή να διατηρηθεί η ενότητα της Ισπανίας χωρίς την συνδρομή της κρατικής βίας.

Η υπόθεση της ανεξαρτησίας της καταλονίας είναι στα μάτια ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας μια ευκαιρία δημιουργίας μιας ποιοτικής κοινωνικής οργάνωσης. Βέβαια, τα διεθνώς αναγνωρισμένα κράτη δεν έχουν

σχέση με τέτοια σχέδια... Το νέο καταλανικό κράτος, αν υπάρξει, ίσως να θυμίσει λίγο τον ΣΥΡΙΖΑ, που πρώτα διέχυνε και βασίστηκε σε κάποιους είδους ευσεβείς πόθους και μετά κατάληξε εφορμωστής της πιο σκληρής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που γνώρισε η κοινωνία στην Ελλάδα. Η καταλανική αποσχιστική αριστερά ονειρεύεται το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό με καταλανικά χρώματα και το ζύπνημα από τις αυταπάτες θα είναι βέβαια οδυνηρό.

Όμως αυτή την στιγμή δεν είναι αυτό το θέμα. Το ισπανικό κράτος απαγόρευσε το δημοψήφισμα και το θέμα δημόσιας συζήτησης μετατέθηκε από το «υπερ ή κατά της ανεξαρτησίας» σε «υπερ ή κατά της ψηφοφορίας», με τους μεταφρανιστές να ισχυρίζονται ότι είναι παράνομη και αδιανόητη μια τέτοια συζήτηση γιατί η Ισπανία δεν ψηφίζεται. Αρκετός κόσμος που ποτέ δεν ενδιαφερόταν για το ζήτημα της εθνικής απελευθέρωσης ή δηθεν απελευθέρωσης των Καταλών, στήριξε λοιπόν το δημοψήφισμα, ακόμα και την πρόταση της ανεξαρτησίας, για να συγκρουστεί πολιτικά με το κυρίαρχο συντηρητικό λόγο. Η θέση λοιπόν υπέρ της ανεξαρτησίας εκφράζει κάποιες φορές την διάθεση σύγκρουσης με την παράδοση και την ιδεολογία των αυτών που συνέτριψαν το ρεπουμπλικανικό στρατόπεδο και τις επαναστατικές διεργασίες του παρελθόντος.

Είναι βέβαιο λοιπόν ότι αυτή την στιγμή στους δρόμους της Καταλονίας, αλλά και σε συγκεντρώσεις συμπαραστάσης που διοργανώθηκαν σε διάφορες ισπανικές πόλεις καταβαίνει η πολιτική παράδοση των ηττημένων ρεπουμπλικάνων. Οι ελευθεριακές και αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες στηρίζουν το δημοψήφισμα και το αίτημα της ανεξαρτησίας, σα μέσο για να αποδιαισθηθεί η Ισπανία των νικητών, και προσπαθώντας να διατηρήσουν πάντα στην πρώτη γραμμή της συζήτησης την αναγκή μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης. Αλλά φυσικά δεν ηγεμονεύουν το πολύπλευρο ιδεολογικό προφίλ του εθνικού κινήματος. Συνοψίζοντας, είναι ο αντιφασισμός αυτό που ωθεί στον δρόμο, όταν δεν είναι η ανεξαρτησία.

Το ανταγωνιστικό κίνημα πρέπει να κινηθεί ανάμεσα στην Σκύλλα και την Χαρυβδη: από την μία είναι οι φρανκιστές και η ιδεολογία τους. Από την άλλη είναι οι φιλελεύθερη αριστεροδεξιά πατριωτική και ρεπουμπλικανική συμμαχία. Από την μία υπάρχει πάντα η πρόταση να απόλυτης αποχής απ'ό αυτό το κίνημα. Από την άλλη υπάρχει η realpolitik λογική της συμμετοχής με την ελπίδα μες στην αναμπουμπούλα να πυροδοτηθούν ενδιαφέροντες εξελίξεις. Η τάση γενικά είναι υπέρ της κάποιου είδους συμμετοχής με παράλληλη προσπάθεια ανάδειξης της αντίθεσης με τις καταλανικές ελίτ. Το σάστισμα κυριαρχεί στον εδώ αντιεξουσιαστικό χώρο. Αλλά στην πολιτική όπως και στην ζωή πρέπει να μάθεις να δίνεις απαντήσεις σε ανεπιθύμητα ερωτήματα, και να ψάχνεις ρήγματα μέσα σε αυτά τα ερωτήματα, για να ακουστούν οι φωνές που δεν είναι των κυρίαρχων. Ο αντιφασισμός και η επανεδιεκδίκηση της εργατικής και κοινωνικής αυτοδιαχείρισης, που τόσους καρπούς έδωσε σε αυτή την περιοχή, καθώς και η διαρκής κριτική της καταλανικής εθνικής ενότητας, είναι τα εργαλεία για να ανοίξουν αυτά τα ρήγματα και φυσήξει ξανά ο αέρας του ονείρου της ελευθερίας.

Πολύγλωσση βιβλιοθήκη στην κατάληψη Δερβενίων 56

**Απευθυνόμαστε σε εγχειρήματα και άτομα για
προσφορά υλικού του αναρχικού/αντιεξουσια-
στικού χώρου, αλλά και υλικό σε διάφορες
γλώσσες, με έμφαση στο μεταναστευτικό, τον
διεθνισμό και την ποδηπολιτισμικότητα.**

Κατηγορίες:

- λογοτεχνία
- πολιτικά
- εκμάθησης
- δεξιά
- ιστορικά

**Κάθε Τρίτη 21:00-23:00
και Σάββατο 15:00-18:00**
Περισσότερες πληροφορίες:
dervenion56.espivblogs.net
d56library@espiv.net

Δίκτυο Αλληλεγγύης Σιάτλ μια εμπειρία αμοιβαίας στήριξης και άμεσης δράσης

Η συνέντευξη που ακολουθεί, ενός μέλους της αυτο-οργανωμένης ομάδας Δίκτυο Αλληλεγγύης του Σιάτλ (SeaSol), είναι μετάφραση από τα ισπανικά, από μία συλλογή κειμένων που εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο Klinamen, το 2012.¹

Το ενδιαφέρον που παρουσιάζει, και ο λόγος για τον οποίο αποφασίσαμε να τη μεταφράσουμε, είναι ότι, παρόλες τις προφανείς και χαώδεις διαφορές που χωρίζουν την ελληνική από την αμερικάνικη κοινωνία, και προφανώς και τα αντίστοιχα κινήματα, οι εμπειρίες και οι παρατηρήσεις του συνεντευξιαζόμενου αγγίζουν πολλά, και συχνά ακανθώδη, ζητήματα που απασχολούν το εγχώριο κίνημα. Οι δράσεις οι οποίες περιγράφονται, αλλά και ο τρόπος οργάνωσης του δικτύου, θυμίζουν σε μεγάλο βαθμό δικούς μας εργατικούς αγώνες, ή και διεκδικήσεις και αγώνες των συνελεύσεων γειτονιάς την περίοδο 2010 – 2012. Αγώνες γύρω από τους οποίους απουσιάζει μία συλλογική αποτίμηση και κατάθεση εμπειρίας.

Η κατάθεση μίας αντίστοιχης εμπειρίας, έστω και μέσω της αναφοράς σε κάποιον μακρινό αγώνα, μας φαίνεται σημαντική τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο για δύο βασικούς λόγους. Αφενός γιατί οι δράσεις αυτές, αν και συχνά αφορούν παρόμοια ζητήματα, βρίσκονται στον αντίποδα θεαματικού τύπου παρεμβάσεων, των οποίων γινόμαστε μάρτυρες μέσω του youtube ή των δελτίων ειδήσεων το τελευταίο διάστημα, και οι οποίες συχνά μονοπωλούν τον κινηματικό διάλογο. Παρεμβάσεων που, πέραν του θεαματικού τους χαρακτήρα, ένα από τα σημαντικότερα προβλήματά τους έγκειται στο ότι γίνονται χωρίς τα ίδια τα υποκείμενα του εκάστοτε αγώνα, αλλά στο όνομα τους, από αυτόκλητους σωτήρες. Αυτός ο τρόπος δράσης που αναπτύσσεται τον τελευταίο καιρό στη χώρα μας, προωθεί ξεκάθαρα μία λογική ανάθεσης στους ειδικούς του αγώνα, που το μόνο σίγουρο αποτελέσμά της είναι είτε η παθητικότητα της κοινωνίας είτε η κατάληξη σε κάθετες δομές οργάνωσης του αγώνα (ή και τα δύο).

Αφετέρου, γιατί οι δράσεις και ο συγκεκριμένος τρόπος οργάνωσης που περιγράφονται στη συνέντευξη, φαίνεται να δείχνουν προς ένα δρόμο ξεπεράσματος της ομολογουμένης αδυναμίας του παραδοσιακού συνδικαλισμού, ακόμα και του αυτό-οργανωμένου και επαναστατικού, να καλύψει τις ανάγκες των σύγχρονων επισφαλώς εργαζόμενων, που αλλάζουν χώρους και κλάδους εργασίας σαν τα πουκάμισά τους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι πρέπει να εγκαταλειφθεί η αυτό-οργάνωση σε συγκεκριμένους τόπους και κλάδους εργασίας. Αλλά οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι η δυνατότητα που δίνει ο συγκεκριμένος τρόπος οργάνωσης, μέσα από αυτό που ονομάζεται ομάδα «αμοιβαίας υποστήριξης», και στηρίζεται στη βάση

συνολικότερων κοινών υλικών αναγκών, δίνει τη δυνατότητα να ενωθούν εργατικοί αγώνες με αγώνες για την κοινωνική ανα-παραγωγή, παρέχοντας έτσι πολλά και σημαντικά πλεονεκτήματα.

Άλλο ένα σημείο που κρίνουμε ως μία ιδιαίτερα σημαντική έλλειψη του ντόπιου κινήματος, και το οποίο καλύπτει σε έναν βαθμό η συγκεκριμένη συνέντευξη, είναι το ζήτημα της αυτοκριτικής. Του να συζητάμε ανοιχτά τα όρια και τις αντιφάσεις που έχει ο κάθε αγώνας στον οποίο εμπλεκόμαστε, μακριά από ιδεολογικές καθαρότητες. Πατί μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να είναι ξεκάθαρη, στο μέτρο του δυνατού, τόσο για εμάς όσο και για τους γύρω μας, η στρατηγική στόχευση του κάθε αγώνα, και άρα να είναι δυνατή μία αποτίμησή του με συλλογικούς όρους.

Τέλος, είναι σαφές ότι δεν περιμένουμε ούτε προωθούμε έτοιμες συνταγές από το εξωτερικό, αλλά περισσότερο αφορμές για ενδοκινηματική συζήτηση, στοιχεία από τις εμπειρίες συντρόφων από το εξωτερικό που μπορούν να εμπνεύσουν τους εγχώριους αγώνες και να προβληματίσουν γύρω από αυτούς. Αγώνες οι οποίοι, καλό θα ήταν να το παραδεχτούμε, περνάνε μια σχετική περίοδο ύφεσης.

Πες μας, ποιος είσαι;

Με λένε Matt, αυτή τη στιγμή είμαι άνεργος και μένω στο Σιάτλ, όπου ήρθα πριν από έξι χρόνια από την Αγγλία. Είμαι μέλος του Δικτύου Αλληλεγγύης του Σιάτλ (Seattle Solidarity Network, SeaSol), από το ξεκίνημά του. Πριν συμμετείχα στους IWW (Industrial Workers of the World) στο Σιάτλ και σε διάφορες αναρχικές ομάδες, όπως η Αναρχική Ομοσπονδία στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Μπορείς να μας εξηγήσεις εν συντομία τι είναι το SeaSol;

Το δίκτυο αλληλεγγύης του Σιάτλ είναι μία μικρή ομάδα «αμοιβαίας υποστήριξης» εργαζομένων και ενοικιαστών που επικεντρώνεται στο να κερδίζει μικρούς αγώνες ενάντια σε αφεντικά και ιδιοκτήτες σχετικούς με ζητήματα μη καταβολής μισθών, μη επιστροφής της εγγύησης ενοικίου κτλ., μέσω συλλογικών δράσεων όπως αποκλεισμών και πορειών.

Πόσοι είστε και από πότε είστε ενεργοί;

Είναι δύσκολο να πει κανείς πόσοι ακριβώς είμαστε στο SeaSol. Αν υπολογίσουμε μόνο τα επίσημα μέλη – που ξεκινήσαμε να έχουμε εδώ και λίγο καιρό – περίπου εβδομήντα. Στις δράσεις συνήθως συμμετέχουν από δέκα μέχρι σαράντα άτομα, αλλά στη λίστα των επαφών υπάρχουν γύρω στα 400. Υπολογίζω ότι τουλάχιστον οι μισοί έχουν

συμμετάσχει σε μία ή περισσότερες δράσεις. Στην «οργανωτική ομάδα» – τα άτομα που έχουν αναλάβει μία ελαφρώς μεγαλύτερη δέσμευση, δηλαδή όσοι/ες κάνουν το μεγαλύτερο μέρος των καθημερινών εργασιών όπως το τηλέφωνο και οι επαφές με τα καινούργια μέλη – συμμετέχουν γύρω στα δώδεκα άτομα.

Το SeaSol δημιουργήθηκε στα τέλη του 2007 και είναι ακόμα δυνατό.

Πώς ξεκίνησε;

Ξεκίνησε γιατί μία μικρή ομάδα, στην πλειοψηφία της μέλη των IWW και αναρχικοί του Σιάτλ, ήμασταν απογοητευμένοι από την αδράνειά μας. Το διακλαδικό συνδικάτο² των IWW του Σιάτλ παραίτηαν μικρό, και του έλλειπαν τα μέσα που θα του επέτρεπαν να οργανώσει οποιοδήποτε εργατικό κέντρο, και το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να προσφέρουμε στήριξη και εκπαίδευση στους εργάτες που μας πλησίαζαν και ενδιαφέρονταν να συνδικαλιστούν στον χώρο εργασίας τους, κάτι το οποίο συμβαίνει αραιά και που και δεν έχει ακόμα μεταφραστεί σε μία οργανωτική δύναμη. Από προσωπική άποψη, το κίνητρό μου ήταν η απογοήτευση από τη συμμετοχή μου σε συμβολικούς και άχρηστους αγώνες ενάντια στον πόλεμο ή την αντιπαγκοσμιοποίηση, όπως και σε ομάδες αναρχικής προπαγάνδας που είχαν πολύ περιορισμένη σημασία για τη ζωή των περισσότερων ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένης και της δικής μου.

Το SeaSol ξεκίνησε από μια σειρά από ιδέες όπως το να κάνουμε συγκεντρώσεις αντιπληροφόρησης ή μία ομάδα άμεσης ανοιχτής δράσης. Ορισμένα μέλη είχαν μία ελάχιστη εμπειρία από μισθολογικές διεκδικήσεις. Ένα άλλο μέλος είχε μία ιστοσελίδα και μία λίστα e-mails με νέα σχετικά με απεργίες στο Σιάτλ, και του δώσαμε νέα χρήση, κρατώντας το όνομα που είχε.

Στην αρχή δεν είχαμε ξεκάθαρη ιδέα για το τι θέλαμε να κάνουμε, αλλά αποφασίσαμε να επικεντρωθούμε στο να στηρίζουμε εργαζόμενους και ενοικιαστές που βρίσκονται σε αγώνα, ώστε να μπορέσουμε να πετύχουμε άμεσες νίκες, αντί να μπλεχτούμε σε ατέρμονες καμπάνιες. Και επίσης με τρόπο που θα μπορούσαμε να βοηθηθούμε κι εμείς οι ίδιοι, σε περίπτωση που είχαμε κάποιο πρόβλημα με το αφεντικό ή τον ιδιοκτήτη μας. Έτσι στήσαμε δύο αφίσες: «Πρόβλημα με το αφεντικό σου;» και «Πρόβλημα με τον ιδιοκτήτη σου; Τηλεφώνησέ μας». Κολλήσαμε αυτές τις αφίσες σε όλο το Σιάτλ, μας τηλεφώνησαν κάποια άτομα, κι έτσι ξεκίνησαν όλα!

Γιατί δεν ήταν κατάλληλες άλλες οργανώσεις πιο παραδοσιακές (όπως τα συνδικάτα, για παράδειγμα;)

Θέλαμε να το κάνουμε εμείς οι ίδιοι, όχι μέσω κάποιας άλλης οργάνωσης. Το να πείσουμε κάποια άλλη ομάδα να λειτουργήσει με αυτόν τον σχετικά πρωτόγνωρο τρόπο θα ήταν απλά χάσιμο χρόνου. Είχε νόημα να δημιουργήσουμε το SeaSol σαν ξεχωρι-

στή ομάδα από τους IWW για διάφορους λόγους: δεν θα μας περιόριζαν οι νόμοι ενάντια στις απεργίες και τις δράσεις αλληλεγγύης, δεν ήταν όλοι όσοι πήραν την πρωτοβουλία για το SeaSol μέλη των IWW και έτσι μπορούσαμε να είμαστε πιο ευέλικτοι. Επίσης, οι Μ.Κ.Ο. και τα γραφειοκρατικά συνδικάτα παραίτηαν βραδυκίνητα για να πάρουν πρωτοβουλίες ή ακόμα και για να ενωθούν με άλλους όταν επρόκειτο για μικρούς εργατικούς αγώνες ή αγώνες σχετικούς με την κατοικία.

Τι προβλήματα αντιμετωπίσατε στην αρχή και πως τα ξεπεράσατε;

Όπως είπα και πριν, στην αρχή δεν είχαμε ξεκάθαρη ιδέα για το τι θα κάναμε, αλλά αυτό άρχιζε να ξεκαθαρίζει μέσα από τη δράση. Στην αρχή ήμουν αρκετά προβληματισμένος για το αν οι αφίσες θα άνοιγαν τον δρόμο για ουσιαστικές καμπάνιες, στις οποίες θα μπορούσαμε να εμπλακούμε, αλλά τελικά λειτούργησε. Μία από τις πρώτες κλήσεις που δεχτήκαμε ήταν από έναν εργάτη σε ναυπηγία που ήταν αηδιασμένος από τις κακές συνθήκες εργασίας και την απάθεια του κλαδικού του συνδικάτου, κι έτσι βρεθήκαμε μαζί του και στήσαμε διάφορα φυλλάδια που μοίρασε στη δουλειά του. Δυστυχώς, αυτό δεν λειτούργησε. Δεν έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι συνάδελφοί του και το μόνο αποτέλεσμα ήταν να μας τηλεφωνήσει ένας εκπρόσωπος του συνδικάτου ιδιαίτερα εκνευρισμένος. Στην πραγματικότητα δεν είχαμε κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο για αυτήν την καμπάνια. Με τον καιρό αναπτύξαμε ορισμένες τακτικές και τρόπους να κάνουμε τα πράγματα. Όσο αυτοσχεδιάζαμε και κερδίζαμε ορισμένους αγώνες, κερδίζαμε και συμμάχους και αναγνωρισιμότητα από άλλες ομάδες, το οποίο μας έλλειπε στην αρχή.

Τι προβλήματα αντιμετωπίσατε όλον αυτόν το καιρό;

Το σημαντικότερο πρόβλημα ήταν η συνείδηση στη συμμετοχή του κόσμου που μας πλησίαζε όταν είχε ανάγκη στήριξης. Πάντοτε ξεκαθαρίζαμε ότι το SeaSol δεν είναι μία φιλανθρωπική οργάνωση ή μία Μ.Κ.Ο., είναι ένα δίκτυο «αμοιβαίας υποστήριξης», πράγμα το οποίο σημαίνει ότι περιμένουμε πως αν σε στηρίζουμε σε έναν αγώνα, εσύ θα βοηθήσεις άλλους σε άλλους αγώνες. Συνήθως ο κόσμος εμπλέκεται και συμμετέχει σε κάποιες λίγες δράσεις πέραν από τις προσωπικές τους υποθέσεις, για έναν ή δύο μήνες, και μετά μην τους είδατε. Υπάρχουν βέβαια και περιπτώσεις ανθρώπων που μας προσέγγισαν ψάχνοντας στήριξη στον δικό τους αγώνα και μετά παρέμειναν ενεργοί και μπήκαν στην ομάδα των διοργανωτών, και πολλοί άλλοι που αν και δεν έκανα αυτό το βήμα, συνέχισαν να συμμετέχουν στο δίκτυο για μήνες μετά τον νικηφόρο αγώνα τους. Από τότε που ξεκινήσαμε να έχουμε «επίσημα μέλη» και να είμαστε πιο ξεκάθαροι ως προς το τι σημαίνει να είσαι μέλος του SeaSol, φαίνεται να έχουμε καταφέρει μια πιο ενεργή συμμετοχή των ανθρώπων.

Όπως και να έχει, πάντα θα υπάρχουν άτομα που θα φύγουν όταν λήξει ο αγώνας τους, αλλά αυτό δεν πρέπει να μας αποκαρδιώνει.

Άλλο ένα ζήτημα που έθιξε ένα παλιότερο μέλος, είναι ότι υπάρχει μεγάλη «δημογραφική απόκλιση» ανάμεσα στην ομάδα των διοργανωτών και τα άτομα που ως επί το πλείστον μας πλησιάζουν για να τα βοηθήσουμε στον αγώνα τους. Δηλαδή ο σκληρός πυρήνας των μελών είμαστε στην πλειοψηφία μας λευκοί, ενώ τα άτομα που έχουν προβλήματα ανήκουν συνήθως σε εθνικές μειονότητες. Αυτό μπορεί να αποτελέσει εμπόδιο στο να εμπλακούν περισσότερο ορισμένα άτομα στην ομάδα. Δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά, πέρα από το να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, και όσο αυξάνεται η οργάνωση μας, θα έρχονται και άτομα από διαφορετικά περιβάλλοντα. Αυτό φαίνεται να συμβαίνει όσο η ομάδα εμπλουτίζεται με άτομα από τους αγώνες στους οποίους συμμετέχουμε.

Ένα πρόβλημα το οποίο έχουμε αντιμετωπίσει στους αγώνες σε χώρους εργασίας είναι ότι ορισμένοι εργαζόμενοι, αν για παράδειγμα έρχονται αντιμέτωποι με μία συγκέντρωση έξω από το εστιατόριο όπου εργάζονται, υιοθετούν τη θέση του αφεντικού τους, ότι δηλαδή λόγω της παρέμβασης έρχονται λιγότεροι πελάτες και γι αυτό θα χάσουν μεγάλο μέρος των πουρμπουάρ τους.³ Αυτό το αντιμετωπίσαμε με αρκετά μεγάλη επιτυχία, μαζεύοντας χρήματα από όσους συμμετέχουν στη δράση, ώστε να συμπληρώσουμε τα χαμένα πουρμπουάρ, και να ξεκαθαρίσουμε στους εργαζόμενους ότι δεν τα έχουμε με αυτούς αλλά με τα αφεντικά τους. Πρέπει να συνεχίσουμε σ' αυτήν την κατεύθυνση, και να αρχίσουμε να επικοινωνούμε με τους εργαζόμενους πριν να αρχίσουμε την καμπάνια.

Πώς απαντάς στις κριτικές που λένε ότι αυτές οι μικρές νίκες είναι καλές, αλλά δεν αποτελούν το μοντέλο με βάση το οποίο θα φτάσουμε σε μια πραγματική κοινωνική αλλαγή, λαμβάνοντας υπόψιν τη σημερινή κατάσταση, όπου αντιμετωπίζουμε μία βάρβαρη επίθεση στην εργασία, την κατοικία, τις δημόσιες υπηρεσίες κτλ. σε ολόκληρο τον κόσμο;

Όπως είπες, οι αγώνες είναι μικρής κλίμακας, και αφορούν συγκρούσεις που αγγίζουν μεμονωμένα άτομα, μία οικογένεια ή έναν μικρό αριθμό εργαζομένων ή ενοικιαστών. Αυτό είναι και το βασικό όριο στην τωρινή μορφή οργάνωσής μας. Όμως αυτό δεν το αντιμετωπίζουμε σαν κάποιο μεγάλο εμπόδιο, γιατί δεν έχουμε σκοπό να περιοριστούμε για πάντα σε αυτούς τους μικρούς αγώνες. Αντίθετα, τους αγώνες αυτούς τους βλέπουμε σαν τα πρώτα βήματα για πιο μεγαλύτερα σχέδια. Όσο αποκτάμε εμπειρία, αυτοπεποίθηση, αυξανόμαστε σε αριθμό, διευρύνουμε τις επαφές μας και τη φήμη μας, έχουμε σκοπό να επεκταθούμε και σε άλλες μορφές οργάνωσης, όπως για παράδειγμα να βοηθήσουμε να δημιουργηθούν ομάδες ενοικιαστών ή εργαζομένων – τα πρώτα βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση έχουν ήδη γίνει. Εμπλεκόμαστε στον αγώ-

να με τρόπο ευέλικτο και πειραματιζόμενοι. Εγώ βλέπω αυτούς τους μικρούς αγώνες σαν εξάσκηση για την οργάνωση της πάλης των τάξεων, μέσω της οποίας μπορούμε να προχωρήσουμε σε πιο μακρόπνοα σχέδια και πιο συλλογικά. Δεν αποτελούν μοντέλο για την κοινωνική αλλαγή από μόνα τους, αλλά περιέχουν ένα απαραίτητο συστατικό για μία κοινωνική αλλαγή μεγάλης κλίμακας – την άμεση δράση των ανθρώπων που λύνουν τα προβλήματά τους από μόνοι τους.

Το SeaSol είναι κατά μία έννοια μία προσαρμογή στις σημερινές συνθήκες υψηλής ελαστικότητας και συνεχούς αλλαγής εργασιακού περιβάλλοντος, σε μικρούς χώρους

πήγαιναν πέρα από την απλή συμμόρφωση με τον νόμο, με την έννοια ότι ο ενοικιαστής και ο εργάτης, και η ομάδα ολόκληρη, σκέφτονταν πραγματοποιήσιμες και λογικές λύσεις της αντιμαχίας. Πρέπει να συνεχίσουμε προς αυτή την κατεύθυνση – και το κάνουμε – και να επιβάλουμε τη θέλησή μας στα αφεντικά και τους ιδιοκτήτες, ώσπου αυτό που είναι «λογικό» να αλλάξει τελείως, και η δημιουργία μίας τελείως διαφορετικής κοινωνίας να φαίνεται πιθανή και λογική.

Νομίζεις ότι υπάρχει το ρίσκο η ομάδα σας να αντιμετωπιστεί, ή να μετατραπεί, σε ένα είδος ριζοσπαστικής φιλανθρωπικής οργάνωσης, που να εξαρτάται από εθελοντές

**THE WORKERS!
THE UNEMPLOYED!
THE RENTERS!
THE HOMELESS!**

**DON'T FIGHT
ALONE!**

FIND OUT MORE TODAY!

Εργάτες/ριες! Άνεργοι/ες! Ενοικιαστές/τριες! Άστεργοι/ες!
Μην παλεύεις μόνος/η! Μάθε περισσότερα σήμερα!

εργασίας – όπως είπε ένα μέλος της οργάνωσης μας, εμείς «οργανώνουμε τον εργάτη, όχι τον χώρο εργασίας». Οποιοσδήποτε εργαζόμενος συμμετάσχει στο SeaSol λόγω κάποιου προβλήματος στην προηγούμενη δουλειά του, θα είναι πολύ καλύτερα προετοιμασμένος για να αγωνιστεί αν αντιμετωπίσει κάποιο πρόβλημα στη νέα του δουλειά. Είναι μία οργάνωση που αγγίζει διαφορετικές συνθήκες εργασίας και κατοικίας. Προφανώς, η οργάνωση σε εργασιακούς χώρους και συγκεκριμένες γειτονιές παραμένει σημαντική.

Θα μπορούσε επίσης να μας προσάψει κάποιος πως πολλοί από τους αγώνες που δίνουμε το μόνο που κάνουν είναι να διορθώσουν μία έλλειψη συμμόρφωσης με τον νόμο από την πλευρά ενός αφεντικού ή ενός ιδιοκτήτη. Αυτό γίνεται γιατί είναι ένα εύκολο σημείο εκκίνησης, και συνήθως το άτομο που έχει το πρόβλημα το μόνο που θέλει είναι να λυθεί το συγκεκριμένο ζήτημα. Παρόλα αυτά, έχουμε ήδη κερδίσει αρκετούς αγώνες, των οποίων οι διεκδικήσεις

που κατά βάση βοηθάνε άλλους ανθρώπους, όπως εσύ;

Όπως είπα και πριν, προσπαθούμε να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή ότι το SeaSol δεν είναι μία Μ.Κ.Ο. ή μία κοινωνική υπηρεσία. Προσφέρουμε αλληλεγγύη, όχι φιλανθρωπία. Το άτομο ή τα άτομα που αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα πρέπει να είναι προετοιμασμένα να πάρουν πρωτοβουλίες στον αγώνα – αυτοί δίνουν τα αιτήματα στο αφεντικό, συμμετέχουν και βοηθάνε να σχεδιαστούν οι δράσεις της καμπάνιας – αλλά και να στηρίξουν τον αγώνα άλλων ανθρώπων. Αν περιμένουν ότι εμείς θα κάνουμε όλη τη δουλειά στη θέση τους και δεν έρχονται στις συνελεύσεις ή στις δράσεις (χωρίς κάποια καλή αιτία), στο τέλος θα εγκαταλείψουμε τον αγώνα τους. Αυτό βρίσκεται στον αντίποδα μίας Μ.Κ.Ο. ή μίας κοινωνικής υπηρεσίας που απλά δρα στο όνομα ενός παθητικού δέκτη.

Σε ποιο βαθμό είναι ανοιχτό ως προς την

πολιτική του ταυτότητα το SeaSol; Είστε ανοιχτά αναρχικοί;

Σαν άτομο εγώ είμαι ανοιχτά αναρχικός μέσα στο SeaSol, όπως και πολλοί άλλοι. Το SeaSol δεν είναι μία αναρχική οργάνωση, αλλά βασίζεται στις αρχές της αμοιβαίας υποστήριξης, της άμεσης δράσης και της οριζόντιας οργάνωσης. Αν και όλα τα αρχικά μέλη ήταν αναρχικοί ή πολύ κοντά στις αναρχικές ιδέες, πολλά από τα μέλη της οργάνωσης δεν υπάρχει λόγος να είναι αναρχικοί. Σίγουρα στο SeaSol επικρατεί ένα κλίμα όπου όλοι και όλες είναι ανοιχτοί/ες στις αναρχικές ιδέες, γιατί είναι μία λογική επέκταση αυτού που κάνουμε: να αγωνιζόμαστε ενωμένοι ενάντια στα αφεντικά και τους ιδιοκτήτες, να σχεδιάζουμε συλλογικά πράγματα, να μοιραζόμαστε τα μέσα που διαθέτουμε, έχοντας συνείδηση ότι όταν είμαστε μαζί αποκτάμε δύναμη.

Τι μαθήματα έχεις πάρει από τις εμπειρίες σου στην ομάδα;

Πολλά. Ξέρω ότι σε οποιαδήποτε μελλοντική δουλειά θα έχω πολύ μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση όταν θα χρειαστεί να αγωνιστώ ενάντια στη διοίκηση. Αισθάνομαι πιο ικανός να αγωνιστώ στη δουλειά, ενώ πριν δεν θα ήξερα από που να ξεκινήσω. Πήρα μεγάλη ικανοποίηση βλέποντας να εφαρμόζονται στην πράξη οι αναρχικές ιδέες της άμεσης δράσης και της αλληλεγγύης, και να έχουν αποτέλεσμα. Έμαθα να αντιμετωπίζω τα ζητήματα με στρατηγική. Έμαθα να ψάχνω συγκεκριμένους στόχους, να επικοινωνώ καλύτερα και να δημιουργώ συνδέσεις με τον κόσμο. Δοκίμασα τη δύναμη της συλλογικότητας. Νομίζω ότι είναι μία εμπειρία πολύ πλούσια για πολλούς από εμάς στο SeaSol, και ελπίζω να συνεχίσει έτσι...

Τι μαθήματα νομίζεις ότι μπορούν να πάρουν άλλοι εργαζόμενοι από την οργάνωση σου;

Το σημαντικότερο είναι ότι ακόμα και σε αυτήν την εποχή της ολοκληρωτικής ηττοπάθειας και κατάθλιψης ή οικονομικής κρίσης, συνεχίζει να είναι απόλυτα εφικτό το να αγωνιζόμαστε, να αντιμετωπίζουμε τις επιθέσεις και να νικάς, ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές μπορούν να εφαρμοστούν και να λειτουργήσουν σε πραγματικές συνθήκες και ότι η άμεση συλλογική δράση που εστιάζεται στο να λύσει μικρά προβλήματα είναι ένα καλό σημείο έναρξης για μελλοντικούς αγώνες μεγαλύτερης κλίμακας.

Μετάφραση: MissInformation

Υποσημειώσεις:

1. Ολόκληρο το βιβλίο σε pdf (στα ισπανικά), στην ιστοσελίδα των εκδόσεων, www.editorialklinamen.org

2. IWW general membership branch.

3. Στις Η.Π.Α. τα πουρμπουάρ αποτελούν σημαντικό και ουσιαστικά αναγνωρισμένο μέρος του μισθού των εργαζομένων στην εστίαση.

Μπορούμε να γίνουμε και χειρότεροι!

Σκέψεις και θεωρήσεις (μελέτη) πάνω στον μήνα που ακολούθησε, ύστερα από την εξαφάνιση του Santiago Maldonado

Το κείμενο αυτό μεταφράστηκε για τον Σαντιάγο Μαλντονάντο. Ακολουθεί περίληψη των τεκταινόμενων και αυτούσια η τοποθέτηση των συντρόφων από το Μπουένος Άιρες. Ολόκληρο το κείμενο μπορεί να βρεθεί στον ιστότοπο της εφημερίδας *apatris.info*

Εδώ και καιρό, ίσως από την «ανακάλυψη» της Αμερικής και έπειτα συντηρείται ένας πόλεμος μεταξύ αποικιοκρατών αρχικά και στην πορεία εταιρειών, γαιοκτημόνων και λοιπόν λαμόγιων ενάντια στους ιθαγενικούς λαούς της ευρύτερης περιοχής. Συγκεκριμένα, στο νοτιότερο κομμάτι της περιοχής που αποκαλείται Αμερική, στην κοινότητα των Μαπούτσε, η αντίσταση είναι σθεναρή.

Στη γη όπου η γνωστή σε όλους μας Μπένετον υποστηρίζει ότι κατέχει, οι κάτοικοι προσπαθούν να αντισταθούν. Κατά τη διάρκεια μιας συγκέντρωσης αλληλεγγύης στο Lonko Facundo Jones Huala¹, στην πόλη Pu Pu de Cushmanen, την 1η Αυγούστου, λαμβάνουν χώρα συγκρούσεις και συλλαμβάνεται ο σύντροφος Santiago Maldonado («Lchuga» ή «el Brujo»), αφού μένει πιο πίσω από τους υπόλοιπους. Κάποιοι κάτοικοι βλέπουν χωροφύλακες να αρπάζουν τον Santiago, ενώ λένε πως άκουσαν την αστυνομία να λέει «πιάσαμε έναν». Μαρτυρίες λένε ότι τον βάλαν σε ένα στρατιωτικό όχημα. Η αστυνομία τηρεί σιγή ιχθύος. Τις ακόλουθες μέρες οι διαμαρτυρίες εντείνονται και ο σύντροφος θεωρείται πια εξαφανισμένος. Οι πορείες είναι μαζικές, επιθετικές, σε πολλές πόλεις. Στις διαμαρτυρίες αυτές εμφανίζονται και διάφορες οργανώσεις που σε αгаστή συνεργασία με τα ΜΜΕ κρύβουν κάτω από το χαλάκι τον πολιτικό προσανατολισμό του συντρόφου: Ένας αδερφός του συντρόφου, διαβάζοντας γράμματα του Santiago Maldonado, αποκαλύπτει την πολιτική ταυτότητα, κάτι που αγνοείται πλήρως. Περίπου μετά τα μέσα του μήνα οι συγκεντρώσεις αρχίζουν να έχουν το αίτημα της επιστροφής του συντρόφου ζωντανού. Η αστυνομία εντείνει την καταστολή κάνοντας μπουκές σε σπίτια των μητέρων των οποίων τα παιδιά είχαν δολοφονηθεί από τους μπάτσους, στοχοποιούν αναρχικούς και αγωνιστές.

Στα μέσα του Οκτώβρη, σε ένα ποτάμι, βρέθηκε το άψυχο σώμα του συντρόφου. Συγκρούσεις ξέσπασαν απευθείας σε πολλές πόλεις της Αργεντινής. Μετέπειτα, οι περισσότεροι εμπλεκόμενοι στον αγώνα για την εμφάνιση του συντρόφου, αλλά και η οικογενειά του υιοθετούν το αίτημα για δικαιοσύνη, τιμωρία των ενόχων κλπ. Αναρχικοί κρατάνε τη θέση ότι θα συνεχίσουν να αγωνίζονται, για τον Lchuga και για τις ιδέες του.

Τη στιγμή που γράφτηκε το παρακάτω κείμενο, δεν είχε βρεθεί ακόμα αλλά θεωρήσαμε πως η αναδημοσίευσή του άξιζε για να αντιληφθούμε το εύρος των ζητημάτων που η συγκεκριμένη κατάσταση ανοίγει:

Μπορούμε να γίνουμε και χειρότεροι.

[...] Σε ορισμένες απ' όλες τις παραπάνω συγκεντρώσεις και πορείες, καθώς και σε επίπεδο δρόμου και πανεπιστημίων, και κυρίως σ' όλα τα κοινωνικά δίκτυα, βλέπουμε πως η πλειονότητα του κόσμου είναι ευαισθητοποιημένη σχετικά με την υπόθεση του Santiago, και πως ένα μικρότερο μέρος έχει υποστηρίξει βίαιες δράσεις. Είναι αλήθεια πως στην Αργεντινή, το να μιλάει κανείς για εξαφανίσεις ταυτίζεται με το να μιλάει για στρατιωτική δικτατορία και για τις ιστορίες που έχουν καταγραφεί στην συλλογική μνήμη. Οι πολιτικοί, ως επί τω πλείστω, προσπαθούν να αποκρύψουν την συνέχεια της καταστολής, να συγκαλύψουν τις ομοιότητες

ανάμεσα στην δικτατορία και στην τωρινή δημοκρατική κυβέρνηση. Ομως η καταστολή, οι βασανισμοί και οι εξαναγκαστικές εξαφανίσεις, ποτέ δεν τελείωσαν πραγματικά. Πιστεύουμε πως είναι απαραίτητο να επεκτείνουμε αυτή την σύγκρουση. Από τις πρώτες στιγμές, σύντροφοι και σύμμαχοι, διαμαρτυρήθηκαν ανά τον κόσμο, πρώτα στην Uruguay, Chile, Bolivia και στο Peru, όπως και στην U.S, Ισπανία, Ινδία, Γαλλία, Συρία, Κολομβία, Μεξικό και πολλές άλλες γωνίες αυτού του κόσμου. Οι διαμαρτυρίες δεν έχουν μείνει μόνο στο να προπαγανδίζουν τι συνέβη στον Lchuga, αλλά στηρίζονται στο γεγονός πως η αλληλεγγύη είναι διεθνής και χωρίς άλλα σύνορα, πέραν απ' αυτά που ορίζουμε οι ίδιοι στους εαυτούς μας.

Ο τύπος θέτει στόχο, το κράτος τραβάει την σκανδάλη

Τι να πρωτοσχολιάσει κανείς σχετικά με τις ειδήσεις, τα άρθρα και τα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ από πουλημένους φιλοχρήματους [...], και για άλλους «υπηρέτες» της πληροφόρησης. Θέτουν μπροστά το όνομα του Maruche Ancestral Resistance (Ram, μια ξεχωριστή ένοπλη οργάνωση), χρεώνοντας τους με πάνω από τριάντα δράσεις μέρα παραμέρα, από την διάδοση κειμένων, ως την πυρπόληση αγροκτημάτων και τον θάνατο συνοριακού αστυνομικού στο San Martin στις Άνδεις, μέχρι και την διακίνηση όπλων και ναρκωτικών. Θέλουν να περάσουν εικόνες για μελλοντικούς Santiago Maldonados- δηλαδή άτομα που θα μπορούσαν να πάθουν το ίδιο- στην Μεντόζα, στο Entre Rios, και στο Buenos Aires. Κατασκευάζουν θεωρίες, πως ο Santiago ήταν αιχμάλωτος των Maruches, πως είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια επίθεσης σε μια έκταση γης, πως ποτέ δεν ήταν στο Lof, ή πως ήταν ένας απλός ταξιδιώτης χίππης.

Ύστερα από την επίθεση στο Chubut, ο τύπος απέδωσε την δράση στο RAM, δηλώνοντας πως η επίθεση «ανησυχητικά» έλαβε μέρος δύο τετράγωνα μακριά από τον οβελισκό που είχαν πυροβολήσει. Όμως άμα εξετάσουμε το μέρος, για ελάχιστο χρόνο, από τις φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν, μπορούμε να δούμε ξεκάθαρα ορισμένα αλφάδια ζωγραφισμένα, και πως η ζημιά δεν έγινε από σφαίρες. Οι υπερβολές τους είναι χωρίς όρια.

Το κράτος χρειάζεται να προστατέψει τον εαυτό του- χρειάζεται να δημιουργεί εσωτερικούς εχθρούς. Η ανεργία και η γενική οικονομική κρίση έχουν ως αποτέλεσμα την αναδυόμενη αναταραχή, που μπορούμε να αισθανούμε καθαρά πλέον στους δρόμους. Τι θα μπορούσε να είναι καλύτερο από το να καθιστούν υπεύθυνους για την οικονομική κατάρρευση τους μη Αργεντίνους μαθητές, όπως μας ενημερώνει το πρόγραμμα ειδήσεων; Ή κατηγορώντας τους πειρατικούς δίσκους, για καταστροφή της επίσημης νόμιμης οικονομίας, όπως το Amerika 24, προσπαθεί να διαδόσει; Τι θα μπορούσε να είναι καλύτερο από τον πρωθυπουργό Mauricio Macri, να φωνάζει πως οι εργάτες πρέπει να σταματήσουν να δημιουργούν εντάσεις με το να μπλοκάρουν τους δρόμους και με το να ζαλίζουν το κεφάλι των αφεντικών τους, επειδή αυτές οι συμπεριφορές αποθαρρύνουν το εξωτερικό κεφάλαιο για επένδυση;

Οι δηλώσεις της Patricia Bullrich, υπουργού Εθνικής Ασφάλειας, κινήθηκαν στο ότι δεν θα αφήσει την Χωροφυλακή να στοχοποιηθεί, ισχυρίζοντας πως η υπόθεση του Maldonado, δεν είναι αναγκαστική εξαφάνιση, και είπε με τρεμάμενη φωνή, πως δεν θεωρεί τριάντα φύλακες συνόρων ως ικανούς για συνωμοσία, φόνο και εξαφάνιση κά-

ποιου. Όπως πιστεύει, οι αστυνομικές δυνάμεις δεν είναι ίδιες με αυτό που ήταν 40 χρόνια πριν, πάντοτε κάνοντας αυτόν τον διαχωρισμό ανάμεσα στην «κακή δικτατορία, καλή δημοκρατία».

Η οικογένεια Bullrich, πάντοτε γνώριζε πως να υπερασπιστεί τα ιδεολογικά και οικονομικά της συμφέροντα. Ο Adolfo Bullrich, διηύθυνε μια επιχείρηση η οποία πραγματοποιούσε δημοπορασίες εκτάσεων γης, ύστερα από την καταστροφική Desert Campaign. Μια καμπάνια, που υποστηρίχθηκε από τον τότε πρωθυπουργό Avellanada και συνεχίστηκε από τον Julio A. Roca, σκοπός της οποίας ήταν η εκδίωξη ντόπιων ανθρώπων που ζούσαν στις εκτάσεις, η άρπαγη τεράστιων περιουσιών, η επιβεβαίωση της εθνικής ομοιογένειας, και η δημιουργία ζουμερών επιχειρηματικών συμβάσεων με Αγγλικές και Ουαλικές εταιρίες, καθώς και με όποιονδήποτε ήθελε να επενδύσει.

Ο Esteban Bullrich, ο αδερφός της Patricia, άφησε τη θέση ως υπουργός εκπαίδευσης με σκοπό να βάλει υποψηφιότητα στις εκλογές. Σε μια εκλογική διαφήμιση, ο Esteban, μίλησε για τις θετικές αλλαγές που έχει προβεί η κυβέρνηση Cambiemos αυτούς τους μήνες, δηλώνοντας: «Έχουμε βάλει περισσότερα παιδιά στο σχολείο, περισσότερα πεζοδρόμια στους δρόμους, και περισσότερους νέους άνδρες στην φυλακή». Αυτά τα λόγια δεν είναι προς έκπληξη. Αποτελούν μέρος ρητορείας του ίδιου άντρα που υπερασπίστηκε τον δολοφόνο Luis Patti² ώστε να μπορέσει να εξασφαλίσει την θέση του στο συμβούλιο. Ωστόσο, δήλωσε κιόλας πως στο πλαίσιο μιας δημοκρατίας, αν μη τι άλλο, υπάρχει χώρος συζήτησης μεταξύ διαφορετικών ιδεολογιών.

Ύστερα από την στιγμή που η πρόταση για βδομάδα δράσεων στήριξης στον Santiago, δημοσιεύτηκε στο ιντερνέτ, οι κρατικές δυνάμεις ασφάλειας βρέθηκαν σε επιφυλακή- τόσο ώστε ένας ανώτερος υπάλληλος της ομοσπονδιακής αστυνομίας έστειλε ένα έγγραφο στον κυβερνήτη της επαρχίας του Buenos Aires, στην Maria Eugenia Vidal (από το κεντροδεξίο κόμμα PRO), διατάζοντας την αύξηση της ασφάλειας και των περιπολιών στους δρόμους. Το έγγραφο περιέγραφε πιθανές επιθέσεις, και διάφορα ρίσκα για τα υπάρχοντα των δυνάμεων ασφάλειας, των υποδομών και των κτιρίων. Το αποτέλεσμα, πέραν της προφανής αύξησης των αστυνομικών δυνάμεων (στις πλατείες, στα αστυνομικά κτίρια, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, στα αστυνομικά τμήματα και στις υποβαθμισμένες περιοχές), ήταν η επίδειξη των αστραφτερών τους παιχνιδιών που είχαμε να δούμε εδώ και πολύ καιρό: τεθωρακισμένα οχήματα της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας, οχήματα κανονίων νερού, και πλήθος οχημάτων μεταφοράς (εννοεί μάλλον τις κλούβες), σε όλη τη χώρα. Τα πάντα, εκτός από στρατό στους δρόμους.

Αυτή η νέα κλιμάκωση της καταστολής που συμβαίνει και θα συνεχίσει να συμβαίνει στους δρόμους της πρωτεύουσας, αντιπροσωπεύει το γεγονός πως το υπουργείο ασφάλειας, καθώς και όλα τα επιφανή αφεντικά της αστυνομίας, σκοπεύουν να περιορίσουν την αλληλεγγύη, την οργή, και τις δράσεις που πλασιώνουν την εξαφάνιση του Santiago. Ίσως αυτά τα δείγματα θα μας οδηγήσουν και εμάς στο να ξεπεράσουμε τα όρια μας.

Στους χώρους μας, η παρακολούθηση είναι ξεκάθαρη. Πλέον όχι μόνο παγιδεύουν τα τηλέφωνα και οι μπάτσοι ακολουθούν συντρόφους στα σπίτια τους, αλλά ακόμα ομάδες έρευνας, τραβούν φωτογραφίες, υπάρχουν φορητά δικά τους στις γωνίες, και οι περιπολίες πληθαίνουν.

Όλα αυτά ανταποκρίνονται σ'ένα συγκεκριμένο πλαίσιο. Σε κάποιες γειτονιές της επαρχίας του Buenos Aires, η αστυνομία σταματάει μέλη κολλεκτιβών για να ζητήσει τα έγγραφα τους και να ελέγξει τα πράγματα τους. Η αξιωματική αύξηση στις περιπολίες και στους αστυνομικούς δεν αφορά μόνο μια προσπάθεια ελέγχου και παρακολούθησης, αλλά παράλληλα, αφορά μια προσπάθεια να ξεπλυθεί στα μάτια του κόσμου, η απαίσια εικόνα της χωροφυλακής και των μπάτσων. Κατά τη διάρκεια της Ημέρας των Παιδιών, η χωροφυλακή έφερε φορτηγά με παιχνίδια σε σχολεία και σε καφετέριες. Σημειώνουμε πως, χωρίς ντροπή και σε επανάληψη, χρησιμοποιούν σλόγκαν «αλληλεγγύης» στα ίδια μέρη που επιβεβαιώνουν τον ρόλο τους πυροβολώντας και καταστρέφοντας με άγρια μέσα. Η «έξυπνη» δουλειά τους είχε σχεδιαστεί υπό το πλαίσιο του Project X. Το τελευταίο, αφορούσε την ειδική μονάδα της εθνικής χωροφυλακής όπου ιδρύθηκε την εποχή κυβέρνησης του Kirchner και δημιούργησε την βάση δεδομένων παρακολούθησης αγωνιστών και οργανώσεων. Τώρα λοιπόν, βγαίνουν στο πεδίο του παιχνιδιού ακόμη περισσότεροι από πριν, παριστάνοντας ακόμη μία σοκαρισμένη δύναμη την οποία βέβαια, το Κράτος μπορεί να προσλάβει προς όφελος του όποια στιγμή θελήσει.

Φυσικά, το νομικό κομμάτι δεν μένει πίσω. Όχι μόνο ανακατασκευάζει τον νόμο 24.660 (ο οποίος αφαιρεί όλες τις παροχές στις φυλακές και τις προσωρινές αποφυλακίσεις, δίνοντας παραπάνω δύναμη στην Ποινική Υπηρεσία.) αλλά και δίνει δυνατότητα αύξησης των ποινών, με την διεύρυνση των νομικών ορισμών σχετικά με την παράνομη σύνδεση, την μεταφορά όπλων και την καταστροφή ιδιωτική περιουσία.

Σχέσεις μεταξύ Maruche και αναρχικών

Έχουμε παρατηρήσει πως τα τελευταία χρόνια, κάποιες κοινότητες Maruche έχουν αφήσει τις νομικές διεκδικήσεις και έχουν αποφασίσει να καταλάβουν ιδιοκτησίες Μεγαλοκτηματιών και μέρη κρατικής γης. Μηχανήματα έχουν καταστραφεί, έχουν συντονιστεί επιθέσεις σε διαφορετικές τοποθεσίες σε κάθε ράντζο -παρόμοια με αυτό που συμβαίνει στο Wallmapu στην Χιλιανή πλευρά.

Τα μίντια, πήραν την πρωτοβουλία να δηλώσουν πως όλες οι κοινότητες Maruche ανήκουν στο RAM, ή πως όσοι Maruche κατοικούν στο Lof, ανήκουν στο RAM, δημιουργώντας έτσι έναν τέλειο εσωτερικό εχθρό. Στην πραγματικότητα, το RAM (Resistencia Ancestral Maruche) δεν είναι παρά ένα μικρό σημείο με το οποίο συνδέονται ορισμένοι Maruches που ενεργούν στο Wallmapu στην Αργεντινή.

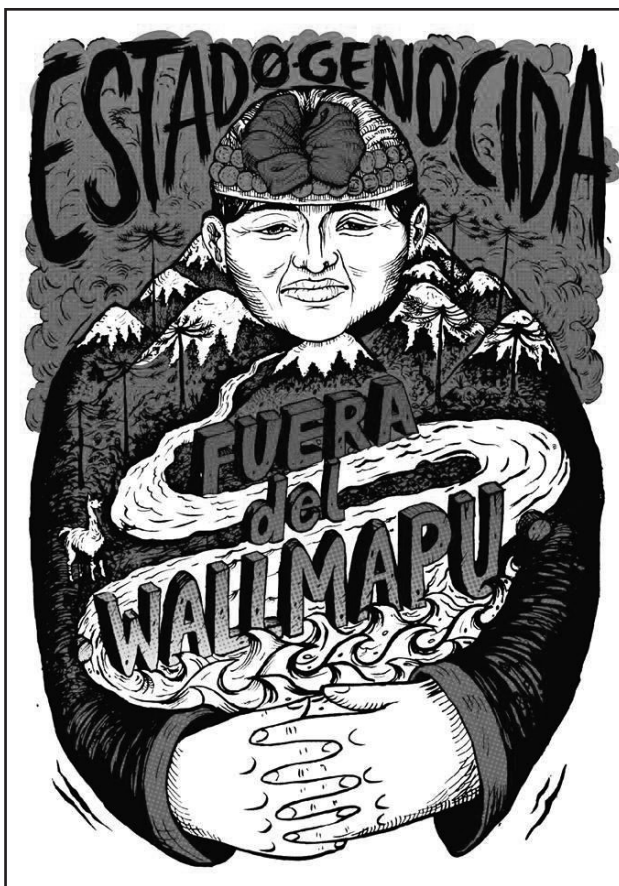
Ο Lonko Facundo Jones Huala θεωρείται μέρος αυτής της ομάδας Maruche.

Αυτή τη στιγμή, βρίσκεται στη φυλακή στο Esquel, όπου πέρασε 18 μέρες σε απεργία πείνας, αναμένοντας την υποτιθέμενη μεταγωγή του στην Χιλή. Ο ίδιος, έχει αναγνωρίσει την εμφάνιση μιας ιστορικής αντιπαράθεσης όχι μόνο με το κράτος της Αργεντινής, αλλά και με το κράτος της Χιλής, μαζί με τις εταιρείες που έχουν καταστρέψει τα εγχώρια εδάφη χωρίς φόβο αντίποινων, με τη δικαιολογία της «προόδου». Πρόκειται για έναν προγονικό αγώνα που διαρκεί περισσότερο από 500 χρόνια. Το RAM, είναι μόνο μια μικρή έκφραση αυτού του μακρού αγώνα.

Η στοχοποίηση και η δίωξη όχι μόνο από τις δυνάμεις της τάξης, αλλά και από τους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων είναι αηδιαστική. Προσπαθούν να δικαιολογήσουν την καταστολή και την προαγωγή του επεκτατισμού. Βγάζουν επικεφαλίδες που υποστήριζαν πως οι Maruches είναι συνδεδεμένοι με το FARC (ένοπλη ομάδα στην Κολομβία), πως έχουν στρατιωτικά όπλα, πως είναι «ψεύτικοι ινδιάνοι» και άλλες τέτοιες ανοησίες.

Για εμάς, ως αναρχικούς, είναι αδύνατον να μην εξοργιζόμαστε με τις μεθόδους που το κράτος, στοχοποιεί, επιτίθεται και εξαφανίζει τους Maruche, όπως και τους

Qom, τους Wichí, ή τους Guaraní, χωρίς να αναφερθούμε και στις φυλές που ζουν στον Αμαζόνιο, που αντιστέκονται στην προαγωγή των μηχανών και της «ανθρώπινης ανάπτυξης» που θεωρείται ως ο πολιτισμός. Μοιραζόμαστε πολλά κοινά με τους Maruche, που μάχονται στα νότια της περιοχής, αλλά υπάρχει και ένα χάσμα μεταξύ μας. Οι τρόποι που οργανώνονται και οι σχέσεις που έχουν αναπτύξει, συμπεριλαμβανομένου τη σχέση τους με την φύση και την γη, αποτελούν αναπαράσταση από την δική τους, συγκεκριμένη κοσμοαντίληψη. Ως αναρχικοί, στεκόμαστε κριτικοί απέναντι στην επιθυμία τους να επεκτείνουν και να δομήσουν το δικό τους Maruche έθνος. Σεβόμαστε την επαναστατική τους αξιοπρέπεια, και θα σταθούμε αλληλέγγυοι, όμως δεν συμμεριζόμαστε συνολικά τον αγώνα τους.

Κράτος γενοκτονίας έξω από το Wallmapu (περιοχή)

ΚΑΜΙΑ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ. ΔΙΑΡΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ.

Όλοι μας επιθυμούμε να επιστραφεί ο σύντροφος μας ζωντανός, και μπορεί ο ίδιος να ακολουθήσει όποιον δρόμο επιθυμεί. Γνωρίζουμε πως το κράτος είναι υπεύθυνο για αυτή την εξαφάνιση, επειδή αυτή είναι η λειτουργία του: η εξάλειψη του «εξτρεμισμού» των «ενοχλητικών στοιχείων» που απειλούν την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Για τον ίδιο λόγο, δεν μπορούμε να απαιτήσουμε τίποτα από τους καταπιεστές μας. Είναι υπεύθυνοι για τις εξαφανίσεις, για το τράφιγκινγκ, για το δίκτυο μεταξύ ναρκωτικών και αστυνομίας, για τις εκτελέσεις των νέων στις γειτονιές μας από τα χέρια των μπάτσων, για την έγκριση νόμων που αυξάνουν της ποινές φυλάκισης, για το παιχνίδι που στήνουν πάνω στις ζωές των φυλακισμένων. Είναι υπεύθυνοι ακόμη για την εγκατάσταση νέων τεχνολογιών με σκοπό την παρακολούθηση, για την καταστροφή των φυσικών περιοχών με σκοπό την κατασκευή τοίχων και την καλλιέργεια σόγιας και μεταλλαγμένου καλαμποκιού, και εν τέλει είναι υπεύθυνοι για όλα αυτά που γυρίζουν την μηχανή της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Πιστεύουμε πως έχουν προσπαθήσει να απολιτικοποιήσουν τον σύντροφο μας. Έχουν προσπαθήσει να αρνηθούν τις αναρχικές του πεποιθήσεις, και έχουν επιχειρήσει να τον μετατρέψουν σε σλόγκαν για μια ακόμη πολιτική καμπάνια. Από τη μία πλευρά, η Christina Kirchner, και

τα τσιράκια της εμφανίζονται με περιορισμένη μνήμη: Μιλούν για τον Santiago, αλλά σιωπούν όταν αναφερόμαστε στον Julio Lopez³. Ακόμη και αν η Hebe de Bonafinni (μια από τις ιδρύτριες της ομάδας Madres de la Plaza de Mayo) έχει αναφέρει πως ο Lopez είναι ένας κατάδικος, και πως ο Santiago ένας ακτιβιστής, το έχει κάνει ώστε να στηρίξει τον Kirchner.

Και για λόγο του αληθές, αυτό είναι ψέμα. Ο Lopez, υπήρξε οικοδόμος και εξαφανίστηκε το 2006 επειδή επρόκειτο να καταθέσει ενάντιον του Miguel Osvaldo Etchecolatz, έναν από τους αρχηγούς των δυνάμεων καταστολής κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Η εξαφάνιση του Lopez, αναδεικνύει πως ακόμη και ύστερα από 15 χρόνια, ο στρατός έχει ακόμη αρκετή δύναμη.

Ούτε θέλουν να αναφερθούν στον Luciano Arruga - τον νέο από την περιοχή Lomas de Mirador, ο οποίος απήχθη, δολοφονήθηκε και θάφτηκε ως «John Doe» στο νεκροταφείο στο Charatita. Ο λόγος αυτών: Η άρνηση του να κλέψει για την αστυνομία.

Ούτε θέλουν να θυμηθούν τον Christian Ibanez, ο οποίος κρατήθηκε από την αστυνομία, και στη συνέχεια «αυτοκτόνησε» σ'ένα κελί στο Juju, στο αστυνομικό τμήμα.

Ούτε θέλουν να θυμηθούν τον Marcelo Cuellar, που δολοφονήθηκε το 2003, στην πόλη Libertador General San Martin, σε μια πορεία με αφορμή την δολοφονία του Ibanez. Και οι δυο τους υπήρξαν μαχητές με σθένος.

Ούτε θέλουν να μιλήσουν για τον Carlo Fuentealba, σκοτωμένο από την αστυνομία κατά τη διάρκεια απεργιακών αποκλείσεων των δρόμων 22 το 2007, ή για τον Juan Carlo Erazo, σκοτωμένο στην Μεντόζα το 2008 από εγκεφαλική αιμορραγία που υπέστη όταν τον χτύπησαν με πλαστική σφαίρα και με δακρυγόνα, κατά τη διάρκεια κατάληψης του εργαστασίου που εργαζόταν.

Θέλουν να ξεχάσουν πως, τον Ιούνιο του 2010, ο Diego Boefoi, δολοφονείται από την αστυνομία στο Bariloche, με μια σφαίρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Την επόμενη μέρα, η γειτονιά οργάνωσε διαμαρτυρίες, όπου δύο ακόμη νέοι σκοτώθηκαν από την κρατική καταστολή. Ο Nicolas Carrasco και ο Sergio Cardenas.

Στις 20 Οκτωβρίου, του ίδιου χρόνου, ο Mariano Freyre -ένας μαχητής του κόμματος των εργατών- σκοτώθηκε από δύο πυροβολισμούς από την Σιδηροδρομική Ένωση, κατά τη διάρκεια διαμαρτυριών που οργανώθηκε από τους πρώην εργαζόμενους στον σιδηρόδρομο του Roca στην Avellanada.

Κατά την περίοδο εξουσίας του Kirchner, παρόμοια τύχη είχαν και πολλοί αυτόχθονες. Ο Javier Chocobar, αυτόχθων, μέρος της κοινότητας Diaguita στο Tucuman, αντιστάθηκε του ξεριζωμού μαζί με άλλα μέλη της κοινότητας. Τον Οκτώβρη του 12, το 2009, ένας πρώην αστυνομικός, σε υπηρεσία πλέον την μεγαλοκτηματιών, βρέθηκε στο σημείο και ξεκίνησε να πυροβολεί, να σκοτώνει και να τραυματίζει τους κατοίκους της κοινότητας. Τον Νοέμβρη, στις 23, το 2010 στην Formosa, κάποιοι αυτόχθονες του Qom, της κοινότητας La primavera, μπλόκαραν τον δρόμο, ώστε να διεκδικήσουν πίσω τη γη τους. Η αστυνομία τους κατέστειλλε, με προωθημένη βία, σκοτώνοντας δύο μέρη της κοινότητας: τον Sixto Gomez και τον Roberto Lopez.

Αυτά δεν συμβαίνουν μόνο κατά τη διάρκεια εξουσίας του Kirchner.

Όλες οι κυβερνήσεις έχουν το ίδιο χρώμα, και έχουν εκατοντάδες δολοφονίες στα χέρια τους. Ακόμη παραπάνω είναι ο Victor Chogue, η Teresa Rodriguez, ο Mauro Ojeda, ο Francisco Escobar, ο Anibal Veron, ο Carlos Santillan, ο Oscar Barrios, οι νέοι της Maximiliano Tasca, ο Christian Gomez, η Adrian Matassa, ο Miguel Bro, ο Javier Bariionuevo, ο Petete Almiron, ο Dario Santillan και ο Maximiliano Kosteki, και πόσοι ακόμη που έχουν χτυπηθεί, βασανιστεί, εξαφανιστεί και δολοφονηθεί από τις δυνά-

μεις της τάξης, στις γειτονιές, στα αστυνομικά τμήματα, στα ψυχιατρεία, στους οίκους ανοχής και στις φυλακές.

Τα χέρια τους έχουν αίμα, αίμα όλων όσων αντιστέκονται, είναι παράνομοι, αίμα των επαναστατών. Η απάθεια δεν είναι επιλογή. Είναι ώρα να απαιτήσουμε εκδίκηση. Εκδίκηση ενάντια στους καταπιεστές, και εκδίκηση για τις μίζερες ζωές που μας έχουν επιβάλλει. Εκδίκηση για την συνεχή βία που δεχόμαστε. Ποτέ δεν υπήρξε ειρήνη. Οι νεκροί είναι πολλοί, και ο υπέθυνος ένας και γνωστός. Ξέρουμε τα ονόματα τους, τα αξιώματα τους και τους σκοπούς τους.

Θέλουν να μας αποκαλούν εισβολείς,

να μας αποκαλούν βίαιους.

Εμείς τους απαντάμε:

Μπορούμε να γίνουμε και χειρότεροι.

■ **Κάποιοι αναρχικοί από το Buenos Aires**

Σεπτέμβρης του 2017

(μετάφραση Άπατρις, από: goo.gl/ZwtcQB)

Σημειώσεις:

1 Ο Facundo Jones Juala, μέλος των Μαπούτσε, συνελήφθη στις 28 Ιουνίου, ύστερα από αίτημα έκδοσης από πλευράς των Χιλιανών αρχών. Η κατηγορία ήταν ίδια με εκείνη του 2013 και αφορούσε τρομοκρατία, εμπρησμό. Αν και στην προηγούμενη δίκη του, το αίτημα έκδοσης στη Χιλή, κρίθηκε

αδύνατο λόγω παρατυπιών, όπως ήταν ο βασανισμός μαρτύρων, οι Χιλιανές αρχές, αγνοώντας τις νομικές διαδικασίες, τον φυλακίζουν ξανά για τον ίδιο λόγο. Η σύλληψη του τον Ιούνιο, συνέβη την ίδια μέρα που συναντήθηκαν ο Mauricio Macri και ο Michelle Bachelet, πρωθυπουργοί της Αργεντινής και της Χιλής αντίστοιχα και μέσα σ' όλα συζήτησαν για το «πρόβλημα των Μαπούτσε». Η δίωξη του Juala είναι ξεκάθαρα πολιτική. Για περισσότερες πληροφορίες για τους Μαπούτσε: www.pagina12.com.ar/51906-mi-detencion-es-un-montaje-politico-y-judicial

2 Luis Patti: πολιτικός ηγέτης του συντηρητικού κόμματος της Ομοσπονδιακής Ενότητας που κατηγορήθηκε για δολοφονία/απαγωγή/βασανισμό το διάστημα μεταξύ 1970-1983. Σε καμία περίπτωση δεν καταδικάστηκε αλλά συνέχισε την καριέρα του.

3 Julio Lopez: εργάτης που είχε εξαφανιστεί το 2006 όταν ήταν στην κυβέρνηση ο Kirchner και επρόκειτο να καταθέσει εναντίον του μπάτσου Miguel Etchecolatz. Εξαφανίστηκε μερικές ώρες πριν την τελική του κατάθεση που θα τον καταδίκαιζε.

Ενδιάμεσος σταθμός Λιβύη: Κόλαση με ευρωπαϊκή χρηματοδότηση

Αυτή τη στιγμή, υπολογίζεται ότι βρίσκονται στη Λιβύη εγκλωβισμένοι από 800.000 μέχρι 1.000.000 άνθρωποι, οι οποίοι επιθυμούν να περάσουν στην Ευρώπη. Οι περιοχές προέλευσης των μεταναστών που καταλήγουν στη Λιβύη είναι κυρίως από το κέρασ της Αφρικής, συγκεκριμένα τη Σομαλία, την Ερυθραία και την Αιθιοπία, από τις χώρες της υποσαχάριας Αφρικής, όπως η Νιγηρία, η Γκάμπια, το νότιο Σουδάν, η Γουινέα και η Σενεγάλη, καθώς και από το Τσαντ, τον Νίγηρα και το Μάλι. Οι εμφύλιοι πόλεμοι, όπως στη Σομαλία, τα συνεχή πραξικοπήματα, όπως στη Νιγηρία, αλλά κυρίως η φτώχεια και η ανεργία που μαστίζουν τις περισσότερες από τις χώρες της Αφρικής, αποτελούν τις συνήθεις αιτίες για να εγκαταλείψουν τις πατρίδες τους.

Στη Λιβύη δεν υπάρχει κεντρική κυβέρνηση, και κουμάντο κάνουν διάφορες ένοπλες ομάδες, παράγωγα αλλά και συνεχιστές του «εμφυλίου». Πολλές από αυτές, στο δυτικό τμήμα της χώρας, διαθέτουν δικά τους ιδιωτικά, αυτοσχέδια κέντρα κράτησης, όπου φυλακίζουν μετανάστες που «συλλαμβάνουν» στον δρόμο ή στα σύνορα, ή που παραλαμβάνουν από κυκλώματα διακινητών (που θεωρητικά θα τους μετέφεραν στην Ευρώπη). Μέσα σ' αυτά τα κέντρα κράτησης τα βασανιστήρια είναι καθημερινότητα, με σκοπό την εξαθλίωση-καθυπόταξη, αφού πολλοί μετανάστες πωλούνται ως δούλοι, την εκμίσθωση λύτρων από τις οικογένειες των αιχμαλώτων, την εκπόρνευση γυναικών. Οι γυναίκες βιάζονται ομαδικά και «προορίζονται» για μπουρδέλα στη Λιβύη, ή για την «ευρωπαϊκή αγορά πορνείας». Ακόμα και αν κάποιος εξαγοράσει την ελευθερία του, είναι πολύ πιθανό να συλληφθεί εκ νέου. Είναι χαρακτηριστικό πως σε πολλές περιπτώσεις επαναπροωθήσεων βαρκών που απέπλευσαν από τα λιβυκά εδάφη, οι μετανάστες προτίμησαν να πηδήξουν στη θάλασσα από το να επιστρέψουν στη Λιβύη.

Για την κατάσταση στη Λιβύη

Μετά την εξέγερση του 2011 απέναντι στο καθεστώς Καντάφι, η «σταθερότητα» δεν κατάφερε ποτέ ξανά να εδραιωθεί στη Λιβύη. Η πτώση του Καντάφι δεν σήμανε και το τέλος της ένοπλης αντιπαράθεσης. Αντιθέτως, υπήρξαν προστριβές ανάμεσα στις διάφορες φυλές και τις ένοπλες ομάδες από τους εναπομείναντες υποστηρικτές του Καντάφι. Αλλά και ευρύτερα, πολλές από τις ομάδες που συμμετείχαν στην «εμφύλια σύρραξη» αρνήθηκαν να παραδώσουν τα όπλα, όπως απαίτησε η μεταβατική κυβέρνηση της Λιβύης. Ένα από τα μέτρα που ακολούθησε η κυβέρνηση για να αποσυμπιέσει αυτή την ένταση, ήταν η μισθοδοσία σε όσους συμμετείχαν στην εξέγερση, και ανήκαν σε ένοπλες ομάδες. Τα νέα σώματα ασφαλείας στελεχώθηκαν από αυτό τον κόσμο, που αμοιβόταν με γενναίους μισθούς, γεγονός που με τη σειρά του ώθησε αρκετούς ανέργους να εξοπλιστούν και να δημιουργήσουν ένοπλες ομάδες, είτε να συμμετάσχουν στις ήδη υπάρχουσες. Παρόλα αυτά, η ένταση δεν εκτονώθηκε, αλλά κορυφώθηκε, αναδεικνύοντας το κενό στη διακυβέρνηση της Λιβύης.

Ουσιαστικά, αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στη δεύτερη φάση του «λιβυκού εμφυλίου». Οι περισσότερες (ίσως και όλες) από τις παραπάνω ένοπλες ομάδες ανήκουν σε ένα από τα δύο στρατόπεδα, που αντιμάχονται για τη διακυβέρνηση της χώρας, σύγκρουση που εκτός από ιδεολογική, έχει -προφανώς- και οικονομική υπόσταση. Υπάρχει βέβαια και ένας τρίτος πόλος (όχι στρατόπεδο), αυτός του νότου. Συγκεκριμένα, μέχρι και το τέλος του 2015 έχουμε τα εξής:

Στην ανατολή, στο Τομπρούκ, έχει την έδρα της η «Κυβέρνηση του Κοινοβουλίου του Τομπρούκ». Ένα μεγάλο κομμάτι του λαού της Λιβύης είναι θετικά προσκείμενο στην κυβέρνηση αυτή, η οποία αναγνωριζόταν και διεθνώς ως η νόμιμη κυβέρνηση της χώρας. Στρατιωτικό βραχίονά της αποτελεί ο «Λιβυκός Εθνικός Στρατός», υπό την ηγεσία του στρατηγού Χαλίφα Χαφτάρ, πρώην ανθρώπου του Καντάφι. Ο στρατηγός δέχεται

Μετανάστριες στην αυλή φυλακής, στην ουρά για να μουν σε λεωφορείο που θα τις μεταφέρει σε άλλο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πουλήθηκαν από ένοπλη ομάδα που ελέγχει το κέντρο κράτησης της Surman στη Λιβύη.

στήριξη τόσο από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, την Αίγυπτο και τη Ρωσία που έχουν πρωταρχικά οικονομικές βλέψεις στη χώρα, όσο και από τις ΗΠΑ, που στο πρόσωπό του βλέπουν τον πλέον ικανό στρατιωτικό για να εξουδετερώσει τις δυνάμεις του ισλαμικού κράτους στη χώρα.¹

Η δυτική Λιβύη είχε και αυτή μία κυβέρνηση και αντίστοιχα δική της ένοπλη δύναμη. Τα δύο αυτά σώματα εδράζονταν στην Τρίπολη. Σε αντίθεση με το ανατολικό στρατόπεδο, υπάρχουν πολλές ένοπλες ομάδες-φυλές, που συγκροτούνται πάνω στο «πολιτικό Ισλάμ», και στρέφονται γύρω από την ισλαμιστική κυβέρνηση του «Εθνικού Συμβουλίου». Η νομιμότητα αυτής της κυβέρνησης ήταν επεικώς αμφιλεγόμενη. Η Ευρώπη, παρόλα αυτά, συνδιαλεγόταν πολύ συχνά μαζί της, κυρίως για την αντιμετώπιση και τη διαχείριση του μεταναστευτικού, καθώς το μεγαλύτερο μέρος των αφρικανών μεταναστών διέρχεται από τα εδάφη της δυτικής Λιβύης, πριν το ταξίδι για την Ευρώπη.

Στην ανατολή το κίνητρο των στρατιωτών φαίνεται να είναι η ανάσχεση της ισλαμικής προέλασης. Παράλληλα, η δύση κατηγορεί την κυβέρνηση της ανατολής για «επιστροφή στο παλιό -τύπου Καντάφι- καθεστώς, και αυτόν ακριβώς τον φόβο προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει.

Στο νότιο τμήμα της Λιβύης, στη Φαζάν, τα πράγματα είναι ακόμα πιο συγκεχυμένα. Οι πληροφορίες που υπάρχουν για τις εκεί ένοπλες ομάδες, τον ιδεολογικό προσανατολισμό τους, την παρουσία του ισλαμικού κράτους κλπ, είναι λιγοστές. Είναι βέβαια φανερό, πως τόσο το ανατολικό, όσο και το δυτικό στρατόπεδο, προσπαθούσαν (και προσπαθούν) να ασκήσουν επιρροή στους κατοίκους της περιοχής.

Από ότι φαίνεται πάντως, οι περισσότερες/οι αφρικανές/οι μετανάστριες/στες εισέρχονται στη χώρα από τον νότο, με τη μεσολάβηση διακινητών. Πρόκειται για καλά οργανωμένες ομάδες, οι οποίες δραστηριοποιούνται εντός, αλλά και εκτός των λιβυκών συνόρων, «παράγοντας αποτελεσματικό έργο». Η ενασχόληση με τη διακίνηση ενδοχομένων εξηγεί εν μέρει και την μεγάλη ασάφεια γύρω από το πολιτικό γίνεσθαι στη Φαζάν. Η επικερδής αυτή «επιχείρηση» (βλ. παρακάτω: «σήμερα, η διακίνηση ανθρώπων αποτελεί την τρίτη πιο επικερδή επιχείρηση, μετά το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών») καθιστά -μάλλον- «περιττή» τη διεκδίκηση της διακυβέρνησης της χώρας.

Στα τέλη του 2015, με την προτροπή και επίβλεψη του ΟΗΕ, σχηματίστηκε στη Λιβύη «Κυβέρνηση Εθνικής Συνεργασίας» (Government of National Accord), με στόχο να δοθεί τέλος στον πόλεμο, αλλά και να γίνουν βήματα για την εξάλειψη των δυνάμεων του Ισλαμικού Κράτους.² Η σταθεροποίηση επήλθε μόνο φαινομενικά: Η κυβέρνηση απέτυχε να λάβει ψήφο εμπιστοσύνης, τόσο τον Ιανουάριο όσο και τον Αύγουστο του 2016, παραμένοντας ένα όργανο-γλάστρα. Πλέον έχει εγκατασταθεί στην Τρίπολη, με πολλές από τις ένοπλες ομάδες της Δύσης να πρόσκεινται φιλικά (και) σε αυτή. Στην Ανατολή, από

την άλλη, τα πράγμα παρέμειναν ως είχαν, με χαρακτηριστικό σημείο τις γιορτές και τις παρελάσεις των στρατευμάτων, «σαν να μην υπάρχει η κυβέρνηση».

Μερικούς μήνες πριν, συγκεκριμένα στις 25 Ιουλίου του '17, και με τη μεσολάβηση του Προέδρου της Γαλλίας, Μακρόν, οι ηγέτες των δύο πλευρών δεσμεύτηκαν να κηρύξουν ανακωχή, να προχωρήσουν σε βουλευτικές εκλογές για όλη την επικράτεια της χώρας μέχρι την άνοιξη, και να περιορίσουν την ένοπλη βία στο «μέτωπο της τρομοκρατίας».

Με όλα τα παραπάνω, διαμορφώνεται μία καλή εικόνα για το περιβάλλον, μέσα στο οποίο εκτυλίσσεται και η συνθήκη που περιγράψαμε στην εισαγωγή του άρθρου μας. Αυτή τη στιγμή, σχεδόν κάθε ένοπλη ομάδα στο δυτικό τμήμα της Λιβύης επωφελείται από τη μετανάστευση. Με ιδιωτικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, δουλεμπόριο, trafficking, εκπορνεύσεις, βιασμούς, σφαγές... Είναι εύκολα αντιληπτό το πώς δημιουργήθηκε αυτό το πεδίο στυγνής εκμετάλλευσης ανθρώπων, όπως επίσης και τα επιμέρους οφέλη των κυριάρχων (ένοπλες ομάδες, διακινητές, κυβερνητικά στελέχη κλπ.). Αυτό που αφήνει ερωτηματικά είναι καταρχάς το γιατί η Λιβύη συγκεντρώνει τόσους μετανάστες από τις υπόλοιπες χώρες της αφρικανικής ηπείρου, και κατά δεύτερον, πώς εμπλέκονται οι υπόλοιπες χώρες, και κυρίως η ΕΕ, στην όλη κατάσταση, αλλά και ειδικά σε σχέση με το μεταναστευτικό. Γιατί λοιπόν στη Λιβύη;

Διακίνηση: Επόμενος σταθμός Λιβύη

Σήμερα, η Λιβύη αποτελεί κεντρικό κόμβο για το πέρασμα προς την Ευρώπη. Οι διαδρομές που ακολουθούσαν οι μετανάστες στο παρελθόν άρχιζαν να φράζονται με ταχύτατους ρυθμούς. Η πορεία προς την Ισπανία από τη δυτική Αφρική καθίσταται δυσκολότερη, αφού οι συνοριακοί έλεγχοι και οι επαναπροωθήσεις στα Κανάρια νησιά, τη Θεούτα και τη Μελίγια έχουν αυξηθεί. Επιπλέον, η διαδρομή που περνά από το όρος Σινά και το Ισραήλ έχει κλείσει από το 2013, με τη δημιουργία ενός μεγάλου τείχους από τις ισραηλινές αρχές. Ωστόσο, ακόμα κι αν κάποιες καταφέρουν να το περάσουν, έρχονται αντιμέτωπες με τις ένοπλες ομάδες των Βεδουίνων, που τις απαγάγουν για να ζητήσουν λύτρα, με αποτέλεσμα αυτή η διαδρομή να είναι αποτρεπτική. Παρόλα αυτά, η Μεσόγειος και τα ευρωπαϊκά τείχη δεν είναι τα μόνα που έχουν να αντιμετωπίσουν. Συγκεκριμένα, έχουν ήδη χτιστεί φράχτες στα σύνορα με το Μαρόκο, για να εμποδίσουν τους Σαχαράους να κατευθυνθούν προς την Αλγερία, καθώς και κατά μήκος των συνόρων της Νιγηρίας, του Νίγηρα και της Τυνησίας. Ταυτόχρονα, οι αρχές της Αιγύπτου συνήθως επαναπροωθούν τους μετανάστες στις πατρίδες τους, με φυσική συνέπεια οι άνθρωποι να επιλέγουν τη Λιβύη ως κύριο τρόπο, για να ταξιδέψουν στην Ευρώπη.

Κομβί διακινητών μέσα στην έρημο

Φυσικά, το πώς οι άνθρωποι θα ταξιδέψουν στην Ευρώπη εξαρτάται αρκετά από τους δρόμους και τις διαδρομές που επιλέγουν οι ίδιοι οι διακινητές. Το δίκτυο των διακινητών είναι τεράστιο σε ολόκληρη την Αφρική και είναι οργανωμένοι σαν ταξιδιωτικά γραφεία. Οι ενδιαφερόμενες μπορούν να τους βρουν ακόμα και μέσω ιστοσελίδων, και να καταθέσουν τα ποσά για τη μετακίνησή τους σε λογαριασμούς των ιδίων, σε ευρωπαϊκές τράπεζες. Ταξιδεύοντας εβδομάδες ή και μήνες μέχρι τη Λιβύη, μπορεί να αλλάζουν διακινητή από μέρος σε μέρος (τον οποίο εντοπίζουν μόνες τους), και συχνά να χρειαστεί να δώσουν σε κάποια περιοχή για να ξεπληρώσουν το ποσό του ταξιδιού μέχρι την επόμενη στάση. Είναι σύνθηρες οι διακινητές να κοροϊδεύουν τους μετανάστες, μεταφέροντάς τους κατευθείαν σε κάποια ένοπλη ομάδα στη Λιβύη, για να ζητήσει λύτρα από τις οικογένειές τους ή και ακόμα να τους εξαναγκάσουν να πνιγούν στη θάλασσα, όπως συνέβη στις ακτές της Υεμένης. Σήμερα, η διακίνηση ανθρώπων αποτελεί την τρίτη πιο επικερδή επιχείρηση, μετά το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών.

Σημαντικό σταυροδρόμι για να περάσει κανείς από τις διάφορες αφρικανικές χώρες στη Λιβύη αποτελεί η πόλη Αγκαντέζ στον Νίγηρα. Εκεί έρχονται σε επαφή με τους διακινητές, όπου πληρώνουν 200-300 δολάρια για να τις μεταφέρουν στη Λιβύη, μέσω της Σα-

χάρα. Ύστερα από πιέσεις της ΕΕ, η κυβέρνηση του Νίγηρα προχώρησε σε αρκετές συλλήψεις διακινητών, χωρίς όμως κάποιο αποτέλεσμα, αφού βρίσκονται συνεχώς εναλλακτικοί δρόμοι, μέσα από την έρημο, για τη μεταφορά των ανθρώπων. Σήμερα, υπολογίζεται ότι ο αριθμός των νεκρών στην έρημο είναι τριπλάσιος ετησίως από τους θανάτους στη Μεσόγειο. Αφού επιβιώσουν και φτάσουν τελικά στη Λιβύη, οι διακινητές εξαφανίζονται και οι μετανάστες αφήνονται στο έλεος των διάφορων ένοπλων ομάδων, που διοικούν τη «διχασμένη χώρα». Συνήθως, οι άνθρωποι αγνοούν τόσο τη δυσκολία του ταξιδιού, όσο και την κατάσταση που τους περιμένει στη Λιβύη.

Από τα «φτωχά» σπίτια της Νιγηρίας, στα παζάρια της Λιβύης, έως τα «πλούσια» μπουρδέλα της Δύσης

Σε αυτό το χάος διαδρομών, διακίνησης, κέντρων κράτησης και ένοπλων ομάδων, σωματέμποροι και νταβατζήδες καταφέρνουν να κάνουν τις δικιές τους «δουλειές», στο όνομα της μετανάστευσης. Χιλιάδες γυναίκες από την Αφρική, που επιθυμούν να ταξιδέψουν στην Ευρώπη για μια καλύτερη ζωή, πέφτουν θύματα σεξ τράφικινγκ και καταλήγουν σε πιάτσες ή οίκους ανοχής των ευρωπαϊκών πόλεων, αν καταφέρουν να επιβιώσουν στην έρημο, τη Λιβύη ή τη Μεσόγειο. Πιο συγκεκριμένα, οι διακινητές πείθουν τις οικογένειες των νεαρών κοριτσιών, πως θα πάνε στην Δύση με στόχο να γίνουν χορεύτριες ή κάτι παρόμοιο, και, όντας πλούσιες πια, θα στέλνουν χρήματα στις οικογένειές τους. Αφού πληρωθούν πολύ καλά για τα έξοδα του ταξιδιού από τις οικογένειες των κοριτσιών, οι διακινητές οδηγούν τις κοπέλες σε κάποιον γκουρού-μάγο για να ορκιστούν πίστη, πως ό,τι ζήσουν στην Ευρώπη δεν θα το πουν πουθενά· και ύστερα ξεκινάνε το ταξίδι τους προς τη Λιβύη. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι γυναίκες βιάζονται κατ' εξακολούθηση καθ' όλη τη διαδρομή, και ύστερα καταλήγουν για κάποιο χρονικό διάστημα σε οίκους ανοχής ή κέντρα κράτησης της Λιβύης, όπου βιάζονται κι εκεί συνεχώς. Συχνά πωλούνται σαν σκλάβες του σεξ στα σκλαβοπάζαρα, μαζί με άλλους δούλους-εργάτες μετανάστες. Παρόμοια μοίρα έχουν και γυναίκες μετανάστριες, που δεν ξεκινούν από την αρχή με στόχο να εργαστούν στην Ευρώπη, αλλά απλώς μεταναστεύουν. Από μαρτυρίες εθελοντών που βρίσκονται στα πλοία ανοιχτά της Λιβύης, οι περισσότερες γυναίκες που διασώζουν στη Μεσόγειο είναι βιασμένες είτε από διακινητές είτε από μέλη των Λιβυκών αρχών και των ένοπλων ομάδων, συχνά είναι έγκυες, ενώ καθόλου σπάνιο δεν είναι να ταξιδεύουν με τον διακινητή τους, και να δηλώνουν πως πηγαίνουν στην Ευρώπη για «δουλειά».

Παιχνίδια εξουσίας και γεωστρατηγική στην περιοχή

Είναι σημαντικό όμως, να παρατηρήσουμε λίγο τις παρεμβάσεις και τα συμφέροντα στην περιοχή, τόσο της ΕΕ, όσο και των άλλων μεγάλων παραγόντων. Πριν την Αραβική Άνοιξη, η Ρωσία ήταν ο βασικός προμηθευτής όπλων στη Λιβύη του Καντάφι, έχοντας τεράστια ενεργειακά και οικονομικά συμφέροντα. Μετά την ανατροπή του καθεστώτος, υπολογίζεται ότι έχασε πάνω από τέσσερα δις. δολάρια, επιθυμώντας αυτή τη στιγμή να κερδίσει την παρελθοντική της κυριαρχία στην περιοχή. Ουσιαστικά, μαζί με την παρουσία της στη Συρία, επιζητά να γίνει ξανά η περιφερειακή δύναμη, στη Μέση Ανατολή, έχοντας σχέσεις με τον Χαφτάρ της Ανατολικής Λιβύης. Παράλληλα, στηρίζει τη Δύση, στο έργο της για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας». Στην πραγματικότητα όμως, δεν την ενδιαφέρει το «μεταναστευτικό ζήτημα», αλλά προσδοκά τη σωπή της Δύσης για θέματα που την αφορούν άμεσα, όπως εκείνο της Ουκρανίας. Όσον αφορά τις ΗΠΑ, τα πράγματα είναι ακόμα πιο περίπλοκα. Από τη μία, ο Τραμπ δηλώνει ότι δεν έχουν καμία δουλειά στη Λιβύη, παρά μόνο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας στην χώρα. Παρ' όλα αυτά, η αμερικανική βάση «έκτακτης ανάγκης» στο νοτιότερο τμήμα της λιβυκής επικράτειας,³ φανερώνει τον στρατιωτικό έλεγχο που ζητούν στην περιοχή. Όπως λέγεται, οι ΗΠΑ σχεδιάζουν ένα μεγαλεπήβολο πλάνο, που θα χωρίζει τη Λιβύη σε τρία κράτη, όπως ήταν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ένα κράτος θα είναι με κέντρο την Τρίπολη, ένα θα δημιουργηθεί στα σύνορα με το Τσαντ και ένα τρίτο στο δυτικό κομμάτι της χώρας. Ο τριμερισμός αυτός, στο όνομα της επίλυσης της πολιτικής κρίσης, βοηθά τις ΗΠΑ σε μια καλύτερη πρόσβαση στον φυσικό πλούτο της Λιβύης (πετρέλαιο και υδρογονάνθρακες). Η Δύση, ενώ τυπικά στηρίζει την κυβέρνηση Εθνικής Συνεννόησης του ΟΗΕ, άτυπα έχει δίαυλο επικοινωνίας με τον Χαφτάρ, ενώ λέγεται ότι θα τον αφήσει να προελάσει μέχρι την Τρίπολη. Γιατί; Ο Χαφτάρ, αυτή τη στιγμή είναι ο μόνος που φαίνεται να παρέχει μια σταθερότητα στο χάος της Λιβύης, καταπολεμώντας αποτελεσματικά τους τζιχαντιστές, κάνοντας συμφωνίες με όλες τις μεγάλες δυνάμεις, και, όπως ψιθυρίζεται έντονα σε διπλωματικούς κύκλους της ΕΕ, μειώνοντας στο μέλλον τις μεταναστευτικές ροές, κάτι που η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας δεν έχει καταφέρει διόλου καλά. Παράλληλα, τόσο η Αίγυπτος όσο και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα στηρίζουν τον Χαφτάρ στην καταπολέμηση του ISIS, ενώ τα δεύτερα έχουν και συμφέροντα που αφορούν το πετρέλαιο της χώρας.

Οι ηγέτες της ΕΕ παρουσιάζουν την εμπλοκή της στη Λιβύη, να έχει στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και τη μείωση των μεταναστευτικών ροών. Ωστόσο, ένας μεγάλος αριθμός κρατών της αφρικανικής ηπείρου έχει βρεθεί, ή βρίσκεται άτυπα, υπό την (αποικιοκρατική) κατοχή ευρωπαϊκών κρατών, όπως η Γαλλία, η Μ. Βρετανία και η Ιταλία, χώρες που μέχρι και σήμερα διατηρούν συμφέροντα στα εδάφη της Αφρικής. Συγκεκριμένα, η Γαλλία ήταν από τις κύριες χώρες που είχε μεγάλο όφελος από την πτώση του Κα-

► ντάφι, και ήθελε να εμποδίσει τα σχέδιά του για μια ενοποιημένη, και με δικό της νόμισμα, Αφρική. Σχέδια που θα έπλητταν το γαλλικό φράγκο και τη στρατιωτική «παρουσία» της στις πρώην αποικίες της, στη Δυτική και Κεντρική Αφρική (συνολικά 15 χώρες). Παράλληλα, ένας από τους κύριους προμηθευτές όπλων στη Λιβύη ήταν η ΕΕ, με πρωταγωνιστές την Ιταλία και τη Γαλλία. Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, και παρακολουθώντας τις παρεμβάσεις των δύο αυτών χωρών στην πολιτική σκηνή της Λιβύης θεωρούμε ότι η ΕΕ στοχεύει στην εδραίωση ενός βολικού γι' αυτή καθεστώτος, που θα διατηρεί την επιρροή της⁴ στη βόρεια Αφρική. «Αναρωτιόμαστε» λοιπόν αν είναι δυνατόν οι μεταναστευτικές ροές να αποτελούν το μόνο ενδιαφέρον της ΕΕ, όπως παρουσιάζεται στα διεθνή μέσα και τον ευρωπαϊκό πολιτικό λόγο...

Η μετάθεση του «προβλήματος» (ή πώς ο ευρωπαϊκός ανθρωπισμός εκπαιδεύει το «λιβυκό λιμενικό» να δολοφονεί μετανάστες)

«Σοφία» είναι η κωδική ονομασία της στρατιωτικής επιχείρησης της ΕΕ που ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 2015, με στόχο την παρεμπόδιση διακίνησης προσφύγων, καθώς και την παρακολούθηση και σύλληψη των διακινητών στις ακτές της Μάλτας και της Ιταλίας. Η ΕΕ δρούσε τότε εκτός των χωρικών υδάτων της Λιβύης, διότι χρειαζόταν άδεια από τη λιβυκή κυβέρνηση. Το 2017 η στρατηγική αυτή άλλαξε, με ακτοφύλακες της ΕΕ να εκπαιδεύουν το λιβυκό λιμενικό να δρα εναντίον των διακινητών, και να διασώζει πρόσφυγες στα ανοιχτά της Λιβύης.⁵ Όλη η παραπάνω διαδικασία συνδέεται με τη θέση της Ιταλίας, η οποία από το καλοκαίρι του 2017 ξεκίνησε να περιορίζει τις δράσεις των διασωστικών πλοίων των ΜΚΟ που δρουν στα ανοιχτά της Μεσογείου, θεσμοθετώντας κώδικες συμπεριφοράς, και κλείνοντας τα λιμάνια της για τα καράβια τους. Τον Οκτώβριο του 2017, η ΕΕ αποφάσισε να στηρίξει την Ιταλία στη σύνοδο κορυφής, χρηματοδοτώντας περαιτέρω τη Λιβύη για τη διαχείριση του μεταναστευτικού. Συγκεκριμένα, ο επόμενος στόχος είναι η δημιουργία hot spot στα λιβυκά εδάφη,⁶ και η μετατροπή των κέντρων κράτησης στην περιοχή σε κέντρα «φιλοξενίας». Στην ουσία, η Ευρώπη, κάνοντας συμφωνίες με τη Λιβύη, καθώς και με τις δύο από τις πιο διεφθαρμένες και φτωχές χώρες της Αφρικής, τον Νίγηρα και το Τσαντ, επιτυγχάνει το επιφανές αποτέλεσμα: Οι μετανάστες να μένουν στην Αφρική και να μην φτάνουν ποτέ σε ευρωπαϊκό έδαφος. Οι συμφωνίες αυτές, που είναι και η συνέχεια της επιχείρησης «Σοφία», είναι ουσιαστικά η χρηματοδότηση των ένοπλων συμμοριών, αφού δεν εξασφαλίζεται πουθενά η καλή μεταχείριση των μεταναστών, η δομή των κέντρων φιλοξενίας, καθώς και το τέλος της διακίνησης ανθρώπων, όπως ευαγγελίζεται η ΕΕ. Συγκεκριμένα, μέχρι τώρα η επιχείρηση έχει αποτύχει ολοκληρωτικά, αφού οι διακινητές βρίσκουν συνέχεια νέους δρόμους μεταφοράς, οι ένοπλες συμμορίες στα σύνορα και τα κέντρα κράτησης δολοφονούν και βασανίζουν όποιον περνά σε λιβυκό έδαφος, ενώ ταυτόχρονα χιλιάδες μετανάστες πνίγονται στη Μεσόγειο. Ο στόχος είναι ξεκάθαρος: Η διαχείριση του μεταναστευτικού πλέον μετατίθεται στη Λιβύη, και αρκεί να μην φτάνουν οι μετανάστες στα ευρωπαϊκά εδάφη (όπως παρόμοια έχει συμβεί στην περίπτωση του Μαρόκου με την Ισπανία, και της Τουρκίας με την ΕΕ).

Ρατσιστές εν πλω

Παράλληλα με την ΕΕ, οργάνωση ισλαμόφοβων Ευρωπαίων φασιστών, με σύμβολο το σήμα των αρχαίων Λακεδαιμονίων, δρα στη Μεσόγειο με στόχο την παρεμπόδιση της «λαθρομετανάστευσης» στην Ευρώπη, και την επαναπροώθηση μεταναστών στα λιβυκά εδάφη. Η οργάνωση “Generation Identity”, μέσω crouddfunding, κατάφερε να μαζέψει 80.000 ευρώ, και να αγοράσει πλοίο με το όνομα C-STAR. Με το πλοίο αυτό εμπόδισε τη διάσωση μεταναστών από τα διασωστικά καράβια των ΜΚΟ στη Μεσόγειο, χωρίς οι ιταλικές αρχές να προβούν σε κάποια σύλληψη των φασιστών, ενώ ταυτόχρονα τονίζει τη συνεργασία της με τις λιβυκές αρχές, για την επαναπροώθηση «παράνομων σκαφών» στην Αφρική. Για άλλη μια φορά, Ευρώπη και ακροδεξιοί δρουν συμπληρωματικά, στο

όνομα της καταπολέμησης της παρανομίας και του λαθρεμπορίου.

Η αντιστροφή του προβλήματος

Το «μεταναστευτικό», άλλοτε εμφανίζεται (κυρίως στην κυρίαρχη αφήγηση, αλλά και στη δεξιά ρητορεία) ως «πρόβλημα», και άλλοτε μετριοπαθώς (από πιο προοδευτικές φωνές) ως «ζήτημα». Δεν είναι στους σκοπούς αυτού του κειμένου να αναλύσει τους λόγους, που τα κράτη και το Κεφάλαιο δεν θέλουν την ανεξέλεγκτη μετακίνηση ανθρώπων, θεωρούμε όμως δεδομένο ότι για αυτούς η μετανάστευση αποτελεί μία κατάσταση προς επίλυση, όπως και αν την αποκαλούν.

Για μας η πραγματικότητα είναι διαφορετική: Τα μόνα προβλήματα που εντοπίζουμε είναι το κράτος και ο καπιταλισμός, προβλήματα που συναντάμε σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Ειδικά για τη μετανάστευση, σαν αέναη ανθρώπινη ανάγκη, τα προβλήματα αυτά αντανakλώνται στα σύνορα, τα κέντρα κράτησης και τα hot spots, τους ξεφτίλες ρατσιστές και φασίστες, τις ευρωπαϊκές πολιτικές κλπ. Απέναντι σε όλα αυτά στεκόμαστε εμείς, σπάζοντας τους διαχωρισμούς των «από πάνω», από κοινού ντόπιοι και μετανάστες: Χτίζουμε κοινότητες με σκοπό την κάλυψη των κοινών μας αναγκών (εργασία, στέγαση, μέσα μεταφοράς κτλ)· αγωνιζόμαστε, θεσμικά και μη, για να σπάσουμε τους φραγμούς των συνόρων για όσους και όσες δεν σκοπεύουν να παραμείνουν εδώ· εκφράζουμε πολύμορφα τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη ενάντια στις αιτίες που οδηγούν πλήθος κόσμου στον ξεριζωμό. Όλα αυτά, βέβαια, θεωρούμε πως έχουν νόημα στα πλαίσια «επίλυσης» του ευρύτερου προβλήματος: Στον αγώνα για την κατάργηση του Κράτους, και την ισοπέδωση του Καπιταλισμού, στον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την κάθε λογής καταπίεση, στον αγώνα για την ολική χειραφέτηση και την ελευθερία...

✍/ Σίσσυ Χάνκσου

Υποσημειώσεις:

1. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου, το ISIS βρήκε την ευκαιρία να πυκνώσει τις τάξεις του, αποκτώντας μεγάλη δύναμη στη Λιβύη. Πέραν αυτού, υπάρχουν πολλές ακόμα ισλαμιστικές ομάδες που δρουν και εδράζονται στα δυτικά της χώρας.
2. Έναν χρόνο μετά την ανάληψη της εξουσίας, και μετά από 8 μήνες πολεμικών συγκρούσεων, στις 17 Δεκέμβρη 2016, η επίσημη κυβέρνηση κατέφερε να πάρει τον έλεγχο της Σύρτης από το ISIS, που την είχε καταλάβει 1 χρόνο πριν.
3. Αυτή τη στιγμή, πέρα από την αμερικανική βάση στη Λιβύη, υπάρχουν άλλες 36 βάσεις των ΗΠΑ, σε 24 χώρες της Αφρικής, δείχνοντας προφανώς, ότι η αφρικανική ήπειρος έχει σημαντικό, οικονομικό ενδιαφέρον για τις ΗΠΑ.
4. Η ταύτιση των συμφερόντων της ΕΕ με αυτά της Γαλλίας που υπονοείται στο κείμενο είναι σκόπιμη. Κρίνουμε πως οι αποφάσεις και οι κινήσεις της ΕΕ, ως διακρατικός σχηματισμός που είναι, πατρoνάζονται από τα ισχυρά κράτη-μέλη της, ένα από τα οποία είναι και η Γαλλία.
5. Η Συμφωνία της Μάλτας υπογράφηκε τον Φεβρουάριο 2017 από τους ηγέτες της ΕΕ, και προβλέπει άφθονη χρηματοδότηση 200 εκατομμυρίων ευρώ, καθώς και παροχή τεχνικού εξοπλισμού στις 40 πολιτοφυλακές της Τρίπολης, για να εμποδίσουν τη μετανάστευση. Οι Λίβυοι πήραν από την Ιταλία τέσσερα καινούργια καταδιωκτικά σκάφη για να στήσουν το «λιβυκό λιμενικό».
6. Είναι αντικείμενο συζήτησης εδώ και αρκετούς μήνες μεταξύ των Ευρωπαίων ηγετών η δημιουργία hot-spot στη Λιβύη, τα οποία προτείνεται να λειτουργούν όπως τα αντίστοιχα που υπάρχουν και στην Ελλάδα, με ουσιώδη διαφορά ότι η «μεταναστευτική πολιτική» επεκτείνεται πλέον σε εδάφη που ΔΕΝ είναι ευρωπαϊκά, ακολουθώντας το παράδειγμα της Αυστραλίας.

Υπαίθρια αγορά δούλων

Μετανάστες πηδούν στη θάλασσα κατά τη διάρκεια διασωστικής επιχείρησης, βόρεια της Λιβύης

❖ Οι φυλακές παραμένουν τόποι βασανισμού

Costache Ionica είναι το όνομα του Ρουμάνου κρατούμενου που πέθανε στη φυλακή, ενώ ζητάγε να μεταφερθεί σε νοσοκομείο. Ακολουθεί η ανακοίνωση των συγκρατούμενών του:

«Σήμερα Πέμπτη 7 Σεπτέμβρη στην πτέρυγα Αβ των φυλακών Χανίων ακόμη ένας συγκρατούμενος άφησε την τελευταία του πνοή πίσω από τα σίδερα και το τσιμέντο. Οι φυλακές παραμένουν τόποι βασανισμού και όσοι τυχαίνει να βρισκόμαστε μέσα, αντιμετωπιζόμαστε ως άνθρωποι Β' κατηγορίας. Η στέρηση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης οδήγησε τον συγκρατούμενό μας στον θάνατο, αφού η υπηρεσία δεν του παρείχε ούτε λίγο οξυγόνο τις τελευταίες στιγμές, που ο ίδιος επανειλημμένα τους ζήτησε. Η απάντηση ήταν ότι ο γιατρός είναι σε άδεια. Το προηγούμενο διάστημα ζητούσε τα φάρμακα για την καρδιά του και ούτε αυτά του παρείχαν. Επανειλημμένα προειδοποίησε την υπηρεσία ότι δεν ένοιωθε καλά. Ο ίδιος αντιμετώπιζε πρόβλημα με την καρδιά του και ήθελε να πάει στο νοσοκομείο, το οποίο απέχει μόλις 15 λεπτά από τη φυλακή, αλλά τον πήγαν μόνο όταν πλέον ήταν νεκρός. Ο συνάνθρωπος αυτός είχε ποινή 8 μηνών και στις 15 Σεπτέμβρη θα υπέγραφε για να αποφυλακιστεί. Οι υπεύθυνοι χαρτογιακάδες του υπουργείου δικαιοσύνης έχουν βάλει ακόμη μια φορά τα χέρια τους με αίμα. Τρεις πτέρυγες της φυλακής των Χανίων παρέτειναν το βραδινό κλείσιμο ως τις εννιά σαν πρώτη αντίδραση για σήμερα».

Η κινητοποίηση συνεχίστηκε και την επόμενη ημέρα, με αφορμή τον θάνατο του Costache Ionica, σε όλες τις πτέρυγες της φυλακής, και τα κελιά έκλεισαν πιο αργά το βράδυ. Παράλληλα, το μεσημεριανό κλείσιμο των κελιών είχε σταματήσει από τους κρατούμενους στα πλαίσια της συμμετοχής τους στην πανελλαδική κινητοποίηση σχετικά με την κατάργηση του «εισαγγελικού βέτο», την κατάργηση του νόμου περί μη συγχώνευσης των ποινών και την παράταση χωρίς όρους του νόμου αποσυμφόρησης στο 1/3 της ποινής.

*

Η εκπαίδευση είναι αναφαίρετο δικαίωμά μας

Η παρακάτω καταγγελία στάλθηκε στην Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων από μαθητές και φοιτητές κρατούμενους στον Κορυδαλλό.

Μοιάζει με «σχέδιο σκοτεινών κύκλων», ή απλά με εκπαιδευτική ανεπάρκεια και αυθαιρεσία, η άσκηση των καθηκόντων της διευθύντριας του Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας (Σ.Δ.Ε.) του καταστήματος κράτησης Κορυδαλλού, η οποία, με τις ενέργειές της και τις δηλώσεις της, δυσχεραίνει την εκπαίδευση των κρατούμενων ή ακόμη και επιδιώκει την κατάργηση του ίδιου του Σ.Δ.Ε.

Στα πλαίσια αυτά:

Δημιούργησε πολύ κακό κλίμα στην ψυχολογία μας παραμονές των πανελληνίων, αρνούμενη πεισματικά τη διεξαγωγή των εξετάσεων μέσα στο κατάστημα κράτησης Κορυδαλλού. Επιπροσθέτως, ενώ κατ' ουσία δυναμίτιζε τη διεξαγωγή τους, θέλησε να καρπωθεί τα οφέλη της, όταν πλέον διαπίστωσε ότι δεν θα μπορούσε να τις αποτρέψει.

α) Παραβίασε την κλειδαριά του φωριαμού των σπουδαστών του Ι.Ε.Κ, και πέταξε όλο το περιεχόμενό του! Δεν σεβάστηκε ούτε ότι η γραφική ύλη είναι για εμάς δυσεύρετη και αναγκαία, ούτε ότι δεν μας χορηγείται δωρεάν.

β) Δεν σεβάστηκε τα έργα σπουδαστών του Ι.Ε.Κ, και τα πέταξε (τα βιβλία στην πυρά), αναβιώνοντας μεσαιωνικό κλίμα σε περιβάλλον σχολείου, και μάλιστα σ' έναν ευαίσθητο χώρο, όπως είμαστε εμείς. Είναι πέρα από κάθε λογική η ενέργεια μιας εκπαιδευτικού να καταστρέψει μοναδικά έργα κρατούμενων σπουδαστών.

γ) Εκδηλώνει με διάφορους τρόπους και απαράδεκτες, εκπαιδευτικά, συμπεριφορές εις βάρος μας, ανεξήγητα εκδικητικά. Όπως, όχι μόνο αρνούμενη να βοηθήσει αλλά και υποβάλλοντας την άποψή της, προκάλεσε στο συμβούλιο

καθηγητών να μην δικαιολογηθούν απουσίες, που ως μόνο αίτιο είχαν τις μεταγωγές, με αποτέλεσμα συγκρατούμενοι να χάσουν τη διδακτική τους χρονιά.

δ) Δημιούργησε απαράδεκτο υπηρεσιακό κλίμα εις βάρος των συναδέλφων της, με αποτέλεσμα εκπαιδευτικοί, που για σειρά ετών υπηρετούσαν στο σχολείο μας, να επιδιώξουν να φύγουν, και έφυγαν.

Το αποκορύφωμα των πραγματικών επιδιώξεων της ήρθε όταν ζήτησε από φοιτητές που βρίσκονταν στον χώρο του σχολείου να φύγουν. Η άρνησή τους προκάλεσε την εκδικητικότητα της, και τους κατηγορήσε αδικώς για σοβαρά πειθαρχικά παραπτώματα.

Την ενέργειά της αυτή την έκανε με τελικό στόχο να πετύχει οι φοιτητές να μην βρίσκονται στον χώρο του σχολείου.

Έχει δηλώσει κατ' επανάληψη αυτή της την πρόθεσή, παρά το γεγονός ότι πολύ καλά γνωρίζει ότι δυσκολεύει έως απαγορεύει τη μελέτη των φοιτητών.

Στην αγωνία των μαθητών, σπουδαστών και φοιτητών κρατούμενων, ότι με τον τρόπο που λειτουργεί θα κλείσει κατ' ουσίαν το σχολείο, η απάντηση ήταν αποστομωτική: «Δεν με νοιάζει».

Την ενημερώνουμε ότι δεν θα της το επιτρέψουμε. Καλούμε κάθε αρμόδιο να λάβει μέτρα για την συγκεκριμένη εκπαιδευτικό, κ. Κουτούλα Παγώνα, και να την απομακρύνει άμεσα.

Δεν είναι δυνατόν μόλις πέρσι, και παρουσία του γ.γ. του υπουργείου δικαιοσύνης, να αναφέρεται η παντελής έλλειψη βίας σε σχολείο κρατούμενων, σε αντίθεση με τα ελεύθερα σχολεία, και η ίδια η διευθύντρια του σχολείου να ασκεί βία. Βία λεκτική, ψυχολογική, και με μια ιδιότυπη άσκηση εξουσίας να μετατρέπει το σχολείο σε φυλακή μέσα στη φυλακή.

Δεν θα της το επιτρέψουμε να καταστρέψει το σχολείο που έφτιαξε ο προκάτοχός της, Γιώργος Ζουγανέλης, που μένει στην καρδιά όσων τον γνωρίσαμε.

Κορυδαλλός, 10 Σεπτεμβρίου 2017
Πρωτοβουλία κρατούμενων μαθητών
και φοιτητών Κορυδαλλού

*

Αιτήματα-προτάσεις κρατούμενων φυλακών Τρικάλων

Το παρακάτω υπόμνημα, με αιτήματα-προτάσεις προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης για τον σωφρονιστικό και ποινικό κώδικα, στάλθηκε στην Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων από κρατούμενους στις Φυλακές Τρικάλων:

ΠΡΟΣ

1) Τον Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Σταύρο Κοντονή

2) Γενικό Γραμματέα Αντεγκληματικής Πολιτικής, Ε. Φυτράκη,

Με αυτό το υπόμνημα δηλώνουμε τα αιτήματά μας για τον σωφρονιστικό και ποινικό κώδικα, και παρακαλούμε να τα λάβετε υπόψη σας.

Σωφρονιστικός Κώδικας:

1) Υποχρεωτική η τακτική άδεια κρατούμενου στο 1/5 πραγματικής έκτισης της ποινής, εφόσον τηρεί την προϋπόθεση της διαμονής από οικογένεια, συγγενή, προπληρωμένο από τον ίδιο ξενοδοχείο ή από κάποια μέριμνα αλληλεγγύης κρατούμενων, ώστε να φιλοξενηθεί τις ημέρες της άδειάς του. Και να σταματήσει επιτέλους η μαντεψιά από το συμβούλιο της φυλακής. Οι ημέρες της άδειας να είναι αμετάβλητες, 9 ημέρες + οι ημέρες των οδοιπορικών. Με αυτόν τον τρόπο ο κρατούμενος εντάσσεται πιο ήπια και ευκολότερα στο κοινωνικό σύνολο, και κοινωνικοποιείται η προσωπικότητά του, ώστε να μην είναι δακτυλοδεικτούμενος και παρακαμιακός. Αυτό βοηθάει και στη διαμονή του μέσα στη φυλακή, ώστε να μην είναι νευρικός και ξεχασμένος, κι έτσι να χάσει με κάποιο

πειθαρχικό παράπτωμα το παραπάνω ευεργέτημα.

2) Όλα τα ευεργετικά μεροκάματα να έχουν εντός του σωφρονιστικού καταστήματος το χαρακτηριστικό των 45 ευεργετικών ημερών, και όλα τα ευεργετικά μεροκάματα σε αγροτική φυλακή να είναι 60 ευεργετικές ημέρες. Κρατούμενοι που παρακολουθούν το Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας να έχουν το ευεργέτημα των 45 ημερών. Κρατούμενοι που πετυχαίνουν στις πανελλαδικές εξετάσεις ώστε να σπουδάσουν σε ΑΕΙ ή ΤΕΙ να έχουν τιμητικά το ευεργέτημα των 45 ημερών, ανεξάρτητα αν εργάζονται, και να έχουν την καθημερινή τους άδεια με βραχιολάκι ή μη, ώστε να παρακολουθούν τα μαθήματά τους· έτσι θα είναι πρότυπο κρατουμένων, και θα αποτελούν κίνητρο και για τους άλλους κρατούμενους. Τα παραπάνω να ισχύσουν και για τα σωφρονιστικά καταστήματα γυναικών. Η ανατροφή των παιδιών τους να εντάσσεται στα ευεργετικά ημερομίσθια των 60 ημερών, και θα ήταν καλό να παρακολουθούν σεμινάρια από ειδικό παιδοψυχολόγο ή παιδαγωγό.

3) Κρατούμενοι που είναι παντρεμένοι, αρραβωνιασμένοι ή έχουν κάποιο δεσμό, και εφόσον δεν μπορεί να φτιαχτεί ειδικός χώρος συνεύρεσης, μέσα στο κατάστημα κράτησης, που να έχει τα εχέγγυα της εχεμύθειας και της διακριτικότητας, και πάνω από όλα του διακριτικού περιβάλλοντος για την επίσκεψη, να μπορούν να πάρουν 2ωρη άδεια, χωρίς να μπορεί ο κρατούμενος να απομακρυνθεί από τον νομό που εδρεύει το κατάστημα κράτησης, με ηλεκτρονική επιτήρηση και με προπληρωμένη διαμονή σε ξενοδοχείο του νομού.

4) Κρατούμενοι με ποινές κάτω των 15 ετών να μπορούν να μεταχθούν σε αγροτική φυλακή χωρίς τις προϋποθέσεις του 1/5 και της μίας τακτικής άδειας. Κρατούμενοι οι οποίοι εργάζονται σε αγροτική φυλακή να μπορούν να πιστοποιούν με κάποια σεμινάρια τις γνώσεις που έχουν αποκτήσει εκεί, π.χ. καλλιέργεια γης, τυροκομεία, ποιμνιοστάσια, βουστάσια, πτηνοτροφικές εργασίες, ώστε όταν αποφυλακίζονται, να μπορούν να ενταχθούν σε αγροτικά και κτηνοτροφικά προγράμματα, να μπορούν να βγάλουν μια άδεια παραγωγού, ώστε να μην διαπράξουν καμία παραβατική συμπεριφορά, και να είναι ενταγμένοι με αξιοπρέπεια στην κοινωνία.

5) Στήριξη του κρατούμενου μετά την αποφυλάκισή του μέσω ΟΑΕΔ, ώστε να μπορεί να ενταχθεί για θέμα βιοπορισμού στο πρόγραμμα ανεργίας για έναν χρόνο, να μπορεί να του χορηγείται επιδότηση ενοικίου, να έχει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και νοσοκομειακή κάλυψη για τον πρώτο χρόνο, και να μπορεί να μετακινείται δωρεάν με κάρτα στις αστικές συγκοινωνίες, π.χ. λεωφορεία, ηλεκτρικός, μετρό. Να ενταχθεί στην κατηγορία ευπαθών ομάδων, ώστε να μπορεί να βγάλει μια άδεια βιοπορισμού, όπως π.χ. άδεια μικροπωλητή, άδεια λαϊκής αγοράς, άδεια περιπτέρου, άδεια καντίνας.

6) Για την αποσυμφόρηση να διαγραφούν τα πειθαρχικά.

Ποινικός Κώδικας:

Εξορθολογισμός ποινών

1) Ανώτατος χρόνος κράτησης για οποιαδήποτε υποδικία, 12 μήνες. Ανώτατος χρόνος κράτησης σε εξέταση Β' βαθμού, 18 μήνες από την ημέρα έκδοσης ποινής του πρωτόδικου εφετείου.

2) Να έχει το δικαίωμα ο κρατούμενος να εκτίει την αναστολή του ή με το 107 ή με το 108, εφόσον δεν μπορεί να συγχωνεύσει τις ποινές του με τον ευεργετικό υπολογισμό 2/5.

3) Να μειωθεί η ποινή της ισόβιας κάθειρξης από τα 16 στα 14, και αντί για 4 χρόνια εργασίας, ο κρατούμενος να εργάζεται 6 χρόνια, ώστε να έχει ενεργή συμπεριφορά και εργασιακή νοοτροπία, κι έτσι να μπορεί να εκτιμάει το μεροκάματό του εκτός καταστήματος κράτησης, και να νιώθει ενεργό μέλος της κοινωνίας. Οι συγχωνευτικές ποινές των 25 ετών, εκτός από απάνθρωπες, είναι πάνω από όλα αισχρές και εξοντωτικές, π.χ. Εφετείο Δωδεκανήσου 600 χρόνια κάθειρξη, Εφετείο Κομοτηνής 400 χρόνια κάθειρξη, και διάφορες άλλες τέτοιες δικαστικές αισχρότητες. Και ακούγεται από πολιτικούς, δημοσιογράφους και «επιφανείς» πολίτες της χώρας αυτής να λένε: «Έχουμε εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη». Εμείς ➤

► όμως, χωρίς χρήματα για να την κάνουμε επί χρήμασι, και με πολλή εμπειρία από τους συγκεκριμένους θρασύτατους νεκροθάφτες δικαστές, σας λέμε ότι δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη σε καμία πολιτικοποιημένη ελληνική δικαιοσύνη και σε καμία παραμυθένια ανεξάρτητη.

4) Κατάργηση της κάθειρξης, και έκτιση οποιασδήποτε πρόσκαιρης φυλάκισης με την έκτιση των 2/5. Φυλακίσεις από 10 χρόνια και κάτω με την έκτιση του 1/5. Φυλακίσεις 3 χρόνων και κάτω με το 1/10.

5) Να μπορεί ο κρατούμενος να χρησιμοποιεί το βραχιολάκι για να εκτίσει κάποιο μέρος της ποινής του σε κατ' οίκον περιορισμό για οποιοδήποτε αδίκημα, εκτός αυστηρά για

αδικήματα ήθους, όπως βιασμός, παιδεραστία, αποπλάνηση, παιδική πορνογραφία κλπ.

6) Να υπάρχουν εναλλακτικές ποινές έκτισης μετά από κάποιο χρόνο κράτησης, είτε με περιορισμό κατ' οίκον, είτε με κάποιο χρόνο κράτησης με επιμορφωτικά μέτρα, όπως π.χ. παρακολούθηση σεμιναρίων από ψυχολόγο ή κοινωνικό λειτουργό, και εργασιακά σεμινάρια.

7) Να μην προφυλακίζονται κρατούμενοι που έχουν μόνιμη κατοικία και δεν είναι ύποπτοι φυγής, και ούτε έχουν διαπράξει αδικήματα όπως π.χ. ανθρωποκτονία, πραγματική εγκληματική οργάνωση, ληστεία με καλυμμένα χαρακτηριστικά.

8) Εκσυγχρονισμένα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως

η Ολλανδία, η Σουηδία κλπ, αλλάζουν τους παλιούς τους κώδικες, και συμβαδίζουν με την κοινωνία, και όχι όπως στην Ελλάδα που ο ποινικός κώδικας είναι από το 1950. Για μας, πολλά αδικήματα που είναι κακουργήματα θα πρέπει να γίνουν πλημμελήματα, πολλά πλημμελήματα πταίσματα και πολλά πταίσματα ατιμώρητες πράξεις. Οι νομοθέτες το ξέρουν πολύ καλύτερα από μας, αλλά δεν μπορούμε να καταλάβουμε για ποιο λόγο δεν το κάνουν. Μήπως ήρθε η κατάλληλη ώρα να το πράξουν;

Τρίκαλα, 8 Σεπτεμβρίου 2017

Κρατούμενοι στις φυλακές Τρικάλων

...περί νέου σωφρονιστικού κώδικα

«ΣΗΜΕΡΑ το μήνυμα της πολιτικής μας είναι σαφές: η πολιτεία δεν εκδικείται τους έγκλειστους πολίτες. Ο περιορισμός της ελευθερίας θα πρέπει να γίνεται σε συνθήκες αξιοπρέπειας και ασφαλούς κράτησης, με διασφάλιση βασικών δικαιωμάτων, νομιμότητας και διαφάνειας».

*-Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
ΣΤΑΥΡΟΣ Ν. ΚΟΝΤΟΝΗΣ*

Μέσα σ' ένα κλίμα ανθρωπιστικού οίστρου και ξεσκονίσματος του «προοδευτικού σωφρονιστικού κώδικα» της Ελλάδος (σύμφωνα με τις δηλώσεις του πρόεδρου του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κ. Guido Raimondi), που το μόνο του ελάττωμα είναι η χρόνια μη τήρηση του, χτυπούν τα γεμάτα σαμπάνια ποτήρια τους οι βουλευτές και υπουργοί του ΣΥΡΙΖΑ.

Ωστόσο, ευγενικά μας ενημερώνουν πως οι περισσότερες νέες και ανθρωπιστικές διατάξεις είτε θα υποστηρικτούν δύσκολα λόγω της έλλειψης υποδομών, είτε αποτελούν σημεία που ενυπάρχουν ήδη στον σωφρονιστικό κώδικα και αποφασίζουν την προσθήκη παραπάνω προϋποθέσεων με στόχο την άμεση αυτή τη φορά, τήρηση τους.

Ακόμη πιο ενδιαφέρον δε, αποτελεί το γεγονός πως η άμεση επιδίωξη των νέων διατάξεων αφορά -όπως ενοούν οι εμπνευστές- την εκπαίδευση, την επανένταξη των κρατουμένων στην κοινωνία και την εξασφάλιση των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους, σε συνάφεια και αρμονισμένα με τις επιταγές της κοινωνίας για ασφάλεια. Βλέποντας τις τρομοκρατικές αντιδράσεις του μέρους της κοινωνίας, για την οποία αναφέρονται και μεριμνούν ο κύριος Κοντονής και ο σεβάσμιος Φυτράκης, σχετικά με την άδεια του Κουφοντίνα (τήρηση νόμου), καταλαβαίνουμε ποια είναι και η αντίληψη της σχετικά με τους έγκλειστους. Ισόβια στους εγκληματίες. Μπουντρούμια για τους τρομοκράτες.

Με ευκολία λοιπόν, και δίχως να κοιτάζουμε καν τις προσθήκες στον νέο κώδικα, μπορούμε να κατανοήσουμε το κενό στο οποίο στέκεται ο διακαής ανθρωπισμός τους και την απουσία πραγματικής μέριμνας για τους έγκλειστους. Η τήρηση δικαιωμάτων δεν αφορά τις κυβερνήσεις, παρά μόνο όταν μεταφράζεται σε πεδία για οικονομική επένδυση και αναπαραγωγή κεφαλαίου, ευκαρία για περισσότερη ασφάλεια ή όταν προκαλούν πολιτικό κόστος, όπως συμβαίνει στη περίπτωση των διεκδικήσεων εντός των φυλακών.

Γίνεται κατανοητό πως υπεύθυνοι για τις ζωές τους, είναι οι ίδιοι και οι ίδιες που βρίσκονται πίσω από τα τείχη, και πως τα όποια δικαιώματα έχουν κατακτηθεί και τηρούνται αναλόγως τα κέφια, δεν αποτελούν σημεία καμίας κυβερνητικής αντζέντας, παρά μόνο αποτελέσματα συνεχούς αγώνα, εντός και εκτός φυλακών. Και σε αυτήν την περίπτωση, οι φυλακισμένοι/ες μιλούν για τον νέο σωφρονιστικό κώδικα, μέσω των κινητοποιήσεων τους και του λόγου τους, αναιρώντας το ανθρωπιστικό του προφίλ. Χωρίς αυταπάτες, κατονομάζουν το αυτόνομο.

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας έχει στόχο την απόλυτη πειθαρχία και την καταστολή στα πεδία που θέλει να πείσει πως προοδεύει, δηλαδή: στην εκπαίδευση, την επανένταξη και την εξασφάλιση των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Συγκεκριμένα:

Πρώτο και κομβικό, είναι η ενίσχυση της υπερεξουσίας των δικαστικών συμβουλίων μέσω των περισσότερων διατάξεων. Νομιμοποιούνται οι δυνατότητες του συμβουλίου να αναστείλει τις εκπαιδευτικές άδειες, να διακοπεί η παρακολούθηση μαθημάτων και να αφαιρεθεί ο ευεργετικός υπολογισμός ημερών ποινής (να ακυρωθούν τα μεροκάματα που ο φυλακισμένος έχει ήδη κάνει).

Επίσης προστίθεται η αντικατάσταση της άδειας του κρατουμένου με την εγκαίνιαση ηλεκτρονικής επιτήρησης, (το αγαπημένο βραχιολάκι), ή κατοίκον περιορισμού καθώς και η δυνατότητα επιτήρησης με ηλεκτρονικό βραχιολάκι κατά την υφ' όρων απόλυση του. Πρακτικά σημαίνει πως δημιουργείται μια νέου είδους φυλακή, η ηλεκτρονική και εντάσσεται στις τακτικές άδειες και στις αποφυλακίσεις. Απ' αυτές τις διατάξεις δεν λείπει η οικονομική συνεργασία των φυλακών με την ιδιωτική επιχείρηση Group 4. Παρατηρούμε πως το ζήτημα της άδειας, που αποτελεί κυριολεκτικά ανάσα ελευθερίας για κάθε φυλακισμένο, μετατρέπεται σε εμπόρευμα. Μετά τα οικονομικά συμφέροντα, φυσικά ακολουθούν οι ταξικοί διαχωρισμοί καθώς το βραχιολάκι κοστίζει 15€ τη μέρα.

«Το Σχέδιο καθιστά δυσχερέστερη τη χορήγηση αδειών, εισάγοντας νέα κριτήρια και αιτιολόγηση. Η κριτική που ασκείται, ότι αναμένεται νέο κύμα επιφυλακτικότητας για την εφαρμογή τους, ιδίως ως προς ορισμένες κατηγορίες κρατουμένων, ευσταθεί».

-Βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ, Ομ. Καθηγητής ΑΠΘ,

πρώην υπουργός Δικαιοσύνης, Νίκος Παρασκευόπουλος

Όλα αυτά, εν ισχύ του νόμου για το εισαγγελικό βέτο. Ο εισαγγελέας λοιπόν, έχει ενισχυμένη τη δυνατότητα να παρεμβαίνει και να ελέγχει πλήρως τη ζωή των κρατουμένων. Αξίζει να σημειωθεί πως η κατάργηση του εισαγγελικού βέτο αποτελεί πάγιο αίτημα στις κινητοποιήσεις των φυλακισμένων, από το 2009 που εισήχθη μέσω του νόμου Δένδια. Η σημαντικότητα αυτού αναδεικνύεται από τον τρόπο που διαρθρώνεται η ομαλότητα μέσα στις φυλακές. Την εξουσία στις φυλακές, κατέχει το συμβούλιο, το οποίο απαρτίζεται από τον διευθυντή, την κοινωνική υπηρεσία και τον εισαγγελέα. Ουσιαστικά οι δύο πρώτοι έχουν μια καθημερινή επαφή με τους κρατουμένους, ενώ η επαφή του εισαγγελέα περιορίζεται σε κάποιες ακροάσεις και στη μελέτη του πάνω στο ποινικό μητρώο του εκάστοτε κρατουμένου. Ωστόσο, οι άδειες -τυπικά και ανάλογα και πάλι τα κέφια- δίνονται βασισμένες στη συμπεριφορά και τον χρόνο εντός της φυλακής, και όχι με βάση το ποινικό μητρώο.

Ο εισαγγελέας λοιπόν έχει τη δυνατότητα να ορίσει την έκβαση της διαδικασίας σε περίπτωση μειοψηφίας, αν και εφόσον θεωρήσει έναν κρατούμενο «επικίνδυνο», «ανυπότακτο» να του στερήσει την άδεια, την πρόσβαση στην εκπαίδευση και πλέον ακόμη... και το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή ύστερα από την αποφυλάκιση.

Μία ακόμη προσθήκη που αφορά τις άδειες, αναφέρει πως θα αποκλείονται από την χορήγηση και αίτηση άδειας όσοι κρατούμενοι εκτίουν ποινές για «πράξεις βίας» που υπερβαίνουν τα 15 έτη, συμπεριλαμβανομένων και όσων εμπίπτουν στον 187Α, με άλλα λόγια τα μέλη ένοπλων οργανώσεων και οι πολιτικοί κρατούμενοι.

Μέσα σ' αυτό το πνεύμα εξόντωσης των ιδεολογικών αντιπάλων του κράτους, προστίθενται δύο ακόμη διατάξεις. Η μία αφορά την υποχρεωτική σίτιση σε περιπτώσεις απεργίας πείνας και η άλλη αφορά τη λειτουργία ειδικών κέντρων κράτησης για άτομα που κατηγορούνται με τον 187 και 187Α. Αυτό σημαίνει πως ένα άτομο μπορεί να κρατηθεί στη ΓΑΔΑ, ή σε άλλους ειδικούς χώρους μέχρι να γίνει η δίκη, σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης, μακριά από συγγενείς και συντρόφους, και προφανώς σε άθλιες συνθήκες.

Ένα ακόμη πεδίο αξιοπρέπειας που πλήττεται είναι αυτό του σώματος. Ορίζεται ταπεινωτική γύμναση του κρατουμένου για τον έλεγχο του. Βέβαια, σ' αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει λόγος για νέες τεχνολογίες και ακριβά μηχανήματα τεχνολογικού εξοπλισμού ώστε να αποφευχθεί ο κολπικός και πρωκτικός έλεγχος.

Τέλος, στο κομμάτι των σχέσεων των κρατουμένων, όλες τους οι επαφές προβλέπεται να φακελωθούν ηλεκτρονικά.

Συμπερασματικά, ο νέος σωφρονιστικός κώδικας αφορά διατάξεις οι οποίες ήδη, άτυπα, υπήρχαν μέσα στις φυλακές. Ένα πρόσφατο παράδειγμα, η προφυλάκιση του Κωσταντίνου Παγτζόγλου στις φυλακές της Λάρισας, ενώ το νομικό πλαίσιο προβλέπει την προφυλάκιση του υπόδικου στο πλησιέστερο σωφρονιστικό κατάστημα του τόπου όπου κατοικεί η οικογένειά του. Φυσικά ας μην αναφερθούμε σε όλες τις άδειες που δεν δόθηκαν, ή σε αυτές που δώθηκαν με καθυστέρηση χρόνων και σε μείωση των ημερών (πχ άδεια Κουφοντίνα).

Η διαφορά λοιπόν του νέου σωφρονιστικού κώδικα είναι πως έρχεται να νομιμοποιήσει όλες τις παρατυπίες που ίσχυαν ως τώρα, να δημιουργήσει ασφυκτικό ηλεκτρονικό έλεγχο και να εξοντώσει ηθικά τους έγκλειστους.

Αυτό λοιπόν εννοεί ο κάθε Κοντονής όταν μιλάει για ανθρωπισμό και διασφάλιση ανθρωπίνων δικαιωμάτων προσπαθώντας να εντυπωσιάσει έδρανα και ψοφοφόρους.

Ξέχασε όμως να υπολογίσει αυτούς που πλήττονται από τις διατάξεις του. Τους φυλακισμένους, τις φυλακισμένες, τους αγωνιστές, τους αναρχικούς.

Και ακόμη σημαντικότερα, ξέχασε να υπολογίσει τις αντιστάσεις μας.

Στις κινητοποιήσεις ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα αλλά και για την κατάργηση εξοντωτικών νόμων βρίσκονται ήδη οι πτέρυγες Α, Β, Γ, Δ και Α' θέσης υπογείου παραρτήματος Κορυδαλλού, οι φυλακές Πάτρας και οι αλληλέγγυοι εκτός τοίχων.

Για τα αιτήματα πιο αναλυτικά: α) <https://athens.indymedia.org/post/1579506/>

β) η συμμετοχή σε επόμενες κινητοποιήσεις και σε συνελεύσεις.

 kousouela

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ 11/11

■ Η πρώτη ληστεία χρηματαποστολής στην Ελλάδα και οι Ρεντζαίοι

Η ληστεία της Πέτρας

Ξημερώματα της 13ης Ιουνίου του 1926 ένα αμάξι ξεκινάει από την Πρέβεζα με προορισμό τα Πάννενα. Το ταξίδι αναμένεται να κρατήσει 7 ώρες. Εκτός από τον οδηγό, στο αμάξι βρίσκονται ο διευθυντής της Εθνικής τράπεζας της Πρέβεζας, 3 υπάλληλοι της τράπεζας, ένας φίλος τους επιχειρηματίας και 4 οπλισμένοι χωροφύλακες. Το αμάξι ακολουθείται από ένα δεύτερο με 5 χωροφύλακες. Κάτω από τα καθίσματα υπάρχουν σε βαλίτσες 15 εκατομμύρια δραχμές, ήτοι σε σημερινές τιμές 40 εκατομμύρια ευρώ. Αν και ελάχιστοι ξέρουν ακριβώς το ποσό, όλοι διαισθάνονται ότι είναι πολύ μεγάλο και συνεχίζουν αμίλητοι το ταξίδι. Λίγο πριν φτάσουν στο χωριό Λούρο, στη στροφή της Πέτρας, ακούν από μακριά έναν συνθηματικό πυροβολισμό. Μετά από λίγο θα δουν έναν κορμό να τους κόβει τον δρόμο. Πριν προλάβει ο οδηγός να ζητήσει οδηγίες ένας καταγισμός πυρών θα πέσει πάνω στο αμάξι. Θα προλάβει μόνο να βγει βαριά τραυματισμένος ένας χωροφύλακας, και να κρυφτεί στα καλάμια του ποταμού Λούρου, και ο επιχειρηματίας να κρυφτεί ανάμεσα στους 8 νεκρούς. Οι 5 ληστές, ντυμένοι με στρατιωτικά ρούχα και με κουκούλες, θα πάρουν τις βαλίτσες με τα χρήματα και θα τρέξουν να κρυφτούν στον απόκρημνο βράχο (θέση Πέτρα). Το δεύτερο αμάξι θα κάνει αναστροφή και θα τρέξει να ειδοποιήσει στην Πρέβεζα. Η πρώτη ληστεία χρηματαποστολής είναι γεγονός. Και αφήνει πίσω της πολύ αίμα.

Οι Ρεντζαίοι

Τα αδέρφια Γιάννης και Θύμιος Ρέντζος γεννήθηκαν στο Ανώγειο Πρέβεζας, ένα ορεινό χωριό στο ξηροβούνι. Το 1909 τρεις ζωκλέφτες σκότωσαν τον πατέρα τους όταν προσπάθησε να αποτρέψει την κλοπή. Τα αδέρφια ορκίστηκαν να πάρουν το αίμα τους πίσω. Η οικογένεια μεγάλωσε μέσα σε απόλυτη φτώχεια και είχε γίνει ο περίγελος του χωριού. Το 1916, ενώ ο μεγαλύτερος αδερφός, Γιάννης, υπηρετεί στον στρατό, μαθαίνει τυχαία το όνομα του ενός φονιά του πατέρα του. Θα λιποτακτήσει και μαζί με τον αδελφό του, Θύμιο, θα πάνε για τη «πρώτη βαφή», όπως έλεγαν τον πρώτο φόνο. Μετά τον φόνο αποφασίζουν να «βγούνε στο κλαρί». Θα ακολουθήσουν μέχρι τη σύλληψή τους ακόμη 84 φόντοι. Αρχίζουν να οργανώνουν μέσω των τσελιγκάτων ένα δίκτυο καταφυγίων και πληροφοριοδοτών, και με καλές και κακές πράξεις θα κατορθώσουν να ελέγχουν όλη την ύπαιθρο στους νομούς Ιωαννίνων και Πρέβεζας. Οι κάτοικοι τούς φοβούνται και τους αγαπούν, αλλά σίγουρα τους προτιμούν περισσότερο από τον χωροφύλακα, τον στρατονόμο και τον εφοριακό. Όπως λένε: «Καλύτερα με τον ληστή, παρά με τον σταυρωτή».

Η σφραγίδα των λήσταιρων Ρεντζαίων. Δημοσιεύτη φωτο που μας δόθηκε από σπίτι των Ιωαννίνων ειδικά για την εφημερίδα Απατρίς.

Το αποτύπωμα έχει μικροδιαφορές από την εικόνα που παρουσιάζει το πάρα πολύ καλό βιβλίο «PENTZAIΟΙ: Οι βασιλείς της Ηπείρου» (Αυτοέκδοση, Φιλίππιαδα, 2016).

Οι αστοί

Το 1919 θα κατορθώσουν να αποκτήσουν και πρόσβαση στην υψηλή κοινωνία των Ιωαννίνων. Ένας πλούσιος ζωέμπορας από το Αργυρόκαστρο τους ζήτησε να τον βοηθήσουν να πάρει εκδίκηση για τον φόνο του αδελφού του στη νεοσύστατη Αλβανία, όπως και έγινε. Ο ίδιος είχε συμπεριβληθεί το 1912-13 με τον ελληνικό στρατό συγκροτώντας ένα σώμα ενόπλων, που με σημαία τα εθνικά δίκαια ληλατούσε και έκλεβε τα χωριά του Αργυροκάστρου. Έτσι έφυγε κυνηγημένος από τους Έλληνες και αλβανούς κάτοικους της περιοχής, που πρόλαβαν να εκτελέσουν τον αδελφό του. Αυτή η «χάρη» άνοιξε τη πόρτα της αστικής τάξης των Ιωαννίνων στους Ρεντζαίους. Ελέγχοντας τα χωριά και συνεννοούμενοι με τη πόλη, έγιναν οι βασιλείς της Ηπείρου. Θα συνδεθούν με τους φιλελεύθερους του Βενιζέλου και ειδικότερα με τον τοπικό αρβανίτη πολιτευτή Μπότσαρη (δισέγγονο του αγωνιστή του 1821). Στις εκλογές θα αναγκάζουν τους χωρικούς να ψηφίζουν

Βενιζέλο στα χωριά επιρροής τους, και σε αντάλλαγμα θα έχουν πληροφορίες για τις «δουλειές» τους αλλά και για τις κινήσεις της χωροφυλακής (1). Μέσω του δικτύου πληροφοριοδοτών των «φίλων» τους, αστών της πόλης των Ιωαννίνων, θα στραφούν στην κερδοφόρα επιχείρηση των απαγωγών. Στοχοποιούν μόνο τους πλούσιους που είναι εχθροί με τους φίλους τους, και βέβαια τους συνήθεις κυνηγημένους εβραίους που δεν ανήκουν σε κανένα δίκτυο επιρροής της πόλης. Το 1923 θα απαγάγουν τον 16χρονο Ελιά Μαραμένο (όπου και η σημερινή ομώνυμη στοά επί της Ανεξαρτησίας, παράλληλη της Κάλλαρη) και θα πάρουν το υπέρογκο ποσό του 1 εκατομμυρίου δραχμών. Μετά από έναν χρόνο, θα γυρίσουν στην πόλη ως άρχοντες και θα γίνουν και φίλοι με τον πατέρα του.

Το ρολόι του Ελιά Μαραμένου. Δημοσιεύτη φωτο

Τα εθνικά δίκαια

Οι Ρεντζαίοι κινούμενοι στη γκριζα περιοχή της παρανομίας μπορούν μυστικά να συνεργάζονται με τις αρχές του τόπου μπροστά στο ατομικό τους συμφέρον, που το έχουν συνδέσει με το εθνικό. Ας μην ξεχνάμε ότι σε Μακεδονία και Ήπειρο ο πόλεμος της διεκδίκησης εδαφών από την οθωμανική Αυτοκρατορία γίνεται κυρίως από ένοπλους παρακρατικούς, και λιγότερο από τον επίσημο στρατό. Το 1923, ο ιταλός στρατηγός Τελλίνι, υπεύθυνος για τη χάραξη των ελληνοαλβανικών συνόρων -και για την ελληνική διπλωματία φιλοαλβανός-, θα πέσει νεκρός από ενέδρα στην περιοχή της Κακαβιάς. Αν και ακούγεται ότι οργανωτής της δολοφονίας είναι ο βουλευτής Μπότσαρης και εκτελεστές οι Ρεντζαίοι, τελικά δεν θα βρεθούν αποδείξεις. Οργισμένοι οι Ιταλοί θα διατάξουν τον βομβαρδισμό της Κέρκυρας, αφού το ελληνικό κράτος αδυνατεί να βρει τους ενόχους. Το 1924, σε μία προσπάθεια του κράτους να περιοριστεί η ληστεία, που έχει

πάρει τεράστιες διαστάσεις μαζί με την αύξηση της ανεργίας, εξαιτίας και της απόλυσης χιλιάδων εφέδρων από τον στρατό που γυρνάει από το μικρασιατικό μέτωπο, θα ψηφίσει τον νόμο αμνήστευσης των ληστών. Όποιος ληστής φέρνει το κεφάλι άλλου ληστή θα απαλλάσσεται από όλες τις κατηγορίες. Θα αρχίσει μία τρομερή αλληλοσφαγή μεταξύ των ληστών. Οι Ρεντζαίοι θα κάνουν χρήση του νόμου και, κουβαλώντας τα κεφάλια δύο εχθρών τους ληστών, θα εγκατασταθούν ως ευνόηπτοι πολίτες πια στο εγκαταλειμμένο σήμερα σπίτι αριστερά από το άλσος των Ιωαννίνων (από τότε η ίδια περιοχή θα έχει στέκια ανομίας και θα στεγάζει ληστοσυμμορίες όπως το F 451 και τις καταλήψεις Σαχίνη και Acta Verba...).

Μετά τη ληστεία

Το υπέρογκο ποσό της ληστείας, ο σύγχρονος τρόπος δράσης (από τότε δόθηκε εντολή οι χρηματαποστολές να μεταφέρουν συγκεκριμένες σειρές σε χαρτονομίσματα), η σίγουρη εμπλοκή ανθρώπων από τα μέσα, και κυρίως οι πολυάριθμοι νεκροί θα προκαλέσουν μεγάλες αντιδράσεις. Η υπόθεση θα φτάσει αμέσως στη βουλή και θα προκαλέσει κυβερνητική κρίση, με τους βασιλικούς να κατηγορούν τους βενιζελικούς, ότι στηρίζονται στους ληστές, και όλοι μαζί τούς πρωτοεμφανιζόμενους τότε κομμουνιστές, ότι τελικά αυτοί φταίνε για την ηθική σήψη και ανομία της χώρας, αφού δεν σέβονται την πατρίδα. Ο βουλευτής του ΚΚΕ Σεραφείμ Μάζιμος θα απαντήσει περήφανα ότι, αφού πατρίδα είναι τα συμφέροντα των πλούσιων αστών, και βέβαια θέλουν να την καταστρέψουν, και για πρώτη φορά οι βουλευτές όλων των κομμάτων ζητάνε επίσημα την απαγόρευση του ΚΚΕ (θα γίνει τέσσερα χρόνια αργότερα με το ιδιώνυμο). Ο βουλευτής Μπότσαρης υπερθεματίζει και για πρώτη φορά ζητάει την αναγκαστική εκκένωση των ληστοτρόφων χωριών (το μέτρο θα εφαρμοστεί μετά από προτροπή των Αμερικάνων 22 χρόνια αργότερα, για την αντιμετώπιση του αντάρτικου, όπου ο στρατός θα ερημώσει σχεδόν όλη την ορεινή Ελλάδα).

Οι συλλήψεις

Την επόμενη της ληστείας δόθηκε εντολή στον στρατό να αποκλείσει όλες τις εισόδους στις μεγάλες πόλεις της Ηπείρου, και η κυκλοφορία στο επαρχιακό δίκτυο να γίνεται μόνο μετά από άδεια της μεραρχίας. Θα σταλεί (παρά τις αντιδράσεις πολλών βουλευτών -από όλες τις πτέρυγες των κομμάτων- που ζητούσαν τη σύλληψή του) ο μοίραρχος Μακρυγιάννης, διάσημος σαδιστής και βασανιστής, ως υπεύθυνος των ερευνών. Αρχικά θα δώσει εντολή να κρατηθούν όλοι οι αρχηγοί της χωροφυλακής σε Πρέβεζα και Πάννενα, όλοι οι υπάλληλοι της Εθνικής τραπεζής των δύο πόλεων ▶

► όπως και οι υπάλληλοι του τηλεγραφείου. Οι ανακρίσεις θα γίνονται στις φρικτές φυλακές Ακράιου (δίπλα από το ξενοδοχείο Du Lac), που μετά τις περιγραφές όσων απελευθερώθηκαν θα κλείσουν για να ξανανοίξουν από τους Ιταλούς το 1941. Μετά θα πάει στη θέση Πέτρα, θα μαζέψει και τους 7.000 κατοίκους από τα κοντινά χωριά και θα δώσει εντολή να βασανιστούν αλύπητα, γιατί όλο και κάτι θα γνωρίζουν. Προς μεγάλη του λύπη όμως, παρόλη τη βία και το τεράστιο ποσό της επικήρυξης (4 εκατομμύρια ευρώ) ούτε ένας δεν θα μιλήσει, γιατί όπως γράφει ο ανταποκριτής της Καθημερινής, υπάρχει μια λυσσαλέα άρνηση των χωρικών να συνεργαστούν με τις αρχές, που τις θεωρούν τους χειρότερους ληστές. Και συμπληρώνει ότι σε όλη την Ήπειρο οι μοναδικοί που δεν θέλουν τους λήσταρχους είναι οι πλούσιοι έμποροι των πόλεων. Τελικά, τυχαία θα βρεθούν στο καρτέρι των ληστών ψίχουλα από πρόσφορο, και οι έρευνες θα στραφούν αμέσως στο κοντινό μοναστήρι του προφήτη Ηλία. Ο ηγούμενος Παπαγιάννης, πρώην λήσταρχος και ο ίδιος στην περιοχή της Αλβανίας, και μετέπειτα εθνικός ήρωας αφού βοήθουσε τον ελληνικό στρατό σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, θα είναι ο πρώτος που θα συλληφθεί. Θα βασανιστεί πολύ άγρια παρουσία του πρωτοσύγκελου της μητρόπολης, που στα διαλείμματα τον παροτρύνει να μιλήσει. Θα βασανίσουν μπροστά του και τον πιτσιρικά παραγιό του, που είχε στη δούλεψή του στο μοναστήρι. Τελικά το κουβάρι θα αρχίσει να ξετυλίγεται. Οι

Ρεντζαίοι θα εξαφανιστούν από την πόλη μαζί με τα 5 εκατομμύρια που ήταν το μερίδιό τους και, ακολουθώντας τη διαδρομή Αλβανία, Ιταλία, Σερβία, Ρουμανία, θα κρυφτούν με πλαστά αλβανικά διαβατήρια στη Βάρνα της Βουλγαρίας.

Το τέλος

Πριν τη σύλληψη των Ρεντζαίων θα εκτελεστούν οι ληστές που έκαναν τη ληστεία. Ο αρχηγός τους, Μερεμέτης, θα εκτελεστεί ακριβώς στο σημείο της Πέτρας, και θα δοθεί εντολή το πτώμα του να παραμείνει εκεί για 5 μέρες προς παραδειγματισμό των χωρικών. Το 1928, μετά τη δημοσιότητα της άρνησης των χωρικών να συνεργαστούν με τις αρχές, θα εκδοθεί διάταγμα που απαγορεύει τη δημοσίευση συγγραμμάτων ή εικόνων θετικά διακειμένων στη δράση των ληστών. Ταυτόχρονα, θα ανασταλεί το διάταγμα περί αμνήστευσης. Άνδρες της νεοσύστατης ασφάλειας Αθηνών θα σταλούν στη Βάρνα και μετά από παρακολούθηση θα συλλάβουν τους Ρεντζαίους (θα προκληθεί διπλωματικό επεισόδιο για το ποιος θα πάρει τα χρήματα της επικήρυξης μεταξύ ρουμάνων, βούλγαρων και ελλήνων μπάτσων και τελικά θα χαθούν...). Θα φυλακιστούν στις φυλακές Κέρκυρας, αλλά περιμένοντας τη δίκη τους θα προσπαθήσουν να ενημερώσουν τον ιταλό πρόξενο ότι έχουν σημαντικές πληροφορίες για το ελληνικό παρακράτος (ευελπιστώντας σε μια πιο δίκαιη δίκη με τη παρουσία ιταλών). Τελικά όμως δεν θα μπορέσουν να ειδοποιήσουν τους Ιταλούς. Θα καταφέρουν όμως

να αποδράσουν λίγο πριν τη δίκη, και λίγο πριν το ξημέρωμα θα φτάσουν στο λιμάνι. Θα αναγκάσουν έναν βαρκάρη να τους πάει απέναντι στην Αλβανία, αλλά ο πονηρός βαρκάρης βλέποντάς ότι πρώτη φορά μπαίνουν σε βάρκα θα αμολήσει την άγκυρα. Θα κάνουν μέχρι το ξημέρωμα κουπί αλλά θα είναι στο ίδιο σημείο και θα ξανασυλληφθούν. Το βράδυ της απόδρασής τους μια περιέργη πυρκαγιά θα κάψει στα Πάννενα το διοικητήριο (όπου βρίσκεται το σημερινό δημαρχείο) και μαζί με αυτό και όλα τα μυστικά έγγραφα για το παρακράτος του «βορειοηπειρωτικού» αγώνα. Τελικά, ξημερώματα της 5ης Μαρτίου του 1930 θα εκτελεστούν. Ο Θύμιος θα φωνάξει μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα: «με μία σφαίρα σκότωνα εγώ και όχι με τριάντα» και ο αδελφός του Γιάννης: «Στη στήθος χτυπάτε παιδιά όχι στο πρόσωπο». Οι βασιλείς της Ηπείρου είναι νεκροί.²

Υποσημειώσεις:

1. Το χωριό των Ρεντζαίων, όπως και η πλειοψηφία των γνωστών ληστοτροφικών χωριών της Ηπείρου, συνδέθηκαν μια εικοσαετία αργότερα με τον ΕΔΕΣ και τον βενιζελικό Ζέρβα, μέσα από μία περιέργη συμμαχία των παλιών θανάσιμων εχθρών (βασιλικών και φιλελευθέρων) ενάντια στην εμφάνιση του κομμουνιστικού κινήματος και του ΕΑΜ. Δυστυχώς, η μελέτη για την πολιτική κατεύθυνση της υπαίθρου σε σχέση με την εξουσία της δεκαετίας του '20, όπως και με τους τοπικούς τρόπους βιοπορισμού, περιμένει ακόμη το μελλο-

ντικό μελετητή. Δειλά δειλά τουλάχιστον, άρχισαν να εμφανίζονται μελέτες για τα χωριά της δεκαετίας του '40 και την πολιτική τους στράτευση με βάση τη μειονοτική τους ταυτότητα (αρβανίτες, σλαβομακεδόνες, τουρκόφωνοι, πόντιοι, ρουμανίζοντες, μουσουλμάνοι και καθολικοί).

2. Για τη δράση των Ρεντζαίων θα γραφτούν πολλά δημοτικά τραγούδια. Το πιο ενδιαφέρον είναι το «μοιρολόι της μάνας» που προσπαθούσε να τους αποτρέψει να μην έχουν σχέσεις με τους αστούς των Ιωαννίνων, γιατί εκεί είναι ένας πολύ άγριος κόσμος που δεν ξέρουν πώς λειτουργεί:

*Δε στο πα Θύμιο Γιάννη μου
Δε στο πα εγώ παιδιά μου
Στα Γιάννενα μην κατεβείς
Και φίλους να μην πιάσεις
Οι φίλοι φίδια γίνονται
Και οι κουμπάροι δράκοι*

Το ίδιο μοτίβο στα δημοτικά της περιοχής συναντάμε το 19ο αιώνα για το Ζαγόρι. Οιπραματευτάδες του Ζαγορίου, η πρωτοεμφανιζόμενη αστική τάξη τότε, έφεραν τον λήσταρχο Αλή και τον έκαναν πασά στα Γιάννενα, οδηγώντας τον αργότερα στην εξόντωσή του, αλλά πιο χαρακτηριστικό είναι του Ταχίρ Μπέη που συνεργαζόταν μαζί τους, μέχρι που ζήτησαν από την Ιστανμπούλ να εξοντωθεί:

*Δε στο πα Ταχίρ μπέη μου
Μη μπαίνεις στο Ζαγόρι
Οι ζαγορίσιοι είναι κακοί
Και γράφουνε στην Πόλη*

Βιβλιοπαρουσίαση της προσούρας «έθνος-φύλο και γυναικεία κινήματα στην Ελλάδα 1880-1949»

Πριν λίγους μήνες κυκλοφόρησε η προσούρα «έθνος-φύλο και γυναικεία κινήματα στην Ελλάδα 1880-1949» από την ομάδα Fight Back!, μία υποομάδα του Antifa Negative. Μέσω αυτού του εντύπου, η ομάδα fight back! επιχειρεί να μιλήσει για τις γυναίκες και τους φεμινισμούς του πρώτου κύματος στην Ελλάδα, επιστρατεύοντας, όπως οι ίδιοι τονίζουν, μία ιστορική προσέγγιση, ξεκινώντας από δύο παραδοχές. Αρχικά, η Ιστορία (με «ι» κεφαλαίο) συγκροτήθηκε για να έχει δημόσιες, δηλαδή κρατικές, χρήσεις. Στην Ελλάδα ιδιαίτερα, στόχευε στην κατασκευή του μύθου ενός ενιαίου και συμπαγούς ελληνικού κράτους. Από την άλλη, η ιστορία γράφεται και ξαναγράφεται (από το κράτος), ανάλογα με τα δημόσια κρατικά συμφέροντα της εποχής.

Μετά από αυτές τις μεθοδολογικές επισημάνσεις, το έντυπο συνεχίζει με μία εξιστόρηση γύρω από τον κύκλο της Καλλιρόης Παρρέν, και του εντύπου Εφημερίδα των Κυριών, της πρώτης ουσιαστικά εξόδου των γυναικών στον δημόσιο λόγο. Οι γυναίκες αυτές ωστόσο, προερχόμενες οι ίδιες από την ελληνική αστική τάξη, υπερασπιζόνταν τα συμφέροντά της και του κράτους της, γεγονός το οποίο φαίνεται και στον εχθρικό λόγο απέναντι στις εργάτριες-υπηρέτριες -ιδιαίτερα όταν αυτές άρχισαν να οργανώνονται και να διεκδικούν αυξήσεις μισθού και ωραρίου- αλλά και με την ίδρυση σωματείων, στα οποία μεσολαβούσαν για τις ζωές των ταξικά κατώτερων γυναικών, αλλά και με άλλες δραστηριότητες στις οποίες υποτίθεται προσέφεραν λύσεις για τις ταξικά ή/και εθνοτικά Άλλες.

Η κατάσταση αυτή δεν άλλαξε ιδιαίτερα κατά τη δι-

άρκεια του μεσοπολέμου, με μόνη διαφορά ότι οι γυναίκες της εποχής βγαίνουν στη δημόσια σκηνή περισσότερο οργανωμένες, ακολουθώντας μάλιστα τον εθνικό διχασμό, με την πολιτική τους τοποθέτηση είτε στο πλευρό του βασιλιά (Εθνικό Συμβούλιο Ελληνίδων), είτε στο πλευρό του Βενιζέλου (Σύνδεσμος υπέρ των δικαιωμάτων της γυναίκας). Κυρίαρχη ενασχόληση των γυναικών αυτών φάνηκε να είναι η πορνεία, την οποία έβλεπαν ως ένα σημαντικό πρόβλημα, πρόβλημα κυρίως ηθικής και δημόσιας υγιεινής, το οποίο έπρεπε να περιοριστεί ή δυνατόν να εξαφανιστεί. Ενασχόληση για την οποία βέβαια συνεργάστηκαν και με την ασφάλεια Αθηνών, παραλείποντας ταυτόχρονα να λάβουν υπόψη την ταξική καταγωγή των γυναικών για τις οποίες μιλούσαν.

Προχωρώντας, στη συνέχεια, στη δεκαετία του '40, το Fight Back! ξεκινά με μία σημαντική διαπίστωση: Η κυρίαρχη ιστορική αφήγηση γύρω απ' την δεκαετία του '40 έχει κατασκευαστεί, στα χρόνια της μεταπολίτευσης, σε ένα πλαίσιο εθνικής συμφιλίωσης. Απ' αυτήν την ιστορική αφήγηση του ενιαίου ελληνικού λαού, που πολεμάει για να προστατέψει την πατρίδα του απ' τους γερμανούς ναζί, οι γυναίκες πάλι απουσίαζαν. Όταν τελικά εμφανίστηκαν σ' αυτές τις αφηγήσεις, παρουσιάστηκαν είτε ως θύματα, είτε ως χαροκαμένες μάνες, είτε ως ηρωίδες που σήκωσαν τα όπλα. Το Fight Back!, σε αντιδιαστολή με την κυρίαρχη αφήγηση, τονίζει τους υλικούς δρόμους που έβγαζαν στο βουνό, δηλαδή τα προβλήματα επιβίωσης που είχαν να αντιμετωπίσουν χιλιάδες γυναίκες, είτε γιατί ανήκαν σε μειονότητες (μακεδόνισσες, εβραίες), είτε γιατί αντιμετώπιζαν προβλήματα πείνας αυτές κι οι οικογένειές τους.

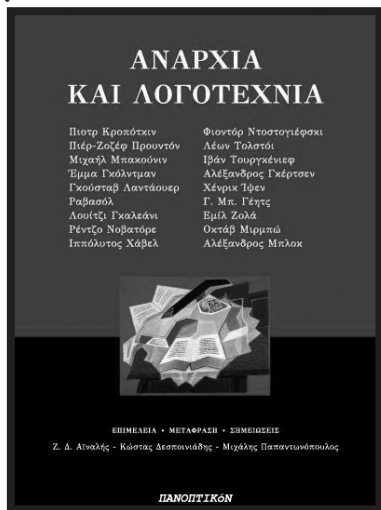
Ένας ακόμη λόγος που οδήγησε πολλές απ' αυτές στο βουνό, ήταν για να ξεφύγουν απ' τον πατριαρχικό οικογενειακό πυρήνα, ο οποίος, ούτως ή άλλως, λόγω των δυσμενών συνθηκών του πολέμου, είχε υποστεί πλήγμα, με τους άντρες να δυσκολεύονται πια να επιτελέσουν τον κυρίαρχο ρόλο τους μέσα στην οικογένεια, ο οποίος αφορούσε μεταξύ άλλων την εξασφάλιση φαγητού και την υπεράσπιση γυναικών π.χ. από βιασμούς, οι οποίοι κατά τη διάρκεια του πολέμου είχαν αυξηθεί ραγδαία.

Βλέποντας, λοιπόν, τις ιστορίες των γυναικών στην Ελλάδα από το 1880 μέχρι το 1949, το Fight Back! καταλήγει σε ορισμένα συμπεράσματα. Μελετώντας αρχικά την ιστορία των γυναικών του κύκλου της Παρρέν, και αυτών του μεσοπολέμου, οι οποίες παρόλο που ανέδειξαν για πρώτη φορά γυναικεία ζητήματα στη δημόσια σφαίρα, ήταν τοποθετημένες στο πλευρό των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης και του κράτους της, σε βάρος των εθνικά και ταξικά Άλλων, συμπεραίνουν ότι δεν μπορεί να αναλύσει κανείς την πραγματικότητα της εποχής μόνο μέσω της κοινωνικής ταυτότητας της «γυναίκας», αφού μέσα σ' αυτήν συναρθρώνονται κι άλλοι κοινωνικοί ανταγωνισμοί (εθνοτικοί, ταξικοί). Στη συνέχεια, όσον αφορά στη δεκαετία του '40, η σύγχρονη ιστοριογραφία περιορίζεται να παρουσιάζει τη γυναικεία δραστηριότητα ως μια θηλυκή εποποιία, την οποία δημιούργησε ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στη συνέχεια ο ΔΣΕ. Αν εστιάσει όμως κανείς στην πολιτική συγκυρία (εθνοκάθαρση μειονοτήτων, κατάρρευση πατριαρχικής πυρηνικής οικογένειας, φτώχεια κ.α.) θα μπορέσει να βγάλει καλύτερα συμπεράσματα, σχετικά με τους λόγους που οδήγησαν τις γυναίκες να δραστηριοποιηθούν ►

Νέες Εκδόσεις

«Ο Ήλιος της Αναρχίας ανέτειλε» – Για μια ιστορία του αναρχικού κινήματος του «ελλαδικού» χώρου, Δ.Τρωαδίτης, Κουρσάλ: Το βιβλίο αποτελεί μια καταγραφή των πρώτων αναρχικών ή αναρχιζόντων σχημάτων και των προσπαθειών συγκρότησης ενός αντίστοιχου κινήματος στον «ελλαδικό» χώρο στο τελευταίο τέταρτο του 19ου και τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα.

«Αναρχία και λογοτεχνία», Πανόπτικον: Η ανθολογία αυτή, όπου αναρχικοί γράφουν για λογοτέχνες και λογοτέχνες για αναρχικούς, μας υπενθυμίζει ότι ο Κροπότκιν έγραψε μια ολόκληρη ιστορία της Ρώσικης λογοτεχνίας, χωρίς να πάψει να ασχολείται με την υπόθεση της Αναρχίας, η πανταχού παρούσα στις επαναστατικές διεργασίες Γκόλντμαν έγραψε σημαντικά δοκίμια για τον Τολστόι, τον Ίψεν, καθώς και ότι σπουδαίοι λογοτέχνες και συγγραφείς (ο Μιρμπώ, ο Ζολά, κ.ά) έγραψαν δοκίμια για εμβληματικούς Αναρχικούς

«Η άγνωστη επανάσταση», Βολίν, εκδ. Πανοπτικόν: Ο τρίτος τόμος της «Άγνωστης Επανάστασης» του ρώσου αναρχικού ιστορικού Βολίν, μια αποσιωπημένη ανάγνωση της ρώσικης επανάστασης.

«Η Αναγκαιότητα της Αθεΐας», P.B. Shelley, Πανόπτικον: Στην παρούσα έκδοση συμπεριλαμβάνουμε τρία κείμενα του σπουδαίου ρομαντικού ποιητή P.B. Shelley. Το πρώτο είναι “η αναγκαιότητα της Αθεΐας”, το δεύτερο είναι ένα απόσπασμα απ’ το κείμενο “μια αντίκρουση του Ντεϊσμού” και τρίτο το «Περί της μέλλουσας κατάστασης».

«Ελευθεριακές διαδρομές», Μ. Μπούκτσιν, εκδόσεις των συναδέλφων: Συλλογή κειμένων που μάς δίνει μια ολοκληρωμένη εικόνα της σκέψης του Μπούκτσιν. Ευρύτερα γνωστός από τη συσχέτιση οικολογίας και ριζοσπαστικής πολιτικής σκέψης, ήταν ο πρώτος που εισήγαγε την πρόταση ότι μια ελευθεριακή κοινωνία θα πρέπει να είναι ταυτόχρονα και οικολογική.

«Ο αναρχισμός στην Ελλάδα τον 21ο αιώνα», Καλαμαράς Παναγιώτης, Ελευθεριακή Κουλτούρα: Αυτοοργάνωση-απουσία ιεραρχίας, συμμετοχή στο κίνημα εναντίον της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, αντιφασιστικός-αντιναζιστικός αγώνας, έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες, εναντίωση στα σχέδια κρατους και αφεντικών, αμφισβήτηση του κρατικού μονοπωλίου βίας, υπεράσπιση του περιβάλλοντος και άλλων μορφών ζωής, αντιεμπνευματική κουλτούρα, αντισεξισμός και κριτική στην πατριαρχία, αλλά και κινηματικές υποδομές σε πολλές πόλεις, συνιστούν κάποια από τα κομμάτια του αναρχικού παζλ στην Ελλάδα.

«Ένα πιάνο στα οδοφράγματα - για μια ιστορία της ιταλικής αυτονομίας», Tari Marcello, Ελευθεριακή Κουλτούρα: Στην Αυτονομία της δεκαετίας του '70 συνυπήρχαν πολλές ιδιαίτερες αυτονομίες: των εργατών, των φοιτητών, των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των φυλακισμένων, οποιουδήποτε είχε επιλέξει τον αγώνα ενάντια στη μισθωτή εργασία και το κράτος.

«Μιλανέζικο τρίπτυχο», Paolo Pozzi, Ελευθεριακή Κουλτούρα: Τρεις μητροπολιτικές ιστορίες για το ανταρτικό πόλη στο Μιλάνο.

«Καρμπονία, ήμασταν όλοι κομμουνιστές», Νάνι Μπαλεστρίνι, Ελευθεριακή Κουλτούρα: «[...] χάσαμε σε πολλούς αγώνες και θα χάσουμε και σε άλλους αλλά σε κάποιους βγήκαμε νικητές και θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε επειδή είμαστε εμείς που στο τέλος πρέπει να νικήσουμε»...

«Οι αντάρτες δεν προσκυνούν – μάχες του Ε.Λ.Α.Σ. και της Ο.Π.Λ.Α. στην κατεχομένη Θεσσαλονίκη (1941-44)», Κατσαρός Α. Τάσος, Διάδοση.

«Η πρώτη σπορά, σοσιαλιστικές και αναρχικές ομάδες στην Ελλάδα 1877-1907», Πελεκούδας Νίκος, Ακυβέρνητες Πολιτείες.

«Αναμνήσεις ενός επαναστάτη», Victor Serge, Ακυβέρνητες Πολιτείες: «[...] παρά τις όποιες συνθήκες προκάλεσαν την επιθυμία του να γράψει, η καλλιτεχνική τάση του Σερζ είχε ως βάση την υψηλή έννοια της αποστολής του συγγραφέα. [...] Διότι ο Σερζ δεν ήταν μόνον ο συγκεκριμένος σοσιαλιστής καλλιτέχνης που ήταν προορισμένος να είναι ο μάρτυρας του μεγαλείου και της τραγωδίας της Ρωσικής επανάστασης (όπως ο Valles ήταν για την Παρισινή Κομμούνα του 1871), ήταν ακόμη ο μόνος εκπρόσωπος του σοβιετικού λογοτεχνικού κινήματος της δεκαετίας του 1920 που κατάφερε να επιβιώσει και να γράψει με ειλικρίνεια στη διάρκεια της σταλινικής εποχής».

«Guerre Serville ή αλλιώς Πόλεμος Σκλάβων», έκδοση από Πάννενα: Το 1848 ο γάλλος αστός Τοκβίλ έλεγε για την εξέγερση του Ιούνη ότι αυτό που την ξεχωρίζει από τις άλλες εξεγέρσεις ήταν ότι στόχευε στην αλλαγή της κοινωνικής τάξης πραγμάτων.

«Ο αγαλάνθρωπος και άλλες ιστορίες δρόμου», Ν. Χρηστίδης, Καμιονέτα: Διακινείται χέρι – χέρι και μέσω κινηματικών υποδομών, με ελεύθερη συνεισφορά.

«Την τελευταία σφαίρα για τον εαυτό σου», Ν.Χρηστίδης, Καμιονετα: Η νουβέλα αυτή αποτελεί την αποτύπωση στιγμών ενός αγώνα που βρίσκεται τόσο μακριά, και τόσο κοντά μας. Διακινείται χέρι – χέρι και μέσω κινηματικών υποδομών, με ελεύθερη συνεισφορά.

«Το άλλο εργατικό κίνημα, προλεταριακοί αγώνες, καπιταλιστική αντεπίθεση κι εργατική αυτονομία στη Γερμανία (1880-1974)», Roth Heinz Karl, Ebbinghaus Angelika, Αρχείο 71.

«Η Συμετοχή των Ελλήνων Εποίκων της Αζοφικής στο Μαχνοβιτικό Κίνημα (1918-1921)», Β. Τσοπ, Λαϊκή Βιβλιοθήκη: Ο μπολσεβίκος κι αναρχικός αποστάτης Ντυμπέτς αναφερόταν ευνοϊκά στις ελληνικές μονάδες σημειώνοντας ότι ο Μάχνο έτρεφε μεγάλο σεβασμό σ τη μαχητική τους ικανότητα κι ότι μάχονταν στις πιο επικίνδυνες περιοχές.

«Ο δρόμος για το Μαγκαντάν», Ihar Alinevich, Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών: Το βιβλίο εξιστορεί τις πολιτικές συνθήκες που επικρατούν στη Λευκορωσία και τις συνθήκες εγκλεισμού και την αντιμετώπιση που έχουν οι πολιτικοί κρατούμενοι από το καθεστώς του Λουκασένκο.

«Άγρια περιπλάνηση» Lynd Ward, εκδ. d*, ιστορία δίχως λέξεις: «Στην αμερικάνικη εμπειρία δεν υπάρχει μάλλον πιο στοιχειώδης κι επαναλαμβανόμενη παρόρμηση από το να εγκαταλείψεις την κοινωνία. Είναι η τρέλα -ή η λογική- που μπορεί να καταλάβει τον κάθε πολίτη όταν το καθημερινό κομμάτιασμα γίνεται ξαφνικά πιο βάνουσο απ’ ότι μπορεί κανείς να αντέξει· όταν ο θόρυβος και η μυρωδιά της πόλης παραείναι πνιγηρά για να τα αντέξεις...»

«Henry-David Thoreau, μια απόλυτη ζωή», Μ. Ρου, d*: Γνωστός σε όλο τον κόσμο και κυρίως σε πολιτικούς κύκλους· ο Thoreau είναι αυτός που εισήγαγε την έννοια της πολιτικής ανυπακοής.

«Ένοπλος αγώνας και κοινωνική επανάσταση - Μια κριτική της ένοπλης πρωτοπορίας», Αντίθεση: Δύο κείμενα κριτικής της ένοπλης πρωτοπορίας που γράφτηκαν στο τέλος της δεκαετίας του 1970 από ιταλούς και πορτογάλους συντρόφους αντιεξουσιαστές κομμουνιστές.

«Εξηγώντας την Αναρχία στο μπαμπά μου», Thomas Déri & Francis Dupuis-Déri, Στάσει Εκπύκνωσης: Τι είναι η αναρχία και τι θέλουν οι αναρχικοί; Ένας ανθρωπιστής, φιλοπερίεργος και με διάθεση κατανόησης, απευθύνει ερωτήσεις στον γιο του, στρατευμένο αναρχικό.

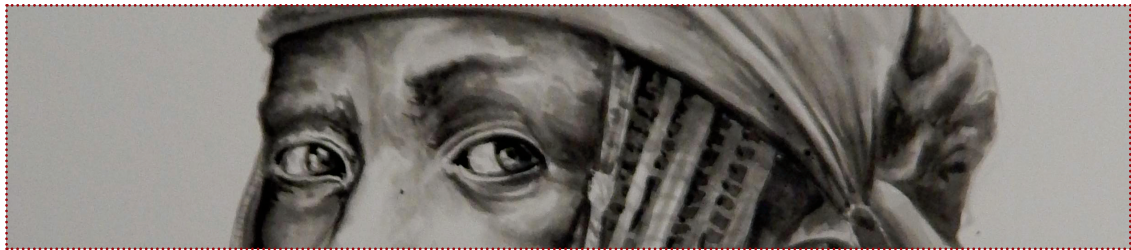
Πύρινο μέτωπο

Οι φλόγες ξεχύθηκαν ανεξέλεγκτες και κατηφορίζουν
Έφτασαν έξω από τα δυο τελευταία σπίτια
Τα δάκρυα και ο ιδρώτας εξαϋλώθηκαν
Ένα κόκκινο άγριο
Όχι- καμία μεγαλοπρέπεια στο πορφυρό

Οι βαθιές αυλακιές μοιάζουν τώρα με ξερόλακους
Λες και ξεχερσώθηκαν άτσαλα με το αλέτρι
Ξερή η κοίτη και δε θα βγάλει πουθενά
Όχι- καμία μεγαλοπρέπεια στο σταβάρι

Λιγοστές συστάδες δέντρων ασθενικές και κυρτές
Από την αρρώστια του χρόνου
Ένας τροχός σπασμένος και παρατημένος σε μια εσχατιά
Όχι- καμία μεγαλοπρέπεια στο μέτρημα

Τέφρα σε αυτή τη γή
Δε θα παράγει τίποτα

Ο εκτυπωτής

«P. P. Zahl»

την είπα λόλα μόντεζ,
τυπώνει 4000 φύλλα την ώρα.
πόσα φον/δεν ξέρω.

όταν με θυμώνει
με το λεπτό χαρτί/δεν την λαδώνω.
βαμμένη μαύρη/εγώ όχι.
ηχηρή. εγώ σιωπηλός
σαν τι να πει κανείς.
παράγει. την βοηθώ σ' αυτό.
δεν είμαι παραγωγός.
το αφεντικό είναι.
κάθεται στο ηχομονωμένο του γραφείο.
εκεί πάω κι υπογράφω τις παρασκευές.

την είπα λόλα μόντεζ,
τυπώνει 4000 φύλλα την ώρα.
πόσα φον/δεν ξέρω.

σαν γεράσει
θα την πετάξουν έξω
εμένα όχι.

Αυτή τυπώνει κι εγώ την βοηθώ. Κι αν ο Peter Paul Zahl, καταδικάστηκε ξανά και ξανά και φυλακίστηκε και ποτέ δεν ξανάδε την Λόλα Μόντεζ, μένει αυτό το ποίημα να θυμίζει πώς η επανάσταση έχει την ομορφιά του έρωτα, γιατί από αυτόν γεννιέται. Ενός έρωτα διόλου διαφορετικού από όλους τους άλλους - ενός πρωινού, δηλαδή, που λεύτερα αποζητά τίποτα λιγότερο ή περισσότερο από το αναποδογύρισμα αυτού του κόσμου και δεν διστάζει να το βροντοφωνάξει.

Αυτή είναι η ιστορία, λοιπόν, αυτής της κραυγής του

Δε θα την επισκέπτονται
Δε θα φέρνει δώρα
Δε θα τη βλέπει ο ήλιος
Δε θα τη κοιτάζουν με αγάπη
Στέρφα ζωή
Όχι- καμία μεγαλοπρέπεια στον θάνατό του

Εικοσιοκτώ χρόνια ή
τριακοσιοιστριαντάξι μήνες ή
εκατονεικοσιδυοεξακοσιεσσαράντα μέρες
Ακόμα λίγες και μία έλεγε ως τη σύνταξη
Μετά θα ζήσω μεγαλοπρεπής, έλεγε
Το μέτωπό του χαμογελούσε

[Αφιερωμένο στον φίλο Κ. Κάποιο βράδυ αρχές Αυγούστου καθόταν δίπλα από μια τηλεόραση που έπαιζε στη διαπασών έκτακτο δελτίο για μια πυρκαγιά. Μου έδειξε οργισμένος το χαρτί της απόλυσής του. Μετά από δύο βδομάδες τον κηδέψαμε. Το χαρτί του γιατρού έλεγε εγκεφαλικό].

πρωινού, που τόσο φοβίζει. Κάποτε, ένας κινηματογραφιστής κι ένας ποιητής συναντήθηκαν σε ένα τυπογραφείο και φώναξαν με ένα λουλούδι: Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους. Ο τόπος κι ο χρόνος θα μπορούσαν να είναι οποιοδήποτε - εδώ: Βερολίνο, 1971. Ο τυπογράφος και ποιητής Zahl κυνηγήθηκε και έμεινε 10 χρόνια στη φυλακή και ο Holger Meins, δημιουργός της αφίσας και μέλος της RAF, πέθανε στην φυλακή, μετά από τρεις απεργίες πείνας.

[...]
Βάλε το ξυπνητήρι γυναίκα
Για να ξυπνήσουμε αύριο ακριβώς
Την ώρα που πρέπει
Για την καθημερινή μινι-κηδεία
Της ανθρώπινης αξιοπρέπειας
[...]

Ο λόγος πάντα τους φοβίζει κι η γλώσσα πάντα θα τσακίζει τα ραγισμένα τους κόκκαλα, γιατί η αλήθεια είναι ο βασικός εχθρός κάθε εξουσίας, γιατί είναι όπλο στα χέρια του κάθε εξεγερμένου, γιατί όπως γράφει και ένας άλλος ποιητής: το φως είναι μία χώρα όπου η Ιστορία γράφεται από τους ηττημένους.

Όταν μιλάς τον λόγο, θα σου δώσουν κώνειο.
Όταν τον τυπώνεις, θα μπουνέ μέσα και θα σου κλέψουν την τυπογραφική μηχανή, το μελάνι, το χαρτί.
Όταν τον γράφεις στον δυαδικό κόσμο των ψηφίων θα καταστρέψουν και θα αποκόψουν τους διαύλους και τις πύλες επικοινωνίας.

Για το σαθρό τους οικοδόμημα όμως, που προσπαθούν να συντηρήσουν, με τους πολλούς ορόφους του, τα θεωρεία

και τα αετώματά του, αλλά και με τα υγρά υπόγεια και τα κλειστά δωμάτια, αρκεί πολλές φορές, για να αρχίσει να τρίζει στα θεμέλιά του, μία λόλα μόντεζ.

...παράλληλα με τις άλλες μορφές αντίστασης αυτών που βρίσκονται από κάτω, κι αυτά λοιπόν: Ποιήματα...

eretmo

